Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

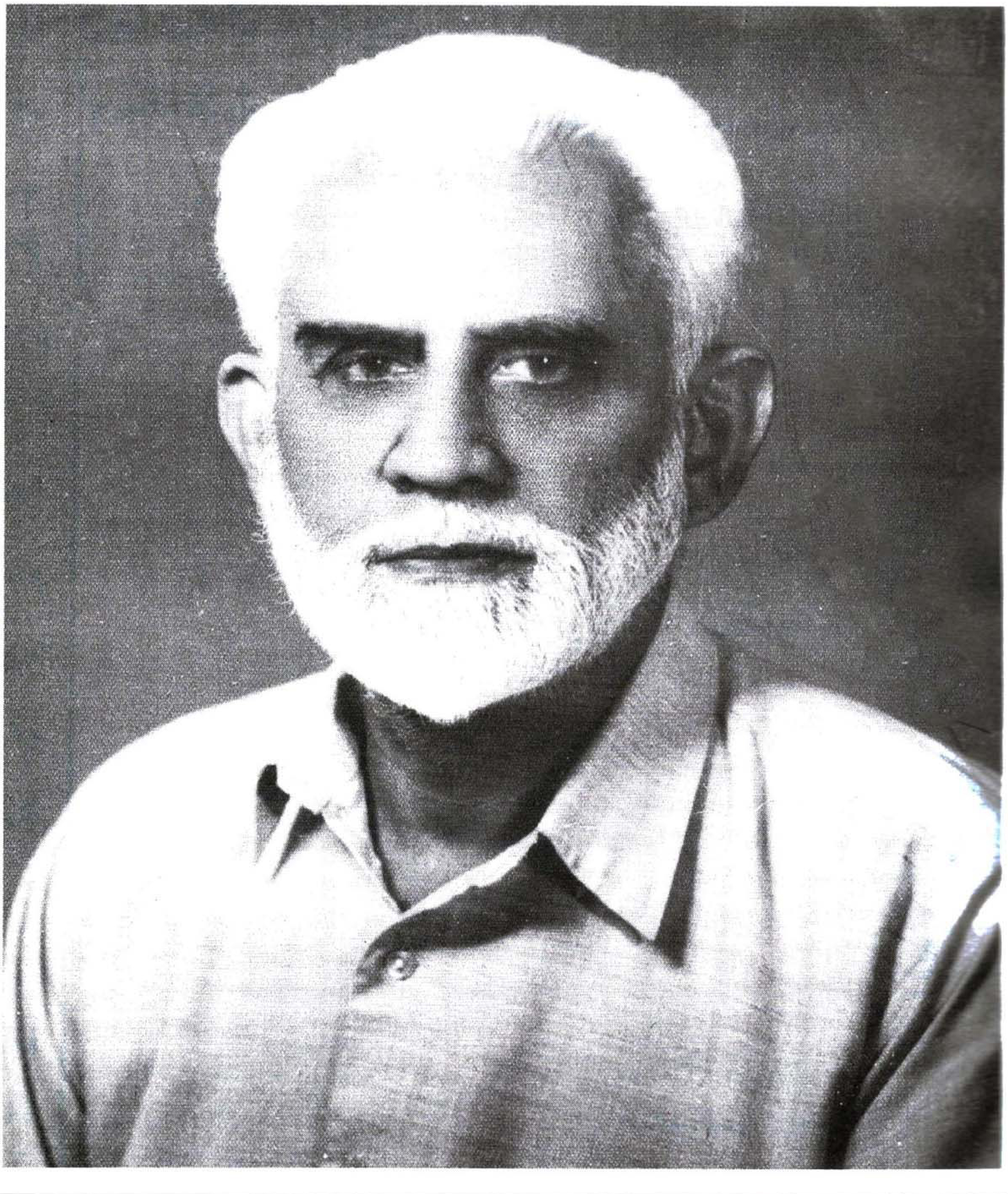

عبدُالله جان مغموم

ترون

دَ هغو رڼو رڼو او پاکو اوښکو په نوم
چې کومې دَ دې دردناکو او غمناکو واقعو دَ
لیکلو په وخت زما د سترګو نه لکه ملغلرې دَ
بې واره بې اختیاره راڅڅېدلې دي -

مغموم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقونه په حق د یکوونکي کښې محفوظ دي

دکتاب نوم ——— "ارمانونه حسرتونه"

دچاپ کال ——— فروري ۲۰۰۱ء

شمیر ——— ۵۰۰

قیمت غیر مجلد ——— ۷۵/ روپۍ

قیمت مجلد ——— ۱۰۰/ روپۍ

پریس ———

کاتب محمد رسول پښتو اکیډمي

د موندلو درک :

۱- یونیورسټي بک ایجنسي ـ خیبر بازار پېښور

۲- عبد الله جان مغموم

بمعرفت پوسټ ماسټر

شاهین ټاؤن

یونیورسټي پشاور

د کور فون نمبر ۴۵۵۵۹

فهرست

شمېر	عنوان	مخ
۱	عبدالله جان مغموم ښه شاعر، ښه ادیب او ښکلی انسان - جان محمد زلمی	۱۱
۲	ارمانونه حسرتونه (دَ کتاب په حقله څو خبرې) عبدالله جان مغموم	۲۰
۳	څلورمه لور	۲۲
۴	جبینه	۲۹
۵	حرص	۳۹
۶	شمشېر کاکا	۴۶
۷	دوه مېښتان	۵۸
۸	مقدّسه هستي	۶۸
۹	سزا	۷۴
۱۰	پښېماني	۸۱
۱۱	انتقام	۸۹
۱۲	او ښکي	۹۵
۱۳	چپې	۱۰۱
۱۴	انسان او انسانیت	۱۱۰
۱۵	دوه یاران	۱۲۱
۱۶	تربور	۱۲۸
۱۷	ویدبابا	۱۳۴
۱۸	احمد	۱۴۰
۱۹	ژوند	۱۴۶

عبدالله جان مغموم

"ښه شاعر - ښه ادیب او ښکلی انسان"

(جان محمد زلمے)

عبدالله جان مغموم زه پېژنم - د ورو کوالي نه ئې پېژنم زما خپل دے - زما زړه ته ډېر نژدې دے - ځکه چې ښه انسان دے څو په دې موقعه به زه د هغه د ښه سرېتوب خبرې نه کوم - د هغه د شرافت - د پښتنو او د غېرت خبرې به نه کوم - ځکه چې د غه داستان ډېر اوږد دے او په دې لنډ تنګ وخت کښې دومره اوږد داستان احاطه کول ګران دي - څو دومره قدر له به اووېم چې د غه ښکلی شاعر - ادیب او ښکلی انسان په تېرو ورځو کښې ماله راغلو او راته ئې اووے لاله (زه ترې نه په عمر کښې مشر یم نو ځکه ماته لاله وائي) دا فائل واخله دې کښې ما مختلف مضمونونه لیکلي دي دا اوګوره ډېر په غور او په فکر سره ئې اوګوره څو ورځې پس به زه راشم نو په دې حقله به مې د خپلې رائې څنې بیا خبر کړې دې مضمونو له ما نوم ایښے دے "ارمانونه حسرتونه" فائل ئې ماله راکړو او په خپله لاړو - خدائے شته چې فائل ته مې راکتل نو وارمې ورته خطا شو چې دا به څنګه کوم - څو د مغموم غوندې څوږ نبي آدم ته مې انکار نه شو کولے - فائل مې ترې نه واخستو او د ښېې مې ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ناخوالۍ زړا وا خستو ما وے چې وعده دې کړې ده نو پوره کول به غواړي - دَ فائيل دوه پاڼې مې چې واړولې نو په دريمه پاڼه دَ اولنۍ مضمون نوم وۀ " څلورمه لور " په لوستو يې شروع اوکړه ، اولنۍ پاڼه ورپسې دويمه پاڼه او بيا دريمه پاڼه - تلم ورپسې دَ هرې پاڼې په لوستو به مې دَ زړۀ درزارے سېوا کېدو - دَ هرې کرښې په لوستو به مې خوله نوره زياته اوچه اوچه کېده - غوږے به مې زيک زيک کېدو او تاسو يقين اوکړئ چې دَ قصې آخرنۍ پاڼه سرته اورسېده نو په ځان هډو پوے نۀ وم څو رنړې تړې تړې اوښکې مې دَ سترګو نه را روانې وې په مخ مې خورې ورې بهېدې او په ګرېوان کښې مې څڅېدې - دَ دې نه پس په قصې پسې قصه - په واقعې پسې واقعه او په حادثې پسې حادثه مې اولوستله - په يو نشست کښې مې ټولې قصې اولوستې - دَ ټول فائل نه بُوټې اووتم او هغه دروند فائيل چې زما ورته وارخطا وۀ چې دا به څنګه کورم هغه مې په ټرړا او په سلګو کښې ټکے په ټکے اولوستو - دَ هرې قصې په لوستو مې غوږے زيک زيک شو - هره يوه قصه يو غم لړلے غم زپلے او غم سيزلے داستان وۀ - يو دَ بلې نه زياته دردېدلې او په غمونو کښې لړلې وه - هره يوه قصه مې اولوستله او دَ لوستو نه پس به مې دَ غم يوه سرېکه په ټول بدن کښې خوره شوه - او سوچ به وا خستم چې دا څومره دَ ځنې خلقو دپاره څومره غمناک دے څومره دردېدلے او تسن نېدلے دے -

مغموم ډېره موده ما په ړېړيو اوړېدلے وۀ - "دَ هدايت خان"

په کردار کښې د "پاینده خان" په کردار کښې د "مرچکي" په کردار کښې او د پښتو هرې ډرامه کښې ما د هغه د فن او صلاحیتونو ننداره کړې وه - څو ماته دا نهٔ وه معلوم چې دا هر وخت په خندا مغموم دا هر وخت خوشحاله مغموم کنې په زړهٔ کښې دومره غم هم لري چې قلم یې د اور بڅرې هم شیند لې شي - زهٔ نهٔ وم خبر چې د مغموم ذهن او قلم د مظلومانو انسانانو د جذباتو او احساساتو ترجماني په دې ډول هم کولې شي - ماته دا نهٔ وه معلوم چې د مغموم په قلم کښې دومره زور شته چې لوستونکي هم د خپل ځان سره د احساساتو په بهیر کښې بهولې شي - زما په ذهن کښې مغموم یو هر وختې خوشحاله او په خندا انسان وهٔ یو داسې انسان چې نهٔ د غمونو نه خبر وهٔ او نهٔ یې د چا په غمونو دومره څهٔ پروا وه - زما په ذهن کښې مغموم یو ښکلې رنګین شاعر او د پښتو ژبې یو منفرد طنز نګار او مزاح نګار څو وهٔ، څو دې نه خدای شته چې نهٔ وم خبر چې دا په ظاهره خندا او خوشحاله مغموم په خپل زړهٔ او سینه کښې د دردونو او غمونو دومره لوې لوې طوفانونه هم ګرځوي - د "ارمانونو حسرتونو" د سرخط لاندې ټولې لیکلې شوې قصې او واقعې چې په دې یقین سره ښهٔ په غور سره اولوستې چې دا هر څهٔ حقیقت دے - د "واقعې" قصې نهٔ دي - دا لکه د اکثرو داستانونو په رنګ افسانې نهٔ دي - ځکه چې مغموم چې ماله د "ارمانونه حسرتونه" قوائل راکولو نو ورسره یې راته دا و ویلي وو چې دا هرڅهٔ چې ما لیکلي دي نو د هرې قصې او هرې واقعې بنیاد په حقیقت باندې ایښودے

شوی دے - البته هرې قصې او هرې واقعې له ما په خپلو الفاظو کښې
سرځنه کړي دي او د الفاظو جامې مې ورته اغوستولې دي -

څو ورځې پس مغموم راغلو تپوس ئې اوکړو چې قصې دې اولوستې -
ما ورته وے اؤ یار او مې لوستې خو زړه درنه یو تپوس کوم چې دې
لوستونکو تا سره څه بد کړي دي چې تا ئې داسې په خفه کولو او زهیرولو
پسې قلم راخستے دے - تا سره خو د خندا خبرې هم شته - د توقو
وشتو داستانونه درسره هم شته نو په دې غمونو ژړلي ماحول
کښې خو تا له پکار وو چې پریشانه زړونه دې خوشحاله کړے وے - او
څه داسې قصې او واقعې دې په دې کتاب کښې راجمع کړے وے چې د
لوستونکو نه د څه ساعت دپاره خپل غمونه او پریشانۍ هیرې شوے
وے - ما خو ټولې قصې اولوستې او د هرې قصې په لوستو مې غم سیوا
او زړه دلګیره شو - هرې واقعې په سرو سترګو او ژړولم - او دا مې
یقین دے چې هر لوستونکے به لکه زما د هرې قصې د لوستو نه پس
د خپلو اوښکو د اوچولو دپاره یا د رومال او یا د څادر د پسکي نه کار
اخلي نو دا کښې د لوستونکو سره زیاتے نه دے -؟

زما په دې اوږد بیان مغموم مسکے غوندې شو او راته ئې
اووے چې "غم او خوشحالي" ورور او خور دي نو د ورور او خور
ترمنځه برنا حقې جدائي ولې راولئ - د خوشحالئ په خوند هغه خلق
پوهیدے شي چې د غمونو په اغزنه لار منزل اوکړي -

د مغموم په دې دلیل بانديې زړه غلے شوم - د هر شاعر او هر ادیب
خپل خپل اصول دي - په تیرو ورځو کښې ما د مغموم صیب د شاعرۍ

کتاب د تور "وربل تورو کمڅو خیرې" لوستلې وه د هغې په حقله مې څو تپوسونه په زړه کښې وو نو دا موقعه راته موزونه ښکاره شوه او تپوس مې ترې نه اوکړو چې مغموم صیب دا دومره موده څه نه څو وه چې خپله د ځوانۍ شاعرۍ دې داسې پټه ساتلې وه او په دې آخر عمر کښې دې د ځوانۍ رباب او تنګولو ټکار څو دا وه چې دا د ځوانۍ شاعرۍ دې په ځوانۍ کښې چاپ کړې وې او په دې عمر کښې دې ددې عمر شاعرۍ له کتابي شکل ورکړې وې - زما د دې خبرې په جواب کښې مغموم مسکې غوندې شو او راته یې اووې چې لاله ستا خبره په سر سترګو منم خو زمونږ د خلقو المیه دا ده چې مونږ د مجبورو دلاسه یو کار هم په وخت نه شو کولې - مونږ غوندې خلقو خپل ژوند د خپلې خوښې او خپلې مرضۍ مطابق نه چرې تېر کړې دے او نه یې تېرولې شي مونږ چې د حالاتو نه مجبور شو نو خپل شیې په ورځو او ورځې په شپو بدلوو - نو زما د ځوانۍ شاعرۍ څو به ما هله په وخت چاپ کړې وے چې زه د رېړیو د دنیا په دلدل کښې ورپوخت شوې نه وے - ځکه چې په رېړیو کښې زما ژوند څور وو او دا نه وانه شو زه یوا څې د ستهو د ښتانو او زلمو رنګین شاعر پاتې نه شوم بلکې زما شخصیت په مختلفو برخو کښې په داسې طریقې سره تقسیم شو چې زما نه یې شاعرۍ بېره کړه - هغه شاعرۍ چې د طالب العلمانو او زلمو به نو بنه وه هغه شاعرۍ چې زما به هر هر څه به زلمو او ځوانانو ماله دومره شا لیسې راکوله چې ښاه انداره یې نه وه - زما د پاره شاعرۍ بېرول نا ممکنه خبره وه څو لاله! دا خلق هم عجیبه دي - یا څو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوئ زمانه شاعري دومره مست وو چې په واه واه بیا اووایه په
چغو سورو به ئې اسمان په سر راخستے وو - او یا چې زۀ د رېډیو د
یو اهم پروګرام "جرګه" د یو اهم کردار "پائنده خان" په نامه یوه
ورځ په سندر اسورجرې ته راغلم نو ځوانان او زلمي نو پرېښوده
چې بوډاګانو مې هم داسې هرکلے اوکړو چې راشه که ئې ګورې -
هغه چابه چې زما په مستو مستو شعرونو لاسونه پرقول اوس
زۀ د "پائنده خان" په شکل کښې د هغوئ آئیډیل شوم - د
انسان دا فطرت دے چې په کوم کار کښې هغه ته زیات شاباسے ملاوېږي
هغه کار په زیات شوق او مینې سره کوي نو ما هم شاعري هېره کړه
او د رېډیو پروګرامونو ته اړم شوم - نوې نوې تجربې مې پکښې شروع
کړې - نوي نوي پروګرامونه به مې لیکل - نوې نوې ډرامې او فیچرونه
به مې لیکل او پېش کول -
رېډیو ته د تلو په وخت زۀ صرف یو شاعر وم - او چې
رېډیو ته ورتلم نو زۀ اناؤنسر هم شوم - کومېنټېټر هم
شوم - پروډیوسر او رائیټر هم شوم د ډرامو هیرو هم شوم -
د هرې ډرامې د سرکردار به ما اداکولو ځکه چې ما به د هرچا نه ښه
اداکولے شو - نو په دې وجه د هر ډرامه نګار به دا خواهش وو
چې زما په لیکلې ډرامه کښې دې د سرکردار (د هیرو پارټ)
عبدالله جان مغموم اداکړي - او د هرې ډرامې پروډیوسر به
دا کوشش وو چې زۀ دې د هغه په پېش کونکې ډرامه کښې حصّه
واخلم - په ډرامه کښې زما شمولیت به د ډرامې د کامیابۍ سند

کښلے شو -

لالا! ته خو په ریډیو کښې پاتې شوے یې - تا ته د خوانو خلقو محنت او خوارۍ معلومه ده - په دغه خوارۍ کښو افسرانو کښې یو مشهور نوم د قاضي احمد سعید صاحب هم دے تا ته پته ده چې هغه به د خپل پروګرام سره څومره محنت کولو - نو دا د کال ۱۹۷۲ء خبره ده په ۲۷ دسمبر زما واده وه (د ډولۍ ورځ وه) او په دغه ورځ دغه قاضي احمد سعید چې هغه وخت د پښتو ډرامو انچارج وه په سائیکل سور زمونږ کلي ته راغلو - چې ما اولید و نو تپوس مې ترې اوکړو چې قاضي صیب ولیمه خو صباله ده او تاسو نن ..... ؟ نو مسکے غوندې شو او راته یې اووے چې او ولیمه صباله ده خو نن ماښګر له "محمد بن قاسم" ډرامه نشر کېږي او ما سره تا نه بغیر بل څوک داسې نشته چې د محمد بن قاسم پارټ سره انصاف اوکړے شي - نو ته به مهرباني اوکړې او ما سره به لاړ شې چې ډرامه اوشي بیا به راځې - نو ما قاضي صیب ته خپلې مجبورۍ په ګوته کښې کېښودې او معذرت مې ورته ښکاره کړو - نو دا دومره اوږد بیان مې په دې پوره اوکړو چې په ریډیو کښې زما ژوند برخې برخې شوے وه - په مختلفو حصو کښې تقسیم شوے وه او زما اوریدونکو د ریډیو د پروګرامونو په هره برخه کښې زما آواز اوریدل غوښتل - زما کردار اداکول یې پکښې خوښول - د خلقو نه زما د شاعرۍ د "تور او بل تورو کمڅو خبرې" هېرې شوې وې او زمانه هغه مسته شاعري هغه چې د ځوانانو په جذباتو کښې به یې زلزلې راوستې هغه رانه داسې پاتې شوه چې هډو بیا راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

را یاده نهٔ شوه -

او لاله! دا دې لاځهٔ کوې، د ریډیو د عروج په زمانه کښې چې د هوا په چپو صرف د ریډیو بادشاهي وه - چې لا ټیلیویژن د پاکستان په مزکه قدم نهٔ وُو ایښودلے - په دغه وخت کښې زهٔ د هدایت خان او پائنده خان د کردارونو نه علاوه د ریډیائي ژوند یو بل اهم دور کښې داخل شوم - په دې دور کښې ما هغه مقصد ترلاسه کړو چې کوم د ریډیو په نشریاتو کښې یو نوے مثال قائم کړو د یو نوي باب اضافه ئې پکښې اوکړه - په دې دور کښې زهٔ اوریدونکو ته د یو نوي پروګرام "څواږهٔ تراخهٔ" او د یو نوي نوم "مرچکي" سره مخامخ شوم - او لاله زما په ریډیائي ژوند کښې زما د پاره دا یو "ځلنده" دور وهٔ، یو داسې دور چې ما پکښې د پښتون قام او پښتني معاشرې هغه خدمت اوکړو چې کوم به شائد چې ما د شعرونو په ژبه نهٔ وے کړے شوے - او ځکه څو چې زهٔ خپل د ریډیو په همه کاله ژوند یو سرسري نظر واچوم نو "د څوږو و ترخو" د پروګرام په تخلیق او د "مرچکي" په کردار فخر محسوسوم - "څواږهٔ تراخهٔ" یو داسې اصلاحي پروګرام وهٔ او "مرچکے" د دغه اصلاحي پروګرام یو داسې کردار وهٔ چې کهٔ یو څوا ته به ئې خلق ټول عمر یاد ساتي نو بل څوا ته به د ادب او د نشریاتو په دنیا کښې زما نوم هم ټول عمر ژوندے وي -

نو لاله د ریډیو په دې دومره ناروزګاره او ګنجي لکه ژوند کښې کتې ما د اولني دورنه علاوه په بل دور کښې هم شاعري کولے شوه؟

ماسره کني وخت وه؟ زړه کني په بې شمېره ځایه تقسیم شوے نه ووم.؟ نو په داسې حالاتو کښې تاسو زما د دویم دور د شاعرۍ طمعه زمانه ولې کوئ؟

ما چې د مغموم بیان واورېدو نو دا خبره مې ومنله چې واقعي چې د رېډیو په دومره ناوزګاره ژوند کښې د مغموم نه د دویم دور او دریم دور د شاعرۍ طمعه کول زیاتے دے. زه دا منم چې مغموم د رېډیو په ژوند کښې ډېر نه هېرېدونکي کارونه او کردارونه ادا کړي دي نحو "خوابده تراخه" او "سرچکے" به ټول عمر د خلقو یاد وي - او د مغموم نوم به په عزت او احترام سره اخلي -

(زلمے)

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ارمانونه حسرتونه"

(د کتاب په حقله څو خبرې)

دا زما د هغه کتاب نوم دے چې په شروع کښې ورله ما د ستر شاعر صابر شاه صابر په خوښه "یادونه یادګارونه" نوم ایښودلے وُ، خو د یو ملګري د خط په بنیاد چې دا نوم زما مرحوم پلار د خپل کتاب د پاره خوښ کړے وُه او نن صبا د طباعت د مختلفو مرحلو نه تیریدے تېرېږي نو ما مجبوراً خپل کتاب له د "یادونه یادګارونه" په ځائے "ارمانونه حسرتونه" نوم خوښ کړو۔ "ارمانونه حسرتونه" زما د هغو مضمونو مجموعه ده چې کوم ما د خپل ریډیائي پروګرام "خواږه تراخه" د پاره وخت په وخت لیکلي وو۔ او دا مې خیال وُ چې دا به په خپل آواز اورېدونکو ته پېش کوم او هغه درد او تحریکي کومې چې د دې قصو۔ واقعو او حادثو د اورېدو و یاد لیکلو په وخت زما زړه ته رسیدلي وې هغه به د خپل دردېدلي آواز په ذریعه د خپلو اورېدونکو زړونو ته ورښکته کوم او کومې اوښکې چې د دې واقعو د لیکلو په وخت زما د سترګو نه لکه سېلاب بهېدلي وې هم هغه رنګ د زړه د وینو او ترمو ترمو اوښکو یو سېلاب به د خپلو اورېدونکو د سترګو نه داروانوُم۔ خو زما دا ارمان پوره نهٔ

شو نهٔ وي د خپل زخمي زړهٔ حال اورېدونکو ته او وېلې شو
او نهٔ وي په دې غم کښې هغوئ د ځان سره شريک کړے شو ل -
خو زهٔ د خپل خدائے نه دا طمعه لرم چې که لوستونکي د دې کتاب
هره واقعه په غور او سره سينه اولولي نو هم هغه تاؤ به محسوس
کړي کوم چې ما محسوس کړے وُ - د هرې واقعې په لوستو ئې که د
اوښکو لړيه د سترګو نه راروانه نهٔ شوه نو بيا زهٔ ملامته - زما
د مضمونونو - واقعو او حادثو د دې مجموعې له زهٔ د افسانو نوم
نهٔ ورکوم کېدے شي چې په دې کښې اکثرې واقعې د افسانې دفن په
تله پوره او نهٔ خېژي دا مضمونونه ما د ريډيو د اورېدونکو
د پاره خاص د ريډيو په ټيکنيک ليکلي دي - نو ځکه زهٔ دا نهٔ شم
وئيلې چې " ارمانونه حسرتونه " ګني د افسانو مجموعه ده - په
دې کښې به افسانې هم وي - په دې کښې به قيصې - حادثې او
واقعې هم وي - خو يوه خبره زهٔ تاسو ته په دې يقين سره
کوم چې دا هرڅهٔ لکه د افسانو په رنګ صرف افسانې نهٔ دي
بلکه دا هرڅهٔ چې ما ليکلي دي دا ټولې داسې واقعې دي چې بنيادئ
په حقيقت باندې اېښودے شوے دے - دا د ښتيا، قيصې مې
را جمع کړي دي - کتابي شکل مې ورله ورکړے دے او نوم مې ورله
" ارمانونه حسرتونه " اېښودلے دے او اوس ئې په دې ډاډه
تاسو ته وړاندې کوم چې تاسو ئې په خپله هم اولولئ
زنانه او ماشومان دې هم اولولي - زهٔ د خپل خدائے نه دا طمعه لرم
چې هر لوستونکے به ترې نه د خپل ځولۍ ډکه کړي - انشاء الله -

عبدالله جان مغموم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځلورمه لور

بېګاه د زرغون د دوو میاشتو ماشومه لور آخر مړه شوه خدای دې اوبخښي .... خو یقیناً چې خدای به بخښلې وي ځکه چې د دوو میاشتو د ماشوم د ننه بخښلو هیڅ سوال نه پیدا کیږي .... او دا سې ماشومه - دا سې تنکۍ کلۍ چې چاته په دنیا کښې د سترګو د غړولو سره سمدستي د نفرت په نظر او کتې شول .... د چاپه پېښ اوشي چې د زرغون مور خپلې انږور له په خوله کښې د پېغورو پیغورونه ورکوي او د چاپه پېښ اوشي چې د زرغون تبر په سرو سترګو اوژړېده - ولې .... ؟ ځکه چې دا د زرغون ځلورمه لور وه .... او د زرغون لور نه زوی پکار وو - د زرغون د مور نمسۍ نه نمسی پکار وو - خو د زرغون په قسمت کښې زوی او د زرغون د مور په قسمت کښې نمسی نه وو .... قدرت ته به دا نه وه منظوره چې د مور او د زوی دا ارمان دې پوره شي .... خو د زرغون مور د قدرت فیصلې ته سر ښکته کولو ته تیاره نه وه .... هغې د الله پاک فیصلې ته غاړه نه ایښوده .... نو ځکه خو دا سې لېونۍ سېلنۍ شوه .... ځکه خو دا سې په کنډو کپرو سر شوه .... د حالت د بوږنه کانو ښځو سره صلاح کانې اوشوې د دا یا نو سره مشورې اوشوې - چا ورته وې چې زرغون له بل واده اوکړه - او چا ورته اووې چې

ماشومې له د خلو پښتې نه اګاهو اګاهو په سود کړي انکار کښې په
سروکړو سیخونو دواړه پوندې او دا غه - که غواړې چې د زرغن زوئے
دې اوشي نو راپاسه او د ماشومې دواړه پوندې په سور کړي سیخ
او دا غه چې خدائے پاک د رله نمسے درکړي - چې د جینکو پا تلی
به له شي - د زرغن د سور زړه ته دا صلاح پر پوته ..... او آخر
یوه ورځ سحر وختي دوه سیخونه د نغرۍ په سور انکار کښې ښخ
کړے شو .... اوربلیدو - سیخونه سره کیدۀ - ماشوم د چیلي نیا
د ارادو نه ناخبره - په اورنړي کښې ترلې په خوب اودۀ وه..
.... ماشوم کلی نۀ وه خبر چې په څۀ ساعت پس څۀ قیامت
راتلونکے دے - تنکے کلی نۀ وه خبر چې دا او سنے خوب د دې د ژوند
آخرے خوب دے - او شائد چې بیا ترمرګه پورې دا سې د آرام خوب اونۀ
کړے شي ..... او چې څۀ ساعت پس یو و نو .... دواړو سیخونو یو
چیغ ناري کړل - د ماشومې د خولې نه را وتلې درد به لې سوز به لې کوم که
د سحر په خاموشۍ کښې خوره شوه - په ټول کور کښې د سوز به لې غوښې
بوي شو .... د ماشومې مور د غوجل نه په هیبت را منډې کړې او چې
او چې ته را ننوته نو د زرغن سور لکه خونړی سره کړي سیخونه
په لاس ولاړه وه .... مور په ټور ور پرېوته ... ټور ئې راپورته کړه -
په سینې پورې ئې اونیوله - او ..... (په ژړا) دا ولې چې - دا دې
څۀ اوکړل - زما په ټور دې څۀ اوکړل هن .... چپ شه سر دې اوخوړے
شه له غیر دې اوکړو نو دا سیخونه درته په ستر ګو کښې منډم - ته
نور دې شې تاخو زما د زوے ژوند په عذاب کړو - د لونو قطار دې جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې دے - بل څۀ علاج ئې نۀ ؤ - جینۍ له مې پوند ې اوداغې چې زما زوے له خدائے پاک زوے ورکړي - (په ژړا) بي بي دا دې څۀ اوکړل - دومره ظلم .... زۀ به دې مړه کړې وم - ماله به دې ستړې ړندې کړې وې، خو دې ماشومې له به دې دومره درنه سزا نۀ ورکوله .... بي بي دَدې څۀ قصور دے - دې کوم ګناه کړې ده - ګناه خو زما ده چې ماله خدائے پاک زوے نۀ راکوي .... ډیر ظلم دې اوکړو بي بي -

مور لُور په سینې پورې نیولې پاس په کوټه روخته - دَ پښو په سر کښیناسته - ماشوم ئې په غیږ کښې واچوله - هغې وریتې وریتې چغې وهلې .... دَ هغې پوندې سرې غوښې وې - مور دَ ماشومې نرۍ نرۍ او سپینې پاپې په خپلو سترګو پورې مښلې - دَ مور دَ سترګو نه داوښکو لړۍ روانه وه په خپل قسمت پورې نه چړا وه - دَ ماشومې ژړا دهغې په زړۀ کښې پرهرونه جوړول - دَ هغې دَ زړۀ نه وینې څڅېدې - خو په خوله ئې هیڅ نۀ شو ویلے - دَ ماشومې لور سره ئې لکه دَ لیونو خبرې کولې .... " لورې ستا دَدې ماشومې څټې نه زار شم تۀ ولې دې ظالمې دنیاته راتلې - تاته دَ دې دنیا شرمخان نۀ وُو معلوم - تاته نۀ وه معلومه چې دلته دَ انسانانو زړونه دَ کا نړي شوي دي - تۀ نۀ وې خبر چې دلته دَ نیاګانو په جامه کښې قصابانې هم شته .... تۀ ولې راتلې هُن؟ ستا په مایاندې هم زړۀ نۀ زیږېدو - لو په خو تل دَ میاند ونه زارېږي قربانیږي، نو ... تۀ خو هم زما لُور ئې کنه تۀ به نۀ راتلې - تۀ به دې ظالمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا ته نه راتلي چي دومره نه په عذابېدي او زماشروند درسره هم داسې نه په سروتهکو کېدے .... ته مړه شه لوري - دي دنیا ته ستا ضرورت نشته - ددي خلقو زامن پکاردي زامن -

یو لوړته چي دېېد اکېدو حق نشته بوا ے لویه خدایه ته بیا دا لونه ولي پېداکوي - ولي پري باندي میاندي زهیروي - ولي.... ولي.... (ژړا) او دلته د ماشومي د مور په زړه تیاره راغله بې هوشه شوه - او خوره وره په زمکي سملاسته - ماشومي ژړل او مور د دنیا د حالاتو نه بې خبره - د لور د ژړا انګولانه بې پرواه په زمکي بوره بوري پرته وه - خدائے خیرچي تحقه وختي ئې خوا کښي پاس اوخته - ماشوم ئې د مور د غېږي نه راوشوکوله په زانګو کښي ئې ورلره کړه او په انګور ئې د خرخوري کمبل وا چوله.....

د ژوند شپې ورځي تېرېدي د ماشومي دواړه پوندي سخاشوي - دوه میاشتي مور او لور د ژوند شپي ورځي لکه په سور زنګاراو سرو سروتهکو تېري کړي - په دې دومره موده کښي مور او لور نه د ورځي ستړکه پټه کړه او نه ئې د شپي آرام اوکړو .... او آخر بېګاه د زړغن د لور سختي معاف شوه .... (غریو) ماشومه کلي د کلکېدو نه مخکښي اوژړېده - د مسېدو نه آګاهو اوژړېده - د غوړېدو نه آګاهو اودوړېده .... نه ئې سپرلے اولیدو او نه د سپرلي نه خبر شوه د ماځیګر نه چي زېړېدو نو ماشومه تورو خاورو ته او سپارلے شوه .... مور ئې ژړل دېر ئې ژړل - په ژړا ژړا ئې ستړغلي پړسېدلي وو - د مور د سینې پسې داوېخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې وو. څو د پښو څکو نکي د تورو خاورو د لاندې په ځوانه
خوب اوده وه .... مور شپه په الوڼ بلوڼ تېره کړه - او سحر
وختي چې ملا بانګ وېلو مور برقعه په سر (دېرې ته لاړه ...
لویه ادیره .... کنډر کنډر، هیبت هیبت ادیره خاموشه
خاموشي - ذره لړزوونکي او بوګنوونکي خاموشي ..... ګېر چاپېر
قبرونه - ډېر قبرونه - بې شمېره قبرونه .... او د قبرونو په
دغه ښاریه کښې د دې د ماشومې لور قبر دے ته لکه د دیو ورکوټي
تاج محل په رنګي ښائسته ښکاره شو - او ښائسته به ولې نه
ښکارېږو - د دېوې مظلومې تنزېږ لې ماشومې قبر څو د تاج محل نه
زیات ښائسته وي .... مور د نجیلې لور په قبر ورپرېوته - قبر
له يې غاړه ورکړه - لکه چې نجیله ماشومه لورئ سینې ته رانږدې
کړه - بوڅو بې واره چغې يې اووهلې - او بیا.... ؟ ....
ور لورې تابېګاه شپه په دې څوشې بیابان کښې یواځې تېره کړه -
ویرېږلې خو نه وې ... ته څو به اوږې شوې وې کنه ... لېونۍ
زما سینه څو هم هغسې ډکه ده - راپاسه راپاسه چې په نجیلو
ښو دې سره کړم لورې پښې څو دې بېګاه نه څوږېږي کنه ....
بېګاه څو به دې ډېوند و دلاسه ترتقي نه وې وهلې کنه .... ؟
او ته به بېګاه په ارام وې . بېګاه به دې ایله په آرام خوب کړے
وي .... لورې ما څو بېګاه هم ټوله شپه په سترګو سترګو کښې
تېره کړه - زه څو بېګاه هم ناقلاره وم - ډېره ناقلاره -
دومره ناقلاره چې ذره مې بس تق چاودو - اوس مې هم ذره

څرېکي وهلې - د راتلوتوان مې نه وُ څو تاله راغلم - ماوے چې شا
دا نوے کور اوګورم .... ډېر ښائسته دے - لوړې ډېر ښائسته کوټې
دي دے دا نوے کور دې مبارک شه -

دَ مور په مړې کښې اواز اونښتو - دَ اوښکو سېلاب د سترګو
نه رااوان شو .... دغه سېلاب رو رو کمېد و کمېد وچې دوه اوښکې
توپې نه جوړې شوې - دوه دنهې رنهې اوښکې دَ کونه رابېهر
شوې او د دوُو سترګو په ښځوکښې لکه سپينې مرغلرې راحصارې
شوې - او څهٔ ساعت پس چې دغه د اوښکو مرغلرې د ښځونه
د قبر په کاونو راتوپې شوې نو .... د لوُر مور يوه آخرنۍ سلګۍ
اُووهله ..... نکه چې دَ مور زړهٔ او چودو .... اوُ! د بد نصيبې موَ
زړهٔ په رشتياء اوچاودو - دَ مور زړهٔ چې دَ اولاد دپاره اونهٔ چوي
نو نور په دَ چا دَپاره چوي ....؟

دَ مور دپاره په زوے او لوُر کښې فرق نشته - دا فرق دَ جاهلانو
دپاره شته - د ظالمانو دپاره شته - کني دخدائے په نزد زوے او لوُر
يو برابر دي - نو اے دجهالت په تورو تيرو کښې پرتو رونړو - اے دَ کرکې
او نفرت په ناولو جذبو ککړو رونړو او خوېندو د قدرت په قانون
کښې ګوتې مهٔ وهئ - الله پاک چې څهٔ کوي ښهٔ کوي - لوُر دَ زوے
نه په هر لحاظ سره ښهٔ ده - لوُر خو د زوے نه زياته مينه ناکه ده - دَ
مور پلار دپاره په زړهٔ کښې دَ مينې او محبت چې شانه ډېر جذبات
لري - لوُر خو رحمت دے - هم دغه لوُر صباله دچا خورشي دچا دَ
... دچا مورشي - نو اے دخدائے دقانون خلاف بغاوت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټنکو خوا بنیانو دا ظلم مه کوئ - دا ناروا مه کوئ - د خدای د قهر نه ووېرېږئ - ګورئ د الله تعالی انتقام ډېر سخت دی - د ظلم انجام ګورئ ډېر بوګنوونکی دی - او ای د زرغون ښنځې - ای دیوې بد نصیبې تور بد نصیبې سورې - ستاسو دواړو ځنګو نه نصیب شه - په دې دنیا کې د دنیا او سپین ونکو ډېر اوږدولئ ډېرئ او کړولئ - اوس مو د هغه جهان خوشحالی نصیب شه - آمین -

جینه

ـه په مرګ به دواړه سره مړهٔ شو

ارمان مې دا دے چې به څنګښې روستو شو نه

دَ مرګ هیڅ پته نهٔ لګي هیڅوک نهٔ دي خبر چې زهٔ به کله

کوم ځائے او څهٔ رنګې مرم - مرګ د پرېږې اتیاره ځیز دے دَ مرګ

دپاره دَ څهٔ نېټې دَ وخت او دَ عمر قید نشته - او کهٔ شته نو

هم انسان ترې نهٔ دے خبر مرګ یوه ناګهانې حادثه ده -

مرګ یو ناګهانې شرک دے چې

په چا راپېوځي او خپلې ځونړې ښېځي ورته په مرې مرې ښخې کړي -

څومره ماشومان په ماشومه څته

مرګ دَ لحد تورو خاورو ته اورسول

څومره ښکلي ځوانان چې

دپلارانو دَ ملاتیں او دَ میاندو د سترګو تورې وُ

دَمرګ ناترسه ځیپېږي

د دنیا نه یو رته کړل

څومره پلاران اوترېدل ؟

څومره میانده بُورې شوې ؟

او څومره تورې سرې کُونډې شوې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور سرې !

او هغه تور سرې

چې څوک د پلار د کور ه

دې شمېره ارمانونو سره په ډولۍ کېنې

په سره ډولۍ کېنې

د خاوند انو کورونو ته راغلې وي نو د خپل تقدير نه خبره نه وي

د خپل قسمت نه خبره نه وي

چې دا سره ډولۍ د دوئ

د غمونو په لور .... مصيبتونو په لور او ازمېښتونو په لور آخرنې

سفر دے او هر کله چې دا سفر پوره شي نو د بد بختۍ او

بد نصيبۍ يو نوے دور په شروع شي -

جبينه ! .... هغه ښکلې او ښائسته جبينه -

هغه د ګلاب ګل يه ئې چې د مخ نه شرمېدو، هغه چې شفق به

ورته پسخېدو -

هغه جبينه! هغه چې ډېره ښکلې او ښائسته وه - دومره

ښائسته چې زه ئې ښائست په الفاظو کښې نشم بيانولے -

جبينه ښکلې وه،

خو اکبر هم په ښائست کښې د چا نه کم نه وُ -

که د جبينې د ښائست ذکر به جينکو په کور ونو کولو

نو د اکبر خان ښکلې ځوانۍ به په حجرو کښې ستائيلے شوه -

جبينه که د ګلو نخته وه نو اکبر خان د ګلاب ګل -

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبینه که د جو نو درنخو وه، نو اکبرخان د زلمو آدم خان وُ.

دوه ښکلې، یوه پېغله او یو زلمے

د تره لُور او د تره زوے.

دواړه د یو نیکهٔ اولاد

ښکلې رشته وه - ښکلې جوړه وه - ښکلي سیالات وُو.

اُو ځکه خوچې د اکبرخان مور د جبینې د غوښتو د پاره هغوی

کره لاړه نو .... خدائے خبر چې څه چل وُ.

خو نن جبینې ته د خپلې چاچي راتګ څه بل رنګ ښکاره شو نن

به چې هغه خپلې چاچي ته مخامخ کېده نو شرمېده به تري او دغه

وجه وه چې څنګه ئې چاچي په کوټه راښکاره شوه جبینه لاړه

په کوټه کښې پټه شوه -

د اکبرخان مور دراتلو سره د جبینې د مور سره خبره اوچته له -

جبینې د مور او چاچي خبرې اورېدې زړهٔ ئې چې واؤ درزېدو -

ته پوهېده چې دا ولې د ځان نه ئې تپوس اوکړو جبینې دا ولې؟

دا ولې نن ستا دا زړهٔ دا سې بې قابو درزېږي اے زړهٔ دا سې

بې قابو کېږه مه - کهٔ نن ته بې قابو شوې کهٔ نن تهٔ د قابو

ته او وتې نو زما د ژوند ټول ارمانونه به کوډ ے چوره چوره

شي -

جبینه ! د ځان سره لګیا وه، او چې د خیالاتو د سمندر ته را بهر شوه

نو د مور غږ ئې تر غوږ و شو -

دا جبینه خو ستاسو امانت دے خودې چې کله ستاسو خوښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي ،، نچل کور ته یې بوتلې شي -

لاړه د جیینې او اکبرخان دنیا بدله شوه - دواړه به هروخت دیوبل په خیالاتو کښې چپه چپه وو - د یوبل په تصور کښې به یې د ژوند شپې ورځې تېرېدې - د خیالونو او تمنو دنیا یوه رنګینه دنیا - د ارمانونو او خوشحالو دنیا - یوه داسې دنیا چې د دوو مینو زړونو درزا پکښې په یو تول وه - حرکت یې په یو رفتار و -

دواړو داسې محسوسوله لکه چې د شپې د آسمان د ستورو پرقانونو هم سپوا شوه -

دواړو ته سپوږمۍ هم د مخوا په نسبت زیاته ښکلې او ښائسته ښکارېده - ټوله فضا او ټول ماحول -

د ځوانۍ په رنګینو کښې راو نغښتے شو -

اُو ! دوه مینن زړونه چې د ژوند په لارې د ملګرتیا تابیا اوکړي نو ماحول ورته هم دغه رنګې رنګین ښکاري - لنډه دا چې د ژوند شپې ورځې د رنګینې دنیا په تصور کښې په تېرېدې تېرېدې اُوچې اکبرخان د انجینۍ د کوږي وا خسته نو مور پلار یې د واده بندبنا اوکړه - د واده نېټه کښښودے شوه جیینه په کُنج کښې کښیناسته -

کُنج ...... چې د مور پلار په کور کښې د جیینې د ناستې ځائے وي چې جیینې پکښې مېلمنه وي -

خدائے خبر چې څه چل و - د جیینې په زړه کښې ویره غونډی:

وه - خدائے خبر چي څهٔ چل ؤ چي نن دَ جبينې دَ زړهٔ په دروازه ئي
كښې هغه تلوسه نهٔ وه - هغه خوشحالي نهٔ وه - هغه دَ خيالونو
او تصورو رنګينه دنيا جبينې ته څهٔ سپيره سپيره او ورانه
ويجاړه ښكاريده -

په لاسونو او پښو نكريزو لګيدلي نكريزو نكه چي چيچل كول دَ هغې زړهٔ
غوښتل چي دا نكريزې دَ لاسونو او پښو نه لرې كړي - او لاسونه
پښې په ګرمو ګرمو اوبو او وينځي - چي دا سوځيدلي لاس په قلار
شي - خو جبينې داسې نهٔ شو كولے - ځكه چي هغه په ګنج
كښې ناسته وه - شپه تېره شوه .... غرمه شوه - ماښام
شو - ځنګښې ورا .... او ورپسې جنج راغلو دَ جبينې او ربل
خوړ شو .... ښايسته ئې په دوه شو هرڅا دَ ناوې ښائسته
او ستائيلو -

په خوشحالو او ننداړو ډولۍ پورته شوه -

دَ الا الا په چغو سورو او د ټوپكو نو په ټقار كښې ډولۍ دَ
اكبرخان په كوڅه ورد ننه شوه -

او دې ځائے نه دَ جبينې دَ ژوند دويم دور شروع شو -

اكبرخان به دَ جبينې ستركو ته كتل - ډيره پرې ګرانه وه -
په جبينې هم اكبرخان كم ګران نهٔ ؤ -

دښينې كور ؤ - دَ خوشحالۍ او اطمينان ورځې شپې وې چي
تيريدې - اكبرخان انجنير ؤ - او يوه ورځ داسې راغله
چي هغه دَ اعلىٰ تعليم دَ پاره لندن ته روان شو -

دَ رخصتېدو په وخت يې جبينې ته اووې.

„ جبينې خفه کېږه مه زه به که خېر يي ژر راشم "

„ څومره ژر به راشې اکبرخانه "

„ بس که خېر يي دوه کاله دي د سترګو په رپ کښې به تېر شي "

„ دوه کاله په دَ سترګو په رپ کښې تېر شي "

اکبرخانه ته نه يې خبر چې دَ جدايۍ يوه لمحه هم لکه دَ کالے

هومره اوږده وي نو دوه کاله به څنګه دَ سترګو په رپ کښې تېر شي "

„ جبينې زما دَ پاره هم دا جدايي ګرانه ده خو څه اوکړم " ؟

„ اکبرخانه خدا ئے خبر چې زما دا زړه ولې دومره ناقلاره دے.

ستالندن ته په تلو زما زړه ولې دو بېږي. ستا په دې تلو کښې

ما ته خپله تباهي ولې ښکاري ؟

„ نادانې جبينې ستا څه خيال دے چې ستا اکبر به کښې تا هېره

کړي ؟ "

„ ته په ما دا سې بدګمانه يې "

اوُ هوره ښځه په خپل خاوند باندې تر څه حده پورې بدګمانه وي.

زما ستا په مينه باندې باور دے. ولې بيا هم زما زړه ...."

„ د زړه نه وسوسې اوباسه. پښتون په ژوند کښې يو ځل

مينه کوي بيا بيا نه کوي "

„ اوخوره ددې ماشومې لونګينې په سر قسم.

اکبرخان دَ لونګينې په سر دواړه لاسونه کېښودل او دَ جبينې

سره يې لوظ اوکړو چې زه به تا نه هېروم " جبينې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړېدلو سترګو اکبر له رخصت ورکړو او دا ټپه یې ورته اووے

په مرګ به دواړه سره مړهٔ شو !

ارمان مې دادے چې به ځمکښې روستوشو نه

اکبر لاړو په کوځه اووتو - جبینه کوټې ته ننوته په کټ کښې پرمخې پربوته او په چغو چغو یې اوژړل -

هم دغه رنګ ګرونه په ماښاموتو روماښاموته په توروشپو بدلېدل - په هره دوېمه ورځ به د اکبرخط راتلو - دجبینې سره دَ مینې لوظونه به پکښې تازه کېدل - جبینې به دیو خط ته تربل خط پورې ورځې شپې شمېرلې -

خطونه رو رو کمېدل د دوېمې ورځې نه خط هفتې ته اورسېدو - او د هفتې نه خبره میاشتوته اورسېده دَ اکبرخان په خطونوکښې د مینه ناکو الفاظو ځاے سپوړو ستغو او بې مطلبه خبرو اونیولو -

جبینې به دَ لوظ مطابق هره ورځ اکبرخان ته خط لیکلو خپل لوظونه به یې ورته یادول - دَ لونګینې خبرې به یې ورته لیکلې - ورته به یې لیکل چې لونګینه زما ډېره خوښه ده ځکه چې ددې سترګې بالکل ستاپه شان دي - اکبره لونګینه دې ډېر یاده وي - اوس یې بابا هم زده کړي دي - په توتري ژبه خبرې هم کوي - خو ددې دومره اوږد خط په جواب کښې به صرف دوه کرښې خط راغلو - زهٔ ډېر نااوزګاره یم دومره نااوزګاره چې تاسو ته د خط لیکلو وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

راسره هم نشته -

لاړه جبینه دَ فکرونو او وسوسو په سیند لاهو شوه - دَ اکبر سره اوس دومره وخت نشته چې جبینې ته خط اولیکي؟ دَ جبینې زړهٔ تمکه اوخوړه .... او چې څهٔ وخت دَ کلي یو بل ز لمے د لندن نه راغلو او دا خبرې راوړو چې اکبرخان هلته بل وادهٔ کړے دے - نو جبینه لیونی شوه - بالکل لیونئ - جامې ئې اوشلولې - دَ سرو ویښتهٔ ئې په موټو موټو را اوشکول او کهٔ لونګینه ترې نه خوا ښې راخوا کړے نهٔ وے نوشائد چې په سرې به ئې ورته زور کړے وُ - ډېره لویه صدمه وه - دَ جبینې نازک زړهٔ دومره لویه صدمه داسې په اسانه تهٔ شوه زغملے - نو انسان له خدائے پاک ډېر صبر ورکړے دے - څو ورځې دَ لیونتوب دا چپه وه - رو رو دَ جبینې زړهٔ دَ حالاتو سره سمجهوته اوکړه او چې لږ ساه صورت شوه نو چېله لُور لونګینه ئې راتی غاړه اېسته په چغو چغو ئې اوژړل ..... " خوږې لورې ارمان چې ستادا سترګې دَ بې وفا اکبر په شان نهٔ وے - زړهٔ مې غواړي چې دا دواړه سترګې درله ړندې کړم - چې ستادا غټ غټ کاتې ویلي شي - چې ستا دا چپې چپې بانهٔ بونډي سونډي شي - وېم چې دا دَ بې وفا اکبر نخښه ستادې سپین مخ نه راوشوکوم څو ..... څهٔ اوکړم هیڅ هم نشم کولے لُورې - تهٔ زما لُورې زما د بېلتون د تکو تورو شپو ملګرې زه به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا خپل پاتې ژوند ستا په مينه پورې تېروم .... خو څنګه به تېر شي .... په ځوانه ځوانۍ کښې د جدايي لمحې ډېرې بوګنوونکې شي - ډېرې درنې او ډېرې سپېرې شي په جدايي کښې خو د جدايي د ژوند شپې ورځې په غنو په اغزو تېرېږي - زه به دا اوږد ژوند په غنو په اغزو څرنګ تېر کړم - د خاوند جدائي خو د ښځې د پاره مرګ دے ..... زه هم په ژوند مړه شوم مړه - داسې مړه چې .... خلقو ته به ژوندے ښکارم خو اکبر زما په ځوانۍ پورې خندا اوکړه .... ښځه ذات هر څه زغملے شي خو په مينه کښې شريک نشي زغملے هغه چا ته چې کړېده چې -

هره ناپسنده به دې يوسم

يو دې په مينه کښې شريک نه قبلوم

هر څه وو - دولت وو جاېداد وو خپل خپلوان وو، خو .... ښځه ذات خو صرف د سر سورے غواړي - او چې د چا د سر نه سورے اخوا شي نو هغه په ژوندونې مړه شي .... غم د جبينې زړه ته پرېوتو - هغه د چا خبره چې په زړه ئې ګوتې اولګېدو .... نورے رنځ ئې شو هروختې تبه او ټوخے .... او يو ورځ زيړے ماښام چې په جبينې بېهوشي راغله ، نو په اشاره ئې لونګينه ځان له راوغوښته - لونګينه مور ته رانزدې شوه - د جبينې نظر د لونګينې په غټو غټو سترګو پرېوتو - زړې ئې سترګې ښتې کړې - لونګينې د مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سینه سرکښېښودو په ژړا شوه - دَ مور دَ سترګو نه داوښکو
سیلاب دارواں وُ - په ترپ ترپی ژبې دَ لور سره لګیا وه -
بې وفا اکبره دَ ژوند په آخرنو سلګو کښې هم را ښکاره نشوې -
لږ څو به را غلے وے - زما دَ ژوندون دا سلګۍ څو به دې لږې
یښلې وې - زما څو دا خیال وُ چې مونږ دواړه به یو ځائے مرو -
دَ مرګ په خوشې لاره به یو ځائے سره ځو ..... اکبره کهٔ ستا
یاد شې نو ستا دَ رخصتی و په وخت درته ما دا ټپه کړې وه -

سه په مرګ به دواړه سره مړهٔ شو
ارمان مې دادے چې به ځکښې روستو شونه

نو اے دیوړې په رنګینو کښې ورک شویه اکبره جبینه روانه
ده یو اځې روانه ده زړهٔ چاوُدې روانه ده ته خوشحاله
اوسې هر ځائے کښې چې یې - څو دَ قیامت په ورځ به ستا
ګرېوان او زما لاس وي - اکبره .... بې وفا اکبره ....
او چې څو انبې لونګینه دَ مورد سینې ته راپورته کړه نو جبینې
یوه آخرنې سلګۍ او وهله اوښکې داروانې وې او دَ جبینې
په زیړ مخ په زیړو اننګو اول سپینې سپینې او بیا زیړې زیړې
غوندې څورې شوې او بیا اوچې شوې -

حِرص

هغه انسان چې د حرص په ډیرو (او...) داسې پړاو کې ستر کړي وي (اسویلی)
بیا د انسان په جامه کښې حیوان شي - حِرصي انسان بیا چیچل
کوي - حرصي انسان بیا داړل کوي - تو به خدایه تو به انسان
څومره ناپوهه مخلوق دے - د دنیا د دې څو ورځې ژوندون
دپاره دے څومره ناپاکو چارو ته تیار شي -

ښه مې یاد شي داسې مې یاد شي لکه دا ساعت - که اعتبار
مو نه کیږي نو ورشئ د ګل آباد کلي هغه کنډرونه د ماضي هغه
یادګارونه به درته اوس هم د سید خان د حرص داستان د حال په
ژبه بیان کړي - ورشئ او ګورئ د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د
سید خان په ناپاک کردار د غم اوښکې تویوي - ورشئ او ګورئ چې
د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سید خان د مشر ورور امیر خان د
مظلومیت قیصه په سلګو بیان وي - رونو که تاسو ګل آباد
ته نه شئ تلے - که تاسو د ګل آباد وران ویجاړ کنډرونه نه شئ
لیدے نو دا د غم داستان به درته زه بیان کړم - راشئ چې د انسان
په جامه کښې د شوخ قصه درته زه اوکړم -

امیر خان د ګل آباد کلي خان و - ډیر درونډ - ډیر خوښ او ډیر
د عزت خاوند و - دې امیر خان د کشر ورور نوم سید خان و - د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه هم د امیرخان هومره چاپېد او. - خو په دغه چاپېدو د
سپین خان د حرص تنده سړه شوې نه وه. - هغه په خپل چاپېدو
کښې نور زیاتوالی کول غوښتل. - او دې دپاره د ډېرې مودې
نه هغه یوه منصوبه جوړه کړې وه خو د حالاتو انتظار یې کولو.
راځئ چې د څه ساعت دپاره سپین خان پرېږدو. - او امیر خان
له به لاړ شو. - امیرخان چې څنګه په ظاهره دروند ښکارېده، داسې
ورله خدای نوې هم موړ او دروند ورکړې وه. - د امیرخان یو
زوی و. "فرید" د لسو کالو ماشوم. - دومره ښائسته و لکه د ګلاب
ګل. - سور سپین. - غټې غټې سترګې. - پلن تندی. - لوړه د ښکلې
پوزه. - فرید په پلار ډېر ګران و. - ځکه چې هم دغه یو زوی یې و.
نور اولاد یې نه و. - نو ځکه خو فرید د مور د سترګو تور او د پلار
د زړه ټکور و. - امیرخان به د هرې جمعې په ورځ د ماسپښین
مونځ له ښار ته تلو. - هم دغه رنګ یوه جمعه چې د هر پشکال سخا
کړې وه امیرخان سم دستي ره پاکې جامې واغوستې څادر یې په اوږه
کېښو او ښار ته روان شو. - او د تلو په وخت یې فرید ته تاکید اوکړو
چې نهر ته لامبو دپاره لاړ نه شي خو فرید چې د غرمې ډوډۍ
راوخوړه نو مور ته یې اووې چې زه په نهر کښې لامبو وهم نو سمدستي
راځم. - مور ډېر منع کړو خو فرید لاړو د کوټې نه اووتو. - په لاره
کښې ورسره خپل تره سپین خان مخکې شو. - سپین خان په خبرو
خبرو کښې فرید د کلي نه بهر ته باغونو ته بوتلو. - او څه وخت
چې دا دواړه تره او وراره د باغ منځ ته ورسېدل. - نو سپین خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسابه فرید د مرګ نه اونیوۀ - په مزکه یې راسوملولو او د دوا په
ښنجې یې نکه د شورمخ دخپل ورارۀ په مرګ خبیني کړې فرید د پرې
لستې راوتکولې - دځان د خلاصولو د پرې وسې یې د کړې خو د
سید خان دَ خونړو پنجو نه یې ځان خلاص نۀ کړے شو - لنډه دا
چې بقې ستر ګې یې راووتې - په خوله کښې یې زګو نه را غلل او
آخر یخ شو .... فرید ساه ورکړه دَ خپلو ناولو ارادو دَ تکمیل دپاره
چې حرصي انسان دخپل خوب ورارۀ په وینو خپل لاسونه سره کړۀ
روبیا ....؟ د تمکینه غرمې په خاموشۍ کښې سید خان د مور
پلار دَ ارکې یو نیازبین زوے لاش د مزکې نه را پورته کړو او ځنت
دَ نهر اوبو ته یې او سپارلو - چونکه دَ مور دَ غیبت په شان
فرید په خپلو ځانګونوکښې را غونډ کړو او د ځان سره یې تل ته
ښکته کړو -

دَ فرید دَ مور زړۀ نا قلاره وُ - کله کوټې او کله دروازې ته
کیده او څومره چې وخت تیریدو دَ مور په زړۀ کښې قسم قسم شکونو
غزونې کولې - پریشاني زیاتیده دَ زړۀ حرکت چې وره کیدو -
فرید ولې را نغلو - ولې یې دومره ناوخته کړو - دۀ ته دَ مور زړۀ
نۀ دے معلوم چې .... زما زړۀ دَ فرید په نۀ لید و څومره خوږیږي
څریکې وي خو مور غریبه نۀ وه خبره چې فرید سره څۀ کانې وشوې -
کومې نوې ورسره وشوې لاره غرمه په ماسپښین بدله شوه
او د مور پریشاني نوره هم سیوا شوه - بې شمیره وسوسې
یې په زړۀ کښې راپیدا شوې - قسم قسم شکونه او ګمانونه

په زړه کښې کرځېدل - وخت په تېزۍ سره مخ په وړاندې روان
وُ - لاړو ماسپښین په ماځیګر بدل شو خو د فرید هېڅ پته ونه لګېده.
او تېر ماځیګر چې امیرخان د ښار نه کور ته راغلو نو د فرید مور ورته
ټوله قصه تېره کړه - امیرخان هم په هغه پښو د کور نه رووتو او د
فرید په لټون پسې یې سړي خوارهٔ کړهٔ خو تر ماسختن پورې د
د فرید هېڅ پته رونهٔ لګېده - د امیرخان زړهٔ ټکه اوخوړه خو....
هېڅ نتیجې ته رونه رسېدو - په خپل کش ورور سید خان پسې یې
جواب اوکړو او چې هغه راغلو نو امیرخان ورته ټوله قصه تېره کړه -
سید خان صلاح ورکړه چې ..... راځئ چې نهر کښې یې اولټوُ
کېدے شي چې په نهر کښې یې لاهبل ماشوم وُ او ډوب شوے وي -
د کلي خلق راغونډ شول لالټېنو نه په لاس د فرید په لټون
پسې نهر ته روان شو - سید خان هم د دې خلقو سره ملګرے وُ -
او هر کله چې دا خلق د باغ خواؤشا را ورسېدل نو په نهر کښې د
ونو په یوې جنګړه کښې د فرید سپین لاسونه راوښې د لالټېنونو
په رڼا کښې خلقو ته ښکاره شوې - لاش د نهر نه راووېستے شو
او په غاړه باندې په شین کبل واچولے شو - د فرید سترګې ټقې
ټقې راوتې وې - پلار خپل نیاز بین زوئے په خپلو لاسونو کښې راپورته
کړو - د امیرخان زړهٔ غوښتل چې په چغو چغو اوژاړي خو دا
ورته خپله کمزوري ښکاره شوه نو چپ پاتې شو - او ټول خلق
چُپه خوله خاموش زوړند سرونه مخ په کلي روان وُو - امیرخان
سر زوئے په خپلو څانګونو کښې نیولے مخکښې او نور خلق

(c) ketabton.com: The Digital Library

وریسي روان وُو - او چې څۀ وخت دا ډله دَ باغ منځ ته را ورسیده نو ..... ناڅاپه دَ کلاشنکوف یو باړ او چلیده - امیرخان پرمخ را پرېوتو او زوے لاش لاندې او د پلار لاش پرې دپاسه په وینو کښې لت پت پراته وُو - خلقو ډېرې منډې ترړې او وهلې خو د شپې په تیارۀ کښې هیڅ پته او نۀ لګیده چې دا هر څۀ ولې او شول؟ دا چا او کړۀ .... دَ کلي نه کټ را او غوښتے شو، په یو کټ کښې پلار او زوے دواړه غاړې غړې واچولے شول - او هر کله چې دا کټ په کوڅه ورد ننه شو، نو رونې زړۀ به درته هغه نقشه څنګه بیان کړم - ماسره دومره ډېر ډېر لې الفاظ نشته، ماسره داسې په غم لړلي الفاظ نشته چې زړۀ په دغه زخمي زخمي واقعې نقشه راکاږم - او دَ فرید دمور هغه ټپونه ټپونه چغې هغه څیرې ګرېوان او ویښته .... توبه خدایه توبه دومره لوے غم - داسې ښکارېده لکه چې دَ آسمان فرښتې هم په ژړا دي - داسې معلومېده لکه چې ټول کائنات یوه سلګۍ شو - یوه اوچته سلګۍ یوه داسې سلګۍ چې دَ هر چا په زړۀ کښې ئې پرهر جوړولو - هر څوک دامیرخان او دَ هغۀ دَ زوے فرید په مرګ خفه وُو - ټول کلے خفه وُ، دومره خفه وُو چې د دغه خفګان دَ بیانولو دپاره ماسره الفاظ نشته - ماسره حوصله نشته .... او سباله چې دا غبرګې جنازې دَ کوڅې نه او وتې، نو دَ فرید دَ مور لکه چې زړۀ او چودۀ - په زړۀ باندې ئې داسې تیارۀ راغله چې دغه تیارۀ بیا په دنیا بدله نشوه - دغه تیارې دَ امیرخان تېر او دَ فرید مور هم دَ قبر تورو تیارو ته ورسوله -

د پوډ ټونه روشول - تفتیشونه روشول، تپوسونه روشول څو
ددې ورانې ماشورې سر را ښکاره نهٔ شو - لاشعوري طور د سپېد خان
حرکات سکنات داسې وو چې د پولیس پرې یاندې شک راتلو

د هغهٔ حرکات سکنات داسې وو چې لکه د غل په بڼېره نس وي -
سپېد خان خپل ضمیر ملامته کړو چې دا مې څهٔ اوکړهٔ - د جائیداد د پاره
مې رول د خپل نیازبین ورارهٔ په مړېد زور کړو - او بیا مې د خپل مشر
رور سینه په ګولو سورې سورې کړه دا ما څهٔ اوکړهٔ دا ما ولې
اوکړهٔ - ننداره چې د سپېد خان مرضمیر راژوندے شو - او دے
ئې دومره ملامته کړو چې یوه شپه ناساپه راپاسېد و ټوپک ئې
را وا خستو - کړدنې دې ملاتړه واچوله او په ګوځه اووتو ......
سپېد خان کلے پرېښودو وطن ئې پرېښودو - ښځه او بچې ئې پرېښودل -
او لاړو د تورو غرونو مسافر شو -

سپېد خان د امیرخان خونه ورانه کړه او د سپېد خان نه قدرت
انتقام وا خستو - داسې انتقام چې د سپېد خان ژوندون - د سپېد خان کور نه
د خلقو د پاره یو عبرت شو - یو داسې عبرت چې ټول عمر به
د خلقو یاد وي -

رونو ! راشئ اوګورئ د ګلا آباد کلي هغه کنډرونه نن هم
د امیرخان په مظلومیت او د سپېد خان په بربریت د غم اوښکې
څڅوي - امیرخان او فرید شهیدان شول او سپېد خان دوزخي -
د الله تعالیٰ انتقام ډېر بوګنوونکے دے - د ظلم انجام ډېر عبرتناک
وي - اے د دنیا په مال او جائیداد پسې لېونو رونو مهٔ کوئ ظلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مه کوئ - جاځه ادونه چاڅان سره قبر ته نه دي اوړلي - سړکه چاڅان سره په سر نه ده کړي ځولي - دا هرڅه پاتې کېدونکي دي - دا هرڅه به دلته پاتې شي - او هرڅوک به دوه لاس او دوه پښې د قبر تورو خاورو ته او سپارلې شي - نو بیا؟ بیا دا چې د حرص انجام دې پر بوګنوونکې وي -

ه

ارمان به هغه وخت کېنبې در شي

چې کټ دې وا خلي تور و خاورو ته دې وړینه

شمشېر کاکا

اے لوید خدایه، اے عظیمه خدایه، ستا په دې بې شمېره مخلوق کښې ستا په دې بې شمېره بندیانو کښې نېکان هم شته، بدان هم شته، ښهٔ هم شته خراب هم شته - په دې بې شمېره مخلوق کښې داسې هم شته چې ستا د قهر و غضب نه شپه ورځې په لړزان دي - چې ستا د وېرې نهٔ حراموته شا کړې ده - بد وچار وته ئې شا کړې ده - او داسې انسانان هم شته چې دچا د ژوند هره لمحه په ګناهونو کښې تېرېږي چې دچا هر قدم د بدۍ په لور پورته کېږي - ځنې په هېږم چې داسې کسانو په خپلو زړونو کښې ځهٔ فیصله کړې ده - نهٔ پو هېږم چې دوي ولې داسې باغیان شوي دي آیا د دوي دا خیال دے چې دوي سره به د قیامت په ورځ د دوي د عمل حساب کتاب نه کېږي - کهٔ چرې د دوي دا خیال وي چې دا ټولې بې حقیقته خبرې دي - دا ټولې د نهٔ منلو خبرې دي نو دا خیال ئې غلط دے - د قیامت په ورځ د حساب کتاب په ورځ به د هر چا سره د ذرې ذرې حساب کولے شي -

د دې حقیقت نه انکار نشي کېدے چې ګناه کوو نکے ګنهګار دے او د قیامت په ورځ به ورله سزا ورکولے شي - هر بدي کوؤ نکے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لوی خدایه مجرم دی او د دې جرم سزا به ورکول شي - هغه لوی
خدایه دوزخ د ګنهکارانو د پاره د مجرمانو د پاره - د قاتلانو د پاره
د منکرانو د پاره جوړ کړی دی - په دې وجه ده چې درته منت کوم چې
رونړو داسې بې پروا کېږئ مه - داسې بې سره کېږئ مه - هسې نه
چې اوبه د ورخه تېرې شي نو بیا به کوری خبره کوا نه شي - هسې
نه چې د ژوند کوټه ناګهانه پوره شي نو بیا به ګوری د توبې وخت
هم نه وي -

اې لويه خدايه مونږ انسانان کړې - مونږ نېکان او صالحان
کړې مونږ ټول صحيح مسلمانان کړې چې په ښه بد کښې تمېز اوکړې
شو - چې ستا په ښودلې شوې لار باندې روان شو - چې د ګمراهۍ او
بدنامۍ په تورو تیرو کښې را نه لاره خطا نه شي - چې په ناپوهۍ
کښې د تباهۍ تورو تیرو کښې ورک نه شو -

اې عظيمه خدايه! په دې کښې شک نشته چې تا انسان
اشرف المخلوقات پیدا کړی دی - په ټولو مخلوقاتو کښې اشرف
د عزتونو خاوند - د مرتبو خاوند شو.... هله چې انسان په صحيح معنو
کښې انسان وي - چې انسان د انسانیت په څوکاټ کښې د ننه ژوند
تېروي - چې انسان په ښغه لار روان وي - او هر کله چې انسان د
انسانیت کدائرې نه اووځي نو بیا د حیوان نه بدتر شي - چې انسان د
انسانیت د څوکاټ نه بهر اووځي نو بیا ترې انسانیت هم انسان غوځیږي -
[illegible] نو شرم داړل کوي - شرم ماتول کوي - شرم خوړل کوي نو
[illegible] چې [illegible] وي - چې د لوږې د لاسه مجبور شي - چې به

ګېډه نهرشي نو هله .... ګني چې په ګېډه موړ وي نو په ځنګل کښې د
ونې د سورې لاندې پټې ستر ګې يو خوا ته پروت وي، که دنيا ټپر پېږي
دا ټپر پېږي نو غم غرض پرې نه کوي -

او انسان؟ انسان چې موړ شي نو داړل کوي -

انسان چې موړ شي نو ظالم شي -

انسان چې مالداره شي نو حرص ئې زيات شي - او د بل په مړی غلي
کېدل ورته هم خپل حق ښکاري -

نو اے دوستو! زه تاسو ته دا ټپوس کوم - تاسو ماته د دې خبرې
جواب راکړئ چې د دا سې انسان نه ګني شرمخ ښه نه شو دا سې انسان
ګني د حېوانيت د درجونه لاندې پرې نه وتو -

ولې پرې نه وتو - د دا سې انسان نه حېوان - بلکه شرمخ چې
کار ئې د خپلې ګېډې د تنور د کولو د پاره د ژوندو حېوانانو او
انسانانو داړل دي - د دغه شرمخ نه هم دا سې حرصي انسان چې
د خپل حرص د تندې سړولو د پاره د بل انسان په مړی چاړه راکاږي
بد تر دے - پرېوتے او د نفرت جوګه دے - او دا لا څه کوئ - دا خبره
به پرېږدو - بل مثال به درکړم بل حقيقت به درته په ګوته کړم -

تاسو ماته دا او وايئ چې سپی تر څو پورې وارنه وي راوړلے
نو سپي پرې باندې غم غرض کوي! - تاسو چرې ليدلي دي چې
يو سپي چرې سپي ته لاره نيولې ده - يو سپي سپي ته ئې په بد نظر
کتلي دي - د غسې هر يو ځناور به را واخلو - د هر يو ځناور مثال به
مخکښې کېدو چې په دې حقله يو ځناور هم د مقرره حدونو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تجاوز نهٔ کوي - بلکه د تجاوز د کولو مثال قدر له هم زمونږ په مخکښې نشته په څناورو کښې د یو صنف څناور به هیڅ کله د خپل مخالف صنف سره د هغې د مرضۍ نه بغیر غیر اخلاقي عمل رونهٔ کړي - غیر فطري حرکت به ورسره رونهٔ کړي -

او انسان .... ؟ چې الله تعالی ورله د اشرف المخلوقات درجه ورکړې ده ، دے چې د انسانیت د دائرې نه اوځي - نو دے د حیوان نه بدتر شي - په دهٔ باندې سترګې پټې شي د شرافت ټول زنځیرونه اوشلوي ، دے بیا خور نهٔ پیژني دے بیا مور نهٔ پیژني - دے بیا خپله نهٔ پیژني ، پردې نهٔ پیژني نو تاسو نه زهٔ پوښتنه کوم -

چې اے رونړو داسې انسان کنې د انسان بللو جوګه دے - داسې انسان کنې د حیوان نه بدتر نهٔ دے - داسې انسان کنې د سپي غوندې د ګنده حیوان نه هم سپک ګنده او ذلیل نهٔ دے - رونړو دوه لاسونه اودوه پښې - دوه غوږونه او دوه سترګې اوژبه د انسان نه انسان نهٔ جوړه وي - انسان د انسانیت نوم دے - انسان د شرافت نوم دے - انسان د اخلاقو نوم دے - او په چاکښې چې دا څیزونه نهٔ وي دا خوبیه نهٔ وي - دا اخلاق نهٔ وي نو بیا زهٔ بخښنه غواړم چې داسې انسان ته نهٔ زهٔ انسان ویلے شم او نهٔ بل - ځکه چې داسې انسان د الله تعالی د طرفه مقرر کړے شوې حدونو نه تجاوز کړے دے دهٔ د خدائے د لارې نه روګرداني کړې ده نو ...... داسې انسان ته به څوک څنګه انسان اووائي -

اے لویه خدایه ! ته په خپل فضل وکرم سره مونږ انسانان

کړي صحیح انسانان - موږ د ګناهونو نه په امان کړي - موږ مسلمانان
کړي چې په ښهٔ بد کښې تمیز او کړے شو -

انسان څومره غافل دے - څومره ناپوهه دے څومره احسان فراموشه
دے که چرې انسان غافله نهٔ وے - ناپوهه نهٔ وے - احسان
فراموشه نهٔ وے نو دهٔ به د الله تعالیٰ دا بې شمېره احسانونه ولې
هېرول دهٔ به د مور پلار سره بې رخي ولې کوله - د هغوئ بې عزتي
به ئې ولې کوله - ولې به ئې د هغوئ حقونه هېرول ؟

مور او پلار ! چې د اولاد د پاره د کعبې حیثیت لري - چې د
پښو لاندې ئې جنتونه لوغړېږي - چې د چا د قدمونو خاورې
د اولاد د پاره د ښکلولو جوګه دي - نو د داسې هستو سره د اولاد
سپک او ناروا سلوک کښې ناروا نهٔ دے - د مور پلار په بې عزتۍ
به کښې الله تعالیٰ نهٔ خفه کېږي ولې به نهٔ خفه کېږي - څوک چې
د هغه لوئے ذات د احکامو خلاف ورزي کوي الله تعالیٰ به ترې ضرور
ناراضه کېږي -

نو بیا .... ؟ بیا ولې دا ځنې ځنې اولاد د الله تعالیٰ د دې
اتل قانون خلاف ورزي کوي - ولې د مور پلار سپکاوے کوي ولې
د مور پلار سره په ترس چلېږي دا اولاد ولې دومره نافرمانه ،
داسې سرکشه ، او دومره احسان فراموشه شي ؟ ....

خدائے پاک دې شمشېر کاکا او بخښي ! - ډېر ښهٔ سړے وُ - ډېر
نېک انسان وُ څو .... ډېر زړهٔ چاؤدے د دنیا نه لاړو - د دنیا ټول
غمونه او مصیبتونه را یو ځائے شوي وو او د شمشېر کاکا ژوند

توپي نه جوړ شوے ؤ - دَ شمشېر کاکا دَ ژوند دوېم نوم غم ؤ -
او ښکي او سلګۍ چې دَ ژوند په آخونو ورځو کښې دَ هغه ملګرے شوے
وے - سلګۍ چې په آخر عمر کښې دَ شمشېر کاکا په شونډو مېشته
شوې وې - دَ هغهٔ ټول ژوند يوه سلګۍ وه يوه داسې سلګۍ چې
دهغه دَ ځګر پرهر پرهر زړهٔ دتل نه به راپورته کېده - دهغهٔ دَ
زړهٔ دمُسېدونکو پرهرونو نه به راپورته کېده - دَهغهٔ دَ زړهٔ
دَ تنهاکونه به راپورته کېده - دَ هرې سلګۍ سره به دَ شمشېر کاکا دا
خيال ؤ چې ګني درد به ئې قلار شي ځړيکې به ئې بيا په آرام شي - خو
دهغهٔ دا خيال غلط ؤ دردونه او غمونه، ځړيکې او فريادونه اوس
دهغهٔ دَ ژوند سره بيخي غاړه غړې شوي وو - او چې ژوند ختم شو،
نو سلګۍ هم په قلار شوې - دردونه هم په تورو غرونو
سر شول -

اوس دَ شمشېر کاکا په رګونو کښې نهٔ وينه زغلېده اونهٔ دَ
هغهٔ په شونډو اوچې اوچې سپېرې سلګۍ خورېدې - اوس دَ
هغهٔ په سينه کښې نه پرهر پرهر زړهٔ حرکت کولو او نهٔ د زړهٔ دَ
تنهاکونه اوچ اوچ دردونه راپورته کېدل - هر څهٔ يخ يخ شول -
چې شمشېر کاکا يخ شو نو پرهرونو هم خولې وروستې - تنهاکې اوچول
او سلګۍ په قلار شوې -

شمشېر کاکا ! نهٔ يم خبر چې دَ مرګ په وخت به ستا احساسات
څهٔ وو - چې تا به څومره په ناخوالې مرګ ته غاړه ايښودلې وي -
چې تا به څومره په نامرادۍ ساه ورکړې وي -

اے غم ځپلیه شمشیر کاکا خدائے دې اوبخښه - هغه دنیا دې بیاسته
شه - دَ دې کهاځ ژوند په بدل کښې دې دَ هغه دنیا ژوند دَ خوشحالو نه
ډک شه - که دلته دَ دنیا په اوسېدو وشکو کښې انصاف نشته نو نه به
وي خو دَ الله تعالیٰ په دربار کښې انصاف شته - بې انصافي نشته -
زور زیاتے نشته -

رونو دَ شمشیر کاکا دَ ژوند قیصه، د غمونو قیصه ده - دَ
اسوېلو او فریادونو قیصه ده، دَ دردونو او فریادونو قصه ده -
په دې قصه کښې عبرت دے خو دَ هغه چا دپاره چې د چا دَ زړهٔ
سترګې بیناوي - چې د چا احساسات ژوندي وي - چې ضمیر ئې مړ
نه ژوندے وي -

داسې مې یاد شي لکه دا ساعت چې دَ شمشیر کاکا زوے ګل شېر
پیدا شو نو ډېرې خوشحالۍ اوشوې - دَ شمشیر کاکا دَ خوشحالۍ
هیڅ څهٔ انتها نهٔ وه - هغه خوشحاله وه چې دَ هغه دَ جائیداد مالک
پیدا شو - دَ هغهٔ وارث پیدا شو دَ هغه ملا تړ پیدا شو نو ځکه
خو دومره ډېر خوشحاله وو کنه -

ګل شېر دَ پلار ایکې یو زوے، دَ مور دَ سترګو تور او دَ
پلار دَ زړهٔ ټکور، ډېر نیازبین وُ - دَ مور پلار د غه ایکې یو
نیازبین زوے په نازونو نعمتونو کښې دَ ژوند شپې ورځې تېرولې -
ورځې په میاشتو او میاشتې په کلونو بدلېدے - لاړو له څېره
ګل شېر زلمے شو، او شمشیر کاکا دَ ګل شېر په وادهٔ کښې سستي
او نهٔ کړه او سمد ستي ئې ورله وادهٔ اوکړو - دَ ګل شېر دَ وادهٔ په

رومبي کال دَ ګل شېر مور مړه شوه. شمشېر کاکا کونډ شو. يو اځي شو،
دَ ژوند په لويه لاره تګ خو يې لوې شوا خوني او خو شمشېر کاکا دَ ګل شېر
په ذات دَ تنهايي احساس ځان ته نږدې نه پرېښودو. دَ ګل شېر
بچي شو. ماشومان شو، هغه دَ خپلو بچو سره مشغول شو. او
داسې مشغول شو چې پلار ترې نه هم هېر شو. پلار يو فالتو
څيز شو يوه بې کاره پرزه شوه. کله کله به د خپلې تنهايي
احساس يې په سينې پورې نيولے وُ. دَ خپل ژوند نه خوشحاله نهٔ وُ.
ځکه چې هغه خو خپلې ټولې خوشحالۍ اوس ګل شېر پورې غوټه
کړې وې. او ګل شېر دَ پلار نه بې پروا دَ ژوند په ډګر سکه
بې مهاره روان روان وُ. دولت وُ جائيداد وُ. دومره جائيداد چې
ګل شېر پرې خاني کوله. دا جائيداد د ګل شېر نهٔ وُ پيدا کړے. دا
دَ شمشېر کاکا دَ سر خيرات وُ چې ګل شېر پرې خاني کوله. ګل شېر
خاني کوله او د هغهٔ پلار شمشېر کاکا په خپل کور. خپل جائيداد کښې
دَ بې ارزې ژوند تېرولو. هر څهٔ يې ليدل. دَ ګل شېر سلوک او رويّې
ته يې کتل خو په خوله يې غږ نهٔ کولو. ځکه چې ګل شېر دېر
نياز بين وُ. دومره نياز بين چې پلار ورته يوه خوله کيله قدر له
هم نهٔ شوه کولے. خو د خپل نياز بين زوی په بې رُخۍ او بې
پرواهۍ به هر وخت غمژن وُ. او چې دَ شپې به په کټ کښې
پروت نو ټوله شپه به يې په سترګو کښې تېره کړه.
دېرو غمونو او فکرونو شمشېر کاکا دَ ذره ذره په رنځ اخته کړو.
سالنډے يې ملګرے شو. لاړو هغه لوړ دنګ شمشېر کاکا په بوډا

د هډوکو پنجره شوه ..... شپه ورځې تېرېدې او د سینې خرنجارے
او ورسره بلغم د شمشېر کاکا د ژوند ملګري شول او د پلار د سینې
خرنجاري د بې واره تېرېدې او بلغمونو نه کل شپې تنګ شوے و.
او رښتیا خبره خو دا ده چې زوے له اوس د پلار نه کوکه ورتله هغه
نۀ غوښتل چې د هغۀ ماشومان دې نیکۀ ته نزدې شي نو په دې
وجه کل شپې په کور کښې یو خوا ته وړه غونډې کو ټهی وه هغې کښې
د پلار کټ وو چونو د روبو منګے ئې ورته کېښودو او کټورے ئې پرې
سکور کړې و. لارو شمشېر کاکا په خپل کور کښې د ځان له دنیا خاوند شو.
تنګه ترشه کو ټهی ځان له یو خوا ته چې نۀ پرې د چا لاره وه او
نۀ به ورله څوک راتلل. تۀ له ورځ تېرېدے بلغمونه او تنهائي
د هغۀ ملګري وو. دغه ئې کور شو، او په دغه کور کښې به د شتۀ
جائېداد خاوند. د شتۀ زوے پلار شمشېر شپه ورځې یو اځې پروت و.
او یوه ورځ چې د کل شپې زلمو تے زوے اسلم د نیکۀ کو ټهی
ته راغلو نو شمشېر کاکا ځان ته را نزدې کړو. په تندی ئې ښکل
کړو او ورته ئې اووے چې بچیه دا سر دې لږ زما په سینه کېږده.
او هر کله چې اسلم د خپل نیکۀ په سینه سر کېښودو نو شمشېر کاکا
ئې په ویښتو کښې ګوتې وهلې او د نیے د نیے اوښکې ئې د سترګو
نه بهېدلې. د اوښکو بهیر د بابا د سترګو نه داروان و او
چې اسلم سر راپورته کړو نو... "ته ولې ژاړې بابا یخني
دې کېږي او درېږه چې کمبل درله راوړم" ..... نه بچیه زما
یخني نۀ کېږي. زما څوګی مې کېږي. زما په سینه کښې اور بلېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"نه بابا نن ډېره یخني ده - او درپسې زهٔ تالا کمبل راوړم"

"نه بچیه زهٔ اوس د کومې یخنۍ د احساس د حد نه تېر
شوے یم - اوس زمانهٔ ګرمې کېږي او نهٔ یخني"

بچیه خدائے دې لوئے کړه - د خپل پلار په بنه راشې ستاسو
دغم د آواز نه مې خدائے ساتهٔ - څهٔ بچیه لاړ شه لوئے شې -
اوٴ .... اسلم چې کورته راغلو نو پلار ته ئې اووے چې
د بابا ډېره یخني کېږي - نو .... ګل شېر ډېر په بې پرواهئ
سره زوئے ته اووے چې ورشه په ګودام کښې هغه زړه
کمبل پروته ده هغه را واخله او وا ئې چوه پرې - اسلم د
ګودام نه کمبل راواخسته راغلو د مور نه ئې قېنچې اوغوښته
پلار ترې نه تپوس اوکړو چې .... قېنچې څهٔ کوې بچیه -
اسلم ورته اووے چې دا کمبل به دوه ځایه کړم نیمه به
په بابا واچوم او نیمه به سنبال کېږدم چې صباله تهٔ د بابا
په رنګ بوډا او ناتوانه شې نو دا پاتې نیمه کمبل به بیا
زهٔ په تا باندې واچوم د اسلم دې خبرې ګل شېر لکه چې
د غفلت د خوب نه را بېدار کړو - د زوئے ولې او پلار ولې
احساس ئې ورله راژوندے کړو - په خپل کردار ئې شرمنده
کړو او په درنو درنو قدمونو کوټنهي ته روان شو
هغهٔ کوټنهي ته چې پکښې شمشېرخان بې پرسانه ژوند
تېر ولو - چې پکښې د ګل شېر پلار د ژوند شپې ورځې شمېرلې
.... زوئے د پلار نه د معافۍ غوښتو د پاره روان وٴ ....

زوئ پلار ته په پښو پرېوتو دپاره روان وُ زوړني سر -
ملامته ملامته چې دکو ټمښه دروازه ئې لرې کړه نو په پلار
ورپرېوتو .... " بابا زهٔ معافي غواړم زهٔ بخښنه غواړم ما
وبخښه - زهٔ په خپلو کړو پښېمانه یم ما معاف کړه بابا .....
(ژاړي) دَ اوښکو سېلاب دَ کل شپې دَ سترګو نه روان وُ -
شمشېر کاکا خپل زوئ خپلې سینې ته رانزدې کړو - دَ سر
وېښتو کښې ئې ورله ګوتې وهلې -

" دا ستا وېښته څو هم هغه رنګ پاسته دي بچیه .....
ستا دَ دې وېښتو نه څو هم هغه رنګ خوږ خوږ بوئي راځي
لکه چې په وړوکوالي به ترې ختو - بچیه دَ مرګ نه مخکښې
مې دا ارمان وُ چې تا یو ځل بیا خپلې سینې ته رانزدې کړم
او ستا دَ وېښتو دا مړاوې خوشبوئې یو ځل بیا زما
په سږو ورننوځي - او زما زړهٔ ته آرام او سکون
ورسي - څو بچیه ته جوړ جوړ نا روزګاره وې دومره ناروګاړهٔ
وې چې زما دا معمولي غوندې ارمان دې هم نهٔ شو پوره کولے -
... څو شکر دے چې نن راغلې - شکر دے چې نن زما دَ زړهٔ
ارمان پوره شو - اوس به زما ساه په قلار او سکون سره
ووځي - خدائے دې خوشحاله لره تو به یاد درباندې اومه لږه -
دَ ژوند په خوږو موړ شې - دا سر دې لږ زما په سینه باندې
کېږده کل شپه چې دا زړهٔ مې لږ په قلار شي - او زما روح په
آرام او اطمینان سره ووځي .... په دې کښې په شمشېر کاکا

د سالنۍ دوره راغله - تونځ شروع شو - سالنۍ لنډۍ شوه - او یو ځل چې شمشیر کاکا یوه اوږده ساه راکښله نو بیا واپس نه شوه - بیا هم په بدن کښې د ننه مړه شوه - بیا دغې سا هم د شمشیر کاکا په وجود کښې ساه ورکړه او د دنیا د غمونو - مصیبتونو او شورونو نه د ټول عمر د پاره خلاص شو - ګل شیر په خپلو کړو پښیمانه وُ - د پلار سره په دې سلوک نادم وُ دومره نادم چې ډېر یې اوژړل ډېرې اوښکې یې توې کړې خو د وس هیڅ هم نهٔ شو کېدے اوس وخت تېر وُ - او د رحمان بابا خبره -

ه ته ورځه تېرې اوبهٔ بېرته نهٔ جاروځي
نهٔ جاروځي تېر ساعت په بېرته بیا

دوه مئینان

نړۍ بوهیږم چې د روح تسکین به انسان ته کوم ځای حاصل
شي داسې به کوم ځای وي چې انسان به د دنیا د دې کشالو د دې
لانجو کونجو - د دې مصیبتونو او دردونو چا ودون نه د ژوندیو
څو گړیو په آرام او اطمینان تېرې کړي - په دې دنیا کښې
خو ژوند د پرېښان شو - هرطرفته خود غرضي او فریب دے.
اولاد خود غرضه خپل خپلوان خود غرضه - دوستان خود غرضه
او کله کله خو مور او پلار هم خود غرضه شي - د مور په سترګو
هم د حرص پرده راواوړي - مور هم د نام ونمود په خر
سېلاب کښې لاهو شي مور هم د خپل اولاد د پاره ظالمه شي -
دومره ظالمه چې د هغې د ظلم داستان د انسانیت په لمن تور
داغ شي - د هغې حرص د ځوان زوے - د زلمي زوے د
فرمان بردار زوے په ژوند کښې ازغي او کړي د هغه د
ځوانۍ په لار کښې غني چوکه کړي - نو داسې مورته به
هم څنګه څوک مور او وائي - داسې مور هم څنګه هغه مقدسه هستي
ده چې د چا د قدمونو د لاندې جنت دے ؟ څه او وېم نو - په
دې حقله خو زه خپله راسې نشم ورکولے - زه په دې حقله هیڅ
هم نشم ویلے - ځکه چې په دې کښې د څه ویلو هډو گنجائش

نشته؟

رونړو! زه د تاسو نه تپوس کوم - تاسو ماله زما د دې
تپوس جواب راکړئ چې کومه مورچې نه ۹ میاشتې اولاد په نس
اوګرځوي دوه کاله پرې پالنې د زړه وینې او څښوي بیا چې
د ژمي اوږدې اوږدې شپې ورسره شوګیرې کړي - بیا چې
په زړه چاوډون او شوانځون ئې لوئ کړي نو دغه مور
هم ... دغه اولاد سره زیاتے کولے شي - په دغه اولاد
باندې ظلم کولے شي - او د خپله لاسه ئې د غمونو او
مصیبتونو کړنګ ته ورلړه کولے شي؟ ..... تاسو به وائې چې
نه، مور دومره ظالمه کېدے نه شي - مور دومره سنګدله
کېدے نشي - ځکه چې اولاد خو د مور د زړه ټکړه وي -
اولاد خو د مور ژوند وي - د مور ساه وي - نو خپل ژوند
څوک پخپله نشي ناقلاره کولے - خپله د زړه ټکړه
څو اور ته د خپله لاسه نشي ورلړه کولے، خو ..... رونړو
شته په دنیا کښې داسې میاندې هم شته چې د دنیا حرص - بیا چې
د دُنیا لالچ او نام ونمود ورباندې داسې سترګې پټې کړي، چې
د خپل زړه ټکړه پخپله، په خپل لاس د اور سرو لمبو ته
ورلړه کړي -

اسلم مې یاد شي - هغه د انسانیت او شرافت نمونه مې یاد
شي - هغه د مور د سترګو تور مې یاد شي - ځکه چې هر وخت
یه ئې د مور سترګو ته کتل - بیا چې هر وخت یه ئې د مور څولې

ته کتل - هغه چې هر وخت به مور ته لاس په نامه ولاړ وه - اسلم
خپل ژوند د مور خدمت ته وقف کړے وه - د مور دُعاګانې د
اسلم سره وې - د نیمې شپې په خاموشو کښې چې ټوله دنیا به
په خوږه خوب اوده وه، د اسلم مور به خدائے پاک ته په
سجده پرته وه - د اسلم د کامیابۍ او کامرانۍ دُعاګانې به ئې
کولې - اودا د دغه مور د دُعاګانو برکت وه چې اسلم د ژوند
په لارې په کامیابۍ سره روان وه، ژوند ئې په وړاندې روان
وه - د اسلم د مور ارمانونه زړه پړ دل د کندهتون د بې ازره
د ژوند هغه په غم لړلې ورځې شپې تېرے شوې او هېرې شوې -
اسلم ډاکټر شو - د مور د زړه یو ډېر لوئے ارمان پوره
شو - او اوس لکه د نورو میندو په شان د اسلم د مور په
زړه کښې هم د زوے په سر دواوه د خپرو د لید وارمان غزونې
اوکړې - هر وخت به په دې سوچونو کښې ډوبه وه چې هغه
به کومه ورځ وي چې د اسلم سره ډولۍ په کوڅه را دننه کړي -
بل خوا ته به اسلم هم د تصور په یوه رنګینه دنیا کښې هر وختې
ورک وه - د مینې او محبت یوه رنګینه دنیا چې ګل سانګه د دغې
دنیا بنا پېرئ وه - د دهٔ د محبت شهزادګۍ وه او ولې به نه وه
ګل سانګه خو د دهٔ د تره لور وه - چې د دهٔ په نامه ناسته وه
چې په وړوکوالي کښې د دواړو د قسمت فېصله شوې وه، چې
د وړوکوالي نه دواړو د یو بل په حقله سوچونه کول -
ګل سانګه د اسلم سیاله وه - او څکه د اسلم ډېره زیاته خوښه

وه. هغه په خپل زړه کښې د ګل سانګې د پاره د مینې تاج محل د
ړنګوانه جوړ کړی وه. او ځکه خو به اسلم د شپې په خاموشۍ
کښې اکثر د ګل سانګې په حقله سوچونه کول خو اسلم د مور د
ارادو نه نه وه خبر. هغه ته پته نه وه چې د مور په سترګو
د دولت پردې راغوړیدلې دي. د هغې نه خپله غریبي هیره شوې
ده د هغې نه خپله ناداري هیره شوې ده، ځکه چې د هغې
په خیال اسلم اوس لوئ سړی شوی دی. اوس اسلم پیسې
ګټي. د ګټې خاوند شو، په دواړو کسانو کښې ئې نوم اخستې شي.
نو ځکه خو د هغه د مور ارادې بدلې شوې. د هغې خیالات
بدل شو. اوس د هغې په نزد د اسلم او ګل سانګې جوړه نه
برابریده. ځکه چې ګل سانګه غریبه وه. ترلسم پورې
تعلیم ئې وه خو د اسلم د مور په نظر کښې دا تعلیم ډیر کم وه. هر
څو که ګل سانګه د اسلم د مور خوږه وه سکه خوږه، خو هغه
سکه خوږه که هر څو ډیره خوږه وه خو غریبه وه، او چې غریبه
وه نو د مور په خیال کښې د اسلم سره ئې جوړه نه برابریده او ځکه
چې اسلم اوس ډاکټر وه، او هغه به هر ماښام د روپو پنډه مور
ته جوړلی کښې اچوله. نو بیا؟

بیا دا چې د اسلم مور هیڅ کله دا نه غوښتل چې د ګل سانګې او
اسلم د رشتې په حقله ښوانې لوظ له عملي شکل ورکړي. نتیجه دا
شوه چې د اسلم مور خپلې خور له جواب ورواستولو چې لور دې
سنبهال کړه. ستا لور زما د زوئ سیاله نه ده. زما اسلم اوس هغه

اسلم نهٔ دے چې ستا اُور ورته تر غاړه کړم - زهٔ به اسلم له واده کوم نحو...... دچا عزت دارو کړه د چا یارو خلقو کړه - د جرګو مرکو خلقو کړه ..... د مور دا انکار د اسلم دپاره د شیخ آسمان تندر وهٔ - مور د سترګو په رپ کښې د زړوے د مینې په دُنیا اور اولګولې- د هغهٔ د مینې تاج محل ئې دړې وړې کړو - اسلم مور ته زارۍ اوکړې- منتونه ئې ورته اوکړهٔ - په پښو ورته پرېوتو چې مورې دا ظلم راسره مهٔ کوه - دا زیاتے راسره مهٔ کوه - ګل سانګه پردۍ نهٔ ده، ستا خورزه ده - ګل سانګه پردۍ نهٔ ده زما د ترهٔ لُور ده - زما په نامه ناسته ده - د پخوا راسې ناسته ده، مورې اوبه شرمېږو - په خپلو خپلوانو او چم ګاونډ کښې به اوشرمېږو - د خدائے خاطر اوکړه چې داسې مهٔ کوه -

خو د اسلم زارو او منتونو د هغهٔ مور د خپلې ارادې نه منع نهٔ کړے شوه - او چې څو ورځې تېرې شوې نو خبره خوره شوه چې د اسلم مور د اسلم دپاره د کوز کندي د خان کاکا لُور اوغوښته، او د خان کاکا کور والاؤ ورته "ښه" اوکړه - خبره په ټول کلي کښې خوره شوه - هرچا واورېده - د هرچا تر غوږ او ورسېده - اسلم هم خبر شو او ګل سانګه هم خبر شوه ..... ګل سانګه ..... چې د اسلم په تصور کښې ئې د ژوند شپې ورځې تېروې چې اسلم سره د نوي ژوند سوچونه ئې کول د اسلم په مینه کښې ورکې ګل سانګې چې د ځان دپاره د مینې یوه رنګینه دنیا آبادول غوښتل - دې آواز د هغې دنیا دړې وړې کړه - د هغې زړهٔ غوښتل چې په چغو چغو

اوژاړي - خو هغې نه څه وئیلے شو او نه یې څه کولے شو - هغې غوښتل چې سیند ته ټوپ کړي او د ژوند خاتمه اوکړي. خو پښتنې پېغلې نه سیند ته ټوپ کړو او نه یې جاموته اور پورې کړو - غم یې زړه ته واچولو - چُپ یې اونیوو - هر وخت خاموشه هر وخت لکه چې د فکر په ټال زانګي - هر وخت په فکرونو او خیالونو کښې ورکه - نه د روټۍ فکر او نه د جامې - بس د ناخوالې ژوند وه چې تېرېدو - خو د ناخوالې ژوند به ترکومه پورې داسې غلے غلے او خاموشه تېرېدو - ترکومه پورې به ګل سانګې دا دومره دروند غم داسې په خاموشۍ سره ګرځولو .... آخر اول ټوخے، ټپه ورځ ټوخے - هر وختې ټوخے، او بیا ورسره تبه - کله تېزه او تنده تبه او کله نرۍ او مړه تبه، تبه او ټوخے دوه مرضونه د ګل سانګې په وجود پورې لکه ګونهې اونښتل - او دغه ګونهې د ننه دننه د ګل سانګې پړپوس خوړو - د ګل سانګې اینه یې خوړه - د هغې زړه یې خوړو -

بل خوا ته د اسلم حالت هم ښه نه وو - مور به ورته هره ورځ د واده په حقله وے چې ځینۍ پردۍ لور به ترکومه پورې ناسته وي. هغوئ به ترکومه زمونږ انتظار کوي - اسلم به مور له هیڅ جواب ورنکړو خو په سترګو سترګو کښې به یې ورته اووے چې مورې زه واده نه کوم - خدائے خبر چې ولې ماته داسې ښکاري چې ستا دا ارمان به شائد چې هم داغسې ارمان پاتې شي - شائد چې ستا زما په سر دواده د څهرو د لیدو ارمان پوره نشي - اسلم به هر وخت

ځان له ناست وه - د فکرونو په تیال به ځنګېده - نه به کلینک ته تلو او نه به یې مریضان کتل - د هر څه نه یې زړه موړ وه - ورځ په ورځ به یې صحت پرېوتو - داسې معلومېده چې اسلم لکه ناجوړه وي، ډېر ناجوړه وي - خو که ناجوړه وي نو بیا دې د ځان علاج اوکړي کنه - دے خو ډاکټر دے، دے خو په خپل مرض او د دغه مرض په علاج د هر چا نه ښه پوهېدے شي - خو.... هغه ته که خپل مرض معلوم هم وه خو علاج یې هغه سره نه وه - بلکې د هیچا سره نه وه د یو ډاکټر سره هم، ځکه چې د هغه مور د هغه په زړه کښې داسې پرهر جوړ کړے وه، چې د هغې نه ناسور جوړ شو... ناسور، هغه ناسور چې علاج یې نشته، هغه ناسور چې رغېدل توپې نشته، هغه ناسور چې انجام یې مرګ وي - نو اسلم په ناعلاجه مرض پرېوتو - مور ډېرې منډې ترړې اووهلې - ډېر علاجونه یې اوکړل - په ډېرو ډاکټرانو یې اوکتلو - خو آخر ډاکټرانو جواب کړه - ډاکټرانو ورته اووے چې د څو ورځو مېلمه له ژوند نه بیعه نه شي اخستے - هسې ځان مه کړه وه ..... او آخر یوه ورځ زیړے ماښکر چې د ورځې نمر سترے ستوما نه د غرونو نه پناه کېده و نو اسلم خپلې مور ته اشاره اوکړه - ځان سره یې کښېنولو له او ورته یې اووے -

((مورې زما د ژوند شمعه په ګل کېده وه - په دې کښې شک نشته چې زما مرګ به ستا د پاره یوه لویه صدمه وي، خو د خداے په کارونو کښې څوک هیڅ نشي کولے

مورې زما په زړه کښې پرهرونه دي - زما د زړه نه وینې
څاڅي - ما ډېره موده غم په زړه او ګرځولو - خو دې غم
آخر زما د زړه ټوټې ټوټې کړو - زما ژوند په ختمېدو
دے - خو د ژوند په دې آخرنو سلګو کښې زه تا ته دا سوال
کوم چې لاړه شه ګل سانګې ته په سر لاس راکاږه خپلې سینې
ته ئې رانزدې کړه او ورته ووایه چې د تقدیر لیک نورېدے
نشي - دا به زمونږ په قسمت کښې لیکلي وُو - مورې د
ګل سانګې د ذهن نه د غریبۍ احساس اوباسه - او
...... ورته ..... او .... وایه ..... چې ..... (ساه ورکړي)
(راسوېلے) اسلم خبره پوره نکړے شوه .... بوه وړه
غونډې سلګۍ ئې اووهله او د دواړو ونګونه ئې دوه
څاڅکي توئ وینه راروانه شوه واقعي چې د اسلم
زړه او چاؤدو .... څومره توره وینه وه، او توره
به ولې نه وه،.. چې د هغه په زړه او سینه کښې
اوربلېدو اسلم مړشو، اسلم ځواني مرګ شو - او چې
څۀ وخت ګل سانګې ته د اسلم د مرګ خبر اورسېدو
نو او چته په کټ کښې کښېناسته رنبے اوچې ګلکې
سترګې ئې اخوا دېخوا واړولې - خو ..... په خوله ئې
هیڅ اونۀ وے - هغې غوښتل چې په چغو چغو
اوژاړي خو پښتنې پېغلې ژړلے هم نشو....... په
شونډو شونډو کښې ئې دومره قدر له اووے چې .....""

دَ ټوري زویه آخر ځواني مرګ شوې - آخر زړهٔ چاودې لاړې -
ته خو ډاکټر وې .... دَ ټوري ډاکټره زویه تا خو به دَ نورو خلقو دَ رنځونو علاج کولو، خو دَ خپل رنځ علاج دې اونهٔ کړے شو داسې زر دې مرګ ته ځان اوسپارلو - تا نه خو زهٔ ښځه ذات ښهٔ یم چې تر اوسه مې دَ مرګ مقابله اوکړه ..... اسلمه! زما خو هم ډېره موده کېږي چې زړهٔ چاودلے دے - ما خو چې ستا دَ کونډې اوریدلې وُو لا په هغه ورځ مې زړهٔ چاودلے وُو، خو ما ددې هر څهٔ مقابله کوله ما خو ستا په ډاډ دا هر څهٔ تېرول، خو چې ته هم لاړې نو .... اوس په دې ژوند کښې څهٔ پاتې شو. اوس به زهٔ دا ژوند دَ چا په ډاډ تېروم - نو ژوند تېرول خو ګران دي - ډېر ډېر (اسویلے) په ګل سانګې دَ ټوخې دوره راغله ..... ډېره سخته دوره وه - او دَ څهٔ ساعت ټوخې نه پس ګل سانګه غلې شوه .... چپ شوه ..... خاموش شوه - مور ئې را منډې کړې خو ګل سانګه یخه پخه وه - غمونو ورله زړهٔ اوچولو - او زړهٔ چاودې دَ دنیا نه لاړه -

صبا سحر له دَ یو کلي دَ یو مالت نه دوه جنازې پورته شوې. دواړه ځواني مرګان وو - دَ دواړو زړهٔ چاودلے وُه او دواړه په یوه ادیره کښې خاورو ته اوسپارلے شو - ټول خلق خفه وُو - ټول کلي ژړل - په دغه خلقو کښې دَ اسلم مور هم وه ..... بیر سر پښې آبله پښې - سینې کس پوان - هغې هم ژړل - ډېر ئې ژړل. په وازه خوله ئې ژړل .... ماوے چې ورشم او ورته اووایم چې اے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور په جامه کښې د خپل زوئے دشمنې ! خپل زوے دې د خپله لاسه د دولت د سره زار کړو - د زوئے خون هم ستا په غاړه دے او یو اځې د زوئے نه ، د خپلې خودزې هم - هغه هم ستا د حرص او دنیا پرستۍ د سره زار شوه ..... مسلم او کل سا تنکه دوه انسانان وو - دوه مېښنان وو - دوه شهیدان وو - الله پاک دې ورله په جنت کښې ځائے ورکړي - (آمین)

مقدسه هستي

روڼو .... تورو روڼو .... ژر به د څه ساعت د پاره
خندا پرېږدو .... د څهٔ ساعت د پاره به ټوقې وشټې پرېږدو
راځئ چې د دنیا د دې رنګینونه د دنیا د دې هنګامونه .... د دنیا
د دې نظارونه د څهٔ ساعت د پاره یو خوا ته لاړ شو .... لږ تنهایي
ته لاړ شو .... لرې نه .... یکه نږدې .... ډېر نږدې .... دا خپل
سرونه به لږ په دې خپلو ګرېوانونو کښې ښکته کړو .... خپل
احساسات او خپل جذبات به لږ دا ولړزوو .... د خپل زړهٔ پردې
به لږې اولټوو د دې خپل زړهٔ نه به لږ تپوس اوکړو ....
دومره قدر له تپوس چې اے زما زړهٔ ته ولې ناقلاره ئې ......
ته ولې پرېشانه ئې ...... ستا د پرېشانو څهٔ علاج شته - ستا
د پاره اطمینان شته؟ .... او! د ناقلاره زړهٔ د پاره قرار شته،
د پرېشانه زړهٔ د پاره تسکین شته - خو که چرې مونږ د خپل زړهٔ نه
تپوس اوکړو .... مونږ په خپل ګرېوان کښې سرونه ښکته کړو
.... که چرې مونږ د خپل عمل جائزه واخلو .... نو تسکین او
اطمینان .... سکون او خوشحالي هر څهٔ شته - هر څهٔ پیدا کېدونکي
څیزونه دي .... هر څهٔ موندے کېدونکي څیزونه دي ......

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان الله تعالیٰ اشرف المخلوقات پیدا کړے دے ..... د ټولو مخلوقاتو نه افضل دَ ټولو مخلوقاتو نه غوره .... نو یو دومره افضل مخلوق دومره غوره مخلوق، څنګه ناقلاره کیدے شي - څنګه پرېشانه کیدے شي؟ .... راځئ چې موږ صحیح انسانان شو، نو اوګورئ چې د دنیا ټولې خوشحالۍ زموږ نصیب کیږي اوکنه ...... راځئ چې د خپل سرونه هغه لوئے الله ته ښکته کړو، چې کوم رازق دے، کوم مُسبّب الاسباب دے - چې د چا په اختیار کښې زموږ ژوند او زموږ مرګ دے - راځئ چې دَ انسان خوشامندې پرېږدو - راځئ چې انسان ته صرف د انسان په نظر اوګورو، د رازق په نظر نه ..... راځئ چې انسان صرف انسان اوګڼو خپل خدائے او خپل رازق نه - راځئ چې په خپل خدائے باندې د مضبوط ایمان او مضبوطې عقیدې نوته خولې واخلو - راځئ چې په دې رنګ د خپلو ټولو پرېشانو او مصیبتونو خاتمه اوکړو د زړهٔ تسکین الله تعالیٰ ته په سجده لګولو کښې دے ..... د روح تسکین دَ الله په دربار کښې په زارۍ او منت کښې دے - د دنیا او د آخرت ټولې خوشحالۍ ټولې سُکالۍ د الله تعالیٰ په حضور کښې شته، نو راځئ چې د خپل سرونه هغه ته ښکته کړو، او د خپلو مشکلاتو او مصیبتونو د حل دُعاګانې نه اوغواړو ..... یو حل نه، دوه حل نه، درې حل نه، ټول عمر.... چې ترڅو پورې مو په بدن کښې ساه شته - چې ترڅو پورې مو په بدن کښې طاقت شته -

دا شو د تسکین او اطمینان یو مقام - د الله تعالیٰ په مخکښې سجده،

او بیا؟ .... یو ځائے یل هم شته، یو مقام یل هم شته، یوه هستي بله هم شته، چې ډېره مقدسه - ډېره پاکه او ډېره بزرګه هستي ده دغه زبرګه هستي مور او .. دغه مقام د مور د پښو خاورې دي - دغه مقدسه هستي مور ده، چې د چا د پښو لاندې جنت دے - دغه بزرګه هستي مور ده، چې د اولاد دپاره رحمت دے - مینه ده، محبت دے .... چې د چا د سترګو یوه اوښکه د کاڼي په شان زړونه هم نرم کړي - موم کړي ..... د مور د سترګو اوښکه؟ .... او د مور د سترګو په اوښکو کښې دومره طاقت شته چې عرش په لړزان کړي - د مور اوښکې د الله تعالیٰ غیرت رالړزولے شي، د الله تعالیٰ قهر او غضب رالړزولے شي، نو اے د میاندو زامنو! ستاسو دا زړونه ګني د کاڼي نه هم سخت شو؟ ستاسو احساسات ګني داسې مړهٔ شوي دي، چې د مور د پاکو سترګو پاکې اوښکې ئې هم رالړزولے نهٔ شي ...؟

اے رونړو! لږ په غور سره، لږ په فکر سره د خپلې مور مخ ته اوګورئ، لږ په ژور نظر ورته اوګورئ - نو په دغه مخ کښې به، په دغه پاک مخ کښې به تاسو ته د انسانیت حقیقي تصور ښکاره شي .... په دغه مخ کښې انسانیت شته، په دغه مخ کښې شرافت شته، په دغه مخ کښې، دغه مخ د تندي په ګنجو موڼجو کرښو کښې زمونږ دپاره محبت شته، .... نو په داسې مخ باندې، د اوښکو سېلاب ګني زمونږ د انسانیت او شرافت په لمن تورتم داغونه نهٔ جوړوي .....؟ مور د کور برکت دے .... مور د کور عظمت دے .... مور د کور رڼا ده - اے د شتهٔ میاندو زامنو

د مور قدر اوکړئ چې د کور برکت مو زيات شي، د مور په سر د مينې لاس راکاږئ چې د کور عظمت مو زيات شي - مور خوشحاله اوساتئ چې د کور دنيا مو قائمه پاتې شي - مور مه ژړوئ مور مه خفه کوئ. مور مه زيروئ، کنې يقين اوکړئ چې خوار به شئ - سپک به شئ - او ژوندانه به مو په عذاب شي -

مور مور ده - د انسانيت په دې ويړه دنيا کښې د مور نه زيات همدرد کښې بل هم څوک شته ؟ .... نشته، بالکل نشته .... کنې نو د درد او تکليف په موقعه د مصيبت او زړه چاودون په موقعه به ولې مونږ چغې وهلې چې .... " وی مورې مړ شوم " ..... ولې د بابا نوم نه اخلو - ولې د دادا نوم نه اخلو .....؟

اے رونړو د هغه ساعت نه اويرېږئ - د هغه موقعې نه اويرېږئ چې مور سر سترګو کړي او د الله تعالیٰ په حضور کښې د د اولاد نه د فرياد د پاره لاسونه پورته کړي - په دغه فرياد کښې طوفانونه وي کوړے - په دغه فرياد کښې قيامتونه وي کوړے -

اے رونړو! لږ د مور سترګو ته اوګورئ - د دغه سترګو په کګو کښې اوګورئ - نو درته به معلومه شي چې د مور په دغه سترګو کښې د دغه سترګو په کګو کښې د اولاد د پاره د مينې او محبت يو طوفان په غورزنګ دے - په دغه کګو کښې به تاسو ځانونه اووينئ - تاسو به په کښې د خپل ځان د پاره مينه او محبت بيا مومئ - په دغه کګو کښې ستاسو د پاره کوکه نشته - نفرت نشته - بغض نشته، کينه،

نشته، صرف او صرف مينه ده.

اې رونړو! تاسو يقين اوکړئ چې د مور شال د ګل دے. ګل يو غوړېدلے ګل يو مسېدلے ګل. بلکه مور خو د ګل نه هم ښائسته ده. د ګلاب نه ښائسته ده. ګل هر وخت مُسکے وي، خو چې ترڅو د خزان سپېرو بادونو نه وي وهلے خو چې د خزان سپېره سيلۍ راشي نو ګل مړاوے شي ګل اوړېږي. او مور؟ د خزان سپېره بادونه د مور د شونډو نه، د اولاد د پاره مُسکا نۀ شي ختمولے. مور اولاد ته تل په خندا وي. تل به ورته مُسکېږي، اګر که د دنيا ټول غمونه او مصيبتونه د هغې په برخه شي نو هم. د خدائے په مخلوق کښې د ټولو نه ښۀ او افضل مخلوق مور ده، مور د اولاد په شکل کښې يو انسان زېږوي مور د انسان ژوند جوړوي، مور انسان، د انسانيت درجې ته رسوي، مور انسان ته په ښۀ بد کښې تميز ښائي. د مور جولۍ د انسان د پاره اولنۍ مدرسه ده.

د اولاد د پاره د ټولو نه ښۀ ځائے د مور زړۀ دے. د هر اولاد د پاره د مور په زړۀ کښې ځائے شته، داسې ځائے چې هلته د مينې او محبت نه سوا بل څۀ هډو شته نه.

اې رونړو! د هغه زړۀ خيال اوساتئ، کوم زړۀ چې ستاسو د آرام د خاطره تل ناقلاره وي. د مور زړۀ د اولاد د پاره څومره تکليفونه تېر کړي دي. څومره غمونه ئې تېر کړي دي. څومره زخمونه ئې خوړلي دي. او دې دومره تکليفونو او مصيبتونو هم چرې د مور په زړۀ کښې د اولاد د پاره نفرت راپيدا نۀ کړو. بلکه په غم او

مصیبت کښې په تکلیف او شوانځون کښې د اولاد دپاره د مور په زړه کښې مینه او محبت نوره هم زیات شي ـ

نو اے رونړو! داسې هستي ـ داسې ځوږ مند مور هم کیني د خراب سلوک حقداره ده ـ مور هم لا چرې د ضدونو او قصدونو ده ـ کوم داسې بد قسمته اولاد به وي چې هغه په خپلې مورته سپک کوري کوم داسې بد نصیبه اولاد به وي چې هغه به مور سره په ترس چلیږي .... شته په دنیا کښې داسې ناپوهه کسان شته، داسې بد قسمته اولاد شته چې د هغوي د ناړامود کبله د میاندو په زړونو پولی را ختلي دي ـ د هغوي د ظلمونو د لاسه د میاندو په زړونو تنهاګې جوړې شوې دي ـ

اے رونړو دا پولی به آخر یوه ورځ اوچوي ـ دا تنهاګې به آخر یوه ورځ تق ناري کړي ... او زه تاسو ته په یقین سره وېم چې د مور د زړه د تنهاګو چودل به ستاسو دپاره یو قیامت وي ـ ستاسو دپاره به دوزخ وي ـ او به سوزیږئ کورے ..... لوپه به شئ کورے ـ مه کوئ رونړو د خدائے خاطر اوکړئ چې د مور سره زیاتے مه کوئ ـ د مور سره په ترس مه چلیږئ ـ مورته سپک مه کورئ ـ مور مور ده، د مینې او محبت یو غر .... د مینې محبت یو سمندر .... راشئ د مور احترام اوکړئ چې د عزت ځونه تیر کړے شئ ـ راشئ د مور عزت اوکړئ چې په دنیا او آخرت سرخرو شئ ـ راشئ د مور قدر اوکړئ چې ټولې پریشانی او مصیبتونه مو ختم شي ـ د مور د پښو خاورې جنت ته د رسیدو دپاره یو آسانه لاره ده ـ

"سزا"

ورستي پاړو چرګانو کلي په سر راخستي وُ - جُماګل د چرګانو
بانګونه واورېدل - څو اړخ ئې واړول او څو سرئې په
برستن کښې راونغښتل - خدائے خبر چې څهٔ چل وُ
نن د هغهٔ زړهٔ پاسېدو ته نهٔ کېدو - نن د هغهٔ زړهٔ
وېل چې دا شپه نوره هم اوږده شي - دومره اوږده
شي چې د سبا کېدو وېره هډو ورکه شي - هغه د شپې
نه په پټي کښې تخم شېندلے وُ په دې نيت چې سحر
وختي به پټے اوبوم ...... هغه ته پټے او شيندلے تخم
دواړه ياد وُو - څو بيائې هم پاسېدو ته زړهٔ نهٔ کېدو
..... سنهٔ ساعت تېر شو - د کوز کندي د جمات نه د بانګ
غږ ئې تر غوږو شو ..... ډېر خوږ اواز وُ - دے د بانګ
د الفاظو په معنیٰ نهٔ پوهېدو - دے په دې نهٔ پوهېدو
چې دې بانګ کښې په خوږهٔ خوب اودو د پاره کوم
پېغام اورولے شي - هرڅو کهٔ جُماګل د بانګ په معنو نهٔ
پوهېدو خو دومره له ئې نن ډېر خوند ورکړو - نن د سحر
بانګ دهٔ ته مرګ رايادکړو - دے ئې په دې باندې پوهے
کړو چې دا دُنيا فاني ده او مرګ حق دے - د مرګ هېڅ وخت

نه دے معلوم ټول ژوندي به یوه ورځ مري - او زه... زه
څو به هم یوه ورځ مرم .... او که خدایه مړه کړه زه نن
مړ شوم نو زما دا ماشوم زوے او ځوانه ښځه به څه کوي.
دوي به څه خوري - زما ځوانه ښځه به پردي خدمتونه
کوي؟ زما ماشوم زوے به پردو کوڅو کښې لوغړېږي؟
..... دا به څه کېږي لویه خدایه، دا به څنګه کېږي ؟
داسې څو او مړه کړې خدایه .... ما څو د دوي نه مخکښې
مړه کړې - د دوي د سر نه څو زما سورے پورته مړه کړې
.... څو سمدستي د جماګل خیال د تصویر بل اړخ ته لاړو
او د ځان نه یې تپوس اوکړو، چې ما د دوي نه مخکښې ته
مړ کړې نو مطلب دا شو چې زما زوے دې زما نه مخکښې خدائے
پاک مړ کړي چې د یتیمۍ د سپېرو آواز نه بچ شي ....
زما ښځه دې زما نه مخکښې مړه شي چې د کُسلو تون د
سپېره ژوند نه په امان شي .... نه نه داسې هم او مړه
کړې خدایه د فقیرګل بچي مرګ به زه څنګه برداشت
کړے شم - که فقیرګل زما نه مخکښې مړ شو نو ما ته به بیا بابا
څوک وائي او زه به بچے چا ته وېم بیا به پښتې ته ساله روټۍ
څوک راوړي؟ .... او که ښځه مې مړه شوه نو..... د هغې نه
بغیر به زه څنګه ژوندے پاتې شم - د هغې نه بغیر به د
ژوند څه خوند وي ؟

خدائے خبر چې څه چل وُ چې نن دې کسا... وروي ګمودره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیالاتو د جماګل په زړه کښې طوفان راوستے وُ.... د مرګ

او ژوند د بې شمېره وسوسو یوه ورانه ما شوره وه چې د

جُماګل زړهٔ او ذهن دواړه یې پرېشانه کړي وُو.... آخر

راپاسېده و قُلبه یې راپرانسته جمعه یې ورته په غاړه کښې

واچولو او بنځې ته یې اووے "چې ښتې ته ما پسې چاے

مهٔ را لېږه زما طبیعت خراب دے - غرمې له سُکړک او

شوملې فقیر ګل له ورکړه چې ښتې ته راوړي" -

قُلبه مخکښې او جمعه ګل ورپسې د کوټې نه اووتو- قلبه مخکښې او

دے ورپسې - او هغه خیالات په ذهن کښې. بیا را تازه شو چې

که زهٔ مخکښې مړ شوم نو بیا به څهٔ چل کېږي او که دوي مخکښې

مړهٔ شول نو بیا .... بیا به څهٔ چل کېږي ؟ هم په دې پرېشانه

خیالاتو کښې جُمعه ګل ښتې ته اورسېدو .... زر زر یې قلبه

په ښتې ورکښه کړه - په خپل سوچونو او فکرونو کښې ورته

هډو د وخت اندازه اونهٔ لګېده خو چې سر یې راپورته

کړو نو نمر نیم آسمان له را غلے وهٔ - د جمعه ګل زړهٔ سپین

سپین کېدو .... د کلي په لارې یو نظر واچولو خو فقیر ګل

ښکاره نهٔ شو - دهٔ بیا غوي له چوکه ورکړه او په زړهٔ کښې

یې اووے چې فقیر ګل دو تهٔ راوړي نو، نو ما به

دا لږ غوښندې و بنکے اړولے وې ....

نو.... په دې کښې د کلي نه نمبردار سړے را و لېږ لو چې خان

راغلے دے ټول دهقانان راغلي دي نو فوراً حجرې ته راشه -

زمونږ ټول کلے ددغې اکي يو خان جاګير ؤ - او د کلي ټول

دهقانان د دې اکي يو خان لکه چې غلامان وو ......

خان به کله کله زمونږ د کلي چکر لګولو - په خپل جاګير

به ګرځيده او د خپلو دهقانانو د حالاتو به ئې ځان خبرولو -

دا اکي يو خان به چې زمونږ کلي ته راغلو نو دے به يو

سم کړې کټ کښې لکه د فرعون کښيناستو او ټولو دهقانانو

به په شنه منډه ددې خان د سلام د پاره ځان حجرې ته

رارسولو او کير چاپيره به په مزکه د پښو په سر ناست ؤ -

نن هم چې دا اکي يو خان کلي ته راغلو ... په کټ کښې کښيناستو -

خلق په يو څو د سلام د پاره راؤ چليدل او په مزکه د پښو

په سر کښيناستهٔ نو خان کير چاپيره په خلقو يو نظر واچولو -

ټول راغلي وو - ټول د سلام د پاره حاضر شوي وو نو ....

جمعه ګل .... ؟ جمعه ګل په دې خلقو کښې نهٔ ؤ - د خان سترګې

د ډيرې غصې نه برګې غونډې شوې - د نمبردار نه ئې

تپوس اوکړو چې جماګے څهٔ شو ؟ هغه ورته وے چې

تخم ئې شيندلے دے دوه کيله ورته پاتې وو وے دا پټوم

نو درځم .... د خان طبيعت خته شو - په غوږونو ئې

دا خبره ښهٔ رونهٔ لګيده، د ځان سره ئې اووے چې زما

نه دوه کيله تخم زيات اهم شو ..... حکم ئې اوکړو

چې ورشئ لاس نيولے ئې راولئ .... دوه کسان ښهٔ ته

لاړل ... جمعه ګل یې لاس نیولے راوستو - جمعه ګل خان ته
سلام اوکړو او خپل عُذر یې ورته پېش کړو - خان نهٔ
سلام واخستو او نهٔ یې د دهٔ په عُذر غوږ اوګرولو ...
حکم یې اوکړو چې په څلور بولۍ غوږونه او نیسه ......
جمعه ګل په چپه خوله غوږونه اونیول او بیا .... ؟ بیا
په حجره کښې یوه غټه تیږه ... ډېره غټه خدائے مې
دې غاړه نهٔ نیسي څو د لسو منو نه به سپوا وه په دې
تیږه به د کلي خلقو د لښ رسۍ تړکولې .... حکم اوشو چې
دا تیږه جُماګل ته په ملا کېږدئ .... څلور کسان راپاڅېدل -
دغه تیږه یې راپورته کړه او جمعه ګل ته یې په ملا کېښوده
.... تیږه ډېره درنه وه - جمعه ګل ډېر فریادونه اوکړل، خو
د خان په زړهٔ د رحم اوبهٔ توے نشوې -

بل خوا د جُماګل ښځې تنور اچولے وُ - په تادۍ تادۍ
ټکیاوه سکرکان یې په تنور کښې پورې کړي وُو - هغې سره
د جُماګل فکر وُ - هغې ته پته وه چې سرې سحر چائے هم
نهٔ دي څکلي هغه به اوږے وي - ډېر به اوږے وي نو چې
روټۍ ورله زر اولېږم - سکرکان یې را اونړول په دسترخوان
کښې یې زر زر اوتړل - شوملې یې په بټکي کښې واچولې
اوزوے ته یې اووے چې پکښه په منډه پښې ته څه پلار
په دې اوږے وي ... دې لا دا خبره کوله چې په دې
کښې یو ماشوم په منډه منډه راغلو او د جُماګل ښځې ته یې

اووے چې "خان" جمعه ګل یاندې غوږونه نیولي دي او
دجبرې هغه غټه تیکه ئې ورته په ملا سوره کړې ده...
دجمعه ګل ښځې سینې له درز وکړو - سرتور سرپښې ابله
پښې په شنه منډه جبرې ته په ژړا راغله - فقیرګل هم
په مورپسې منډې وهلې .... مور او زوے دواړه په
ژړا انګولا په جبرې راننوتل .... دجمعه ګل ټبر خان
ته منت اوکړو چې "خان" معاف ئې کړه - ماشوم فقیرګل
ئې ورته په ښوکېښې سوملولو چې ددې ماشوم دې ورانو
ورانوکړېکوته اوګوره چې جمعه ګل معاف کړه .... خو د
خان په زړهٔ کښې رحم رانغلو - دجمعه ګل د ټبر ژړا انګولا
او دفقیرګل چغې دخان کانړے زړهٔ نرم نهٔ کړے شو - د
جمعه ګل فریاد رو رو په کمېدو شو .... فقیرګل د
پلار سرته ولاړ وو ژړل ئې - داسې ئې ژړل چې ورسره
ناستو خلقو هم ژړل دجمعه ګل ټبر هم ژړل او ورسره
ئې ګرېوان هم سیرې ویرې کړے وو - د سرو ښتهٔ ئې
هم په موټو موټو راشوکولي وو - ډېره د غم ننداره
وه خو .... دخان غصه نهٔ سړېده اوخنګه به سړېده
جمعه ګل څهٔ ورته ګستاخي خو نهٔ وه کړې - ډېره لويه
ګستاخي ئې کړې وه - او ددې دومره لویې ګستاخۍ
سزا هم دغه ده چې جمعه ګل ددې تیګې د لاندې ساه
ورکړې چې صباله بل دهقان د خان د داسې بې عزتۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولو جرأت ونه کړي ..... او چې بیا ساعت تېر شو او نوبت د جمعه ګل یوه سلګۍ او وهله او ..... فقیر ګل یتیم او د فقیر ګل مور کونډه شوه.

انا لله و انا الیه راجعون

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښېماني

(اسو پلے) تېر ماښختن وُ- شومه دم وه - په تاخ کښې دَشپږ شمع ډیوه تته تته بلېده ...... دَ ډیوې تورو تورو لوګو په کوټه کښې دهند وکار جوړ کړے وُ.... شمشېر ډېر کوشش اوکړو څو خدائے خبرچې دَ هغهٔ دَ ستر ګو نه خوب ئې کوم ځو اېښتېدلے وُ ...... هغه ډېر کوشش اوکړو چې دَ سپڼوں دا خېره دَ ځپلو معزو نه اوباسي ...... چې » لاس دې آزاد چې څهٔ کولے شې اوکړه « ...... ډېر کوشش ئې اوکړو چې دا خېره هېره کړي دَ ځپلو مغزو نه ئې اوباسي څو ...... خو نه ئې اونهٔ کړو - دَ شمشېر په سینه کښې دَ سپڼوں خبرې اور بل کړے وُ - ډېر سوچونه ئې اوکړهٔ - دَ زړهٔ سره ئې ډېرې صلاحکانې اوکړې څو هیڅ په حساب ئې پوے نهٔ شو چې څهٔ اوکړي ... کومه لار اختیار کړي ... خودکشي اوکړم؟ خو ...... چې په کټه کښې په خوابهٔ خوب اودهٔ ماشومانو باندې به ئې نظر پرېوتو نو ...... خودکشي؟ ..... زهٔ خودکشي اوکړم؟ ..... ځان اوو ژنم؟ چې دَ خلقو دَ پېغورو نه خلاص شم؟ خو...... دا سرې خولې ماشومان چا ته پرېږدم؟ ..... دوئ به

(c) ketabton.com: The Digital Library

څهٔ کوي ؟ دوئ به څهٔ خوري ؟ دوئ به بیا په پردو کوڅو
کښې لوغړېږي ؟ دوئ به بیا خېر و نه غواړي ؟ ......
نه نه زهٔ خودکشي نشم کولے - زهٔ خپل ماشومان بچي پردو
کوڅو کښې لوغړېدو ته نشم پرېښودے -

(اسویلے) په تاخ کښې بله ډیوه هم هغسې بلېده - د ډیوې
تورې لوګي داسې ښکارېدل لکه چې د شمشېر د سینې نه راوتي
ساړهٔ ساړهٔ اسویلي د ډیوې د لوګو سره یو ځائے شوي
دي ..... هلته د ډیوې باتۍ سوزېده او دلته د شمشېر
په سینه کښې اور بل وُ - د انتقام اور - د دشمنۍ اور -
د بېغورۍ اُور - په شته جاېداد کښې شمشېر د ناداري ژوند
تېرولو - دغه د ناداري ژوند چې نورې نشو تېرولے -
هغه نورې ناکام نشو کولے - او د سپڼوې دې خبرې چې
"لاس دې خلاص که څهٔ کولے شې نو ....."
دې خبرې خو شمشېر دې ته تیار کړو چې یا ځان اووژني او
یا د زور په مرۍ زور کړي او خپله حصه ترې نه قبضه
کړي .... شمشېر د ځان سره کړل د ډېبل ... "په شته جاېداد
کښې دې زما بچي لوږې تېروي - ولې په دغه جاېداد کښې
کښې زما حصه نشته ؟ ولې نشته ؟ نو بیا ؟ په ټول جاېداد
سپڼوې وې خپټه اچولې ده ؟ زهٔ به ..... خپل حق اخلم -
ان که د سر په بدل وي نو هم - او دلته د روستي پارپه
بو کنډولګې خاموشي کښې شمشېر د خپل کټ نه راپاسېدو....

ګړندي يې کښي اوبدې ته او ټوپک يې ښځه اوکښي ته واچولو -

...... ماشومان په خوږه خوب اوده وو - د دنيا د حاله

بې خبره ...... د خپل پلار د ارادو نه ناخبره په خوږه

خوب اوده وو - شمشير په ماشومانو يو نظر واچولو ....

د ماشومانو مور هم ټوله ورځ جامې وينځلې وې، هغه هم

د ځان د حاله بې خبره په خوږه خوب اوده وه ....

په تاخ کښې بلېدونکې ډيوې ته يې يو نظر اوکتل - ډيوه

په سلګو وه - په آخرنو سلګو ..... او شمشير ته هم خپله

ساه ځنې لنډه لنډه او راښکلې ښکاره شوه،

شمشير داسې محسوسوله چې لکه د دې ډيوې سره د ده ژوند

تړلے دے - دا ډيوه په سلګو نه ده بلکه د ده ژوند په سلګو

دے - او چې څنګه دا ډيوه په سلګو سلګو کښې مړه شي دغسې

به زه هم په سلګو سلګو کښې مړ شم - ....

خو زه ......؟ زه پښتون يم - زما په مټو کښې زور شته -

زه به داسې په آسانه تورو ډال نه غورځوم - په سلګو

سلګو کښې مرګ به زما د پاره پېغور شي ......زه يو د

سپغور پېغور لمبه لمبه کړم نو صباله به زما بچي د ټول

کلي پېغور څنګه اوزغملے شي - نه نه زه خپل بچي د

پېغورونو په سومبو سورې کېدو ته نشم پرېښودے - کوم

څيز چې زه د خپل ځان د پاره غوره نه ګڼم هغه څيز څنګه

خپلو ماشومانو ته په ميراث کښې پرېږدم - ځم چې د خپلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمنې ته د سپفوږ د پېغوږ داغ د ټوپک د شپېلۍ ته
به وتې ګولۍ والوځوم ځکه چې د سپفوږي په سرو وينو
د خپلې لمنې داتور داغ د تور نه سور کړم .... سور داغ
تک سور لکه سور ګلاب (خندا) شمشېر د کړکې او نفرت نه
ډکه خندا اوکړه او لاړو د کوټې نه او وتو. د تېرو تک تور
څادر په ټول کلي را خور ؤ. يوه يوکنوونکې خاموشي وه.
لکه چې د کلي ټول خلق د مرګ په خواږه خوب اوده وو.
سپي هم ټوله شپه د غپېدو نه پس په پهوسارو او د
پلالې په سنګرونو کښې اوده وو. شمشېر په ټند و ټندو
قدمونو کوز کندې ته روان ؤ. په زړه کښې ئې د انتقام
اور په قدم قدم لمبه کېدو. د زړه حرکت ئې تېزېدو.
نبضونو ئې ټوپونه وهل ساه ئې لنډه لنډه کېده او
چې څه وخت شمشېرخېل منزل ته ورنزدې شو. د سپفوږ
د کور لويه دروازه ورته ښکاره شوه نو د ټوپک داوږې
نه راکوز کړو. چارچړې ئې ورله ډک کړو چې ..... په دې
کښې د نږدې جمات د منارو نه د لوئ الله د لويې کلمه
الله اکبر په لوړ سپېکر کښې په ټول کلي کښې خوره شوه،
مُلا د سحر په بانګ ويلو شروع اوکړه شمشېر پښه نيولې
شو. خدائے خبر چې ولې ئې د سحر بانګ د شمشېر په زړه کښې
يو نوے طوفان راپورته کړو. نن خو د سحر بانګ دهغه دنيا
بدله کړه ...... څومره خوږ بانګ دے څومره زړه راښکونکے

آواز دے - ملا بانګ وېډلو او شمشېر د خپلو احساساتو په
سينه لاهو وه ..... خو خدائے خبر چې څه چل وه چې نن دے
بانګ شمشېر په دې حقيقت باندې پوهے کړو چې دا دُنيا
فاني ده - د دنيا ژوند د شمشېر څو ورځې دي - د دې دنيا
هر څيز فاني دے - دا هر څه به د انسان نه دلته پاتې شي -
دوه لاس او دوه پښې به تش په تش نه روان شي خو د دې باوجود
هم څنې څنې انسانان د حرص په خړ سېلاب کښې لاهو
شوي دي - د دې باوجود هم يو انسان راپاسي او د بل
انسان په مړي چاړه راکاږي - يو زور راپاسي د بل زور د
پخو د خولې نه نوړۍ راوشوکوي يو زور راپاسي د بل
زور سينه د ټوپک په ګولۍ غارغار کړي؟ څومره ظلم
دے؟ څومره زياتي ده - هم د ځان سره او هم د خپل بال
بچ سره ..... د شمشېر زړه وېرې اونيوو ..... رپېدے پرې
راغلو - هغه زړه چې څه شيبه اګاهو د نفرت او انتقام
په لمبو ګړغندې شوې وه - د سحر بانګ هغه لمبې مړې
کړې. هغه اور يې يخ کړو شمشېر خپله اراده بدله کړه...
نه نه زه به هيڅ کله د جاپېدار د پاره د وروړه سينه
کښې د ټوپک ګولۍ سره نه کړم - زه به هيڅ کله خپله
تور سرې ورنډ ارکنډه نه کړم - زه به هيچرې خپل
وېرونه په لارو کوڅو کښې نو ګرځېږ و ښه ورنکړم - خپر
دے که زما بچي نهر وي، خبر دے که زما په جاپېدار

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما مشر رور قبضه کړې ده، ورور څوک دے؟ زما رور دے
کنه؟ د رور ښځه څوک ده؟ هم زما بهابي ده کنه او د
سپفور بچي هم زما بچي دي کنه - رور زما رور دے - زما
وينه ده - زما مټې دي - نو..... خپله وينه هم څوک
په خپله تويوي - خپلې مټې هم چرې څوک د خپل ځان نه
پخپله پرېکوي؟ ...... نه نه داسې نهٔ شي کېدے - داسې
به هيچرې اونهٔ شي - زهٔ به هيچرې داسې اونهٔ کړم......
سپفور د مزکې آمدن څهٔ ټول خو پخپله کېږه کښې نهٔ
اچوي - په خپلو بچو او خپلې ښځې باندې ئې خرچ کوي -
نو..... اے ناپوهه شمشېره د سپفور اولاد کښې ستا اولاد
نهٔ دے - د سپفور د اولاد خوشحالي کښې ستا خوشحالي
نهٔ ده؟ ..... خبر دے که سپفور زما د بچو د خولې نه
نوړۍ را شوکوي ده؟ هغه ته به ځان په دې ښهٔ ښکاري -
خو زهٔ؟ زهٔ به هيڅ کله د سپفور ماشومان پږدو کوڅو
کښې لوغړېد وته پرېږدم ..... توبه خدايه توبه د دې
ناپاکې ارادې په سوچ مې غاړه مهٔ بنده وئ - اے لويه خدايه
شکر دے زما زړهٔ کښې د انتقام اور دې په خپل فضل سره
يخ کړو..... څم خپل کور ته واپس څم - خبر دے زهٔ به
محنت مزدوري کوم او د خپلو بچو پالنه به کوم - څهٔ د هر
چا جايېداد ونه خونهٔ وي - زهٔ به دا اوګنړم چې زما جايېداد
هډو وُنه - زهٔ دومره بې همته خونهٔ يم چې کښې د خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو د پاره به روزي لټم چې ئې کوي - شکر دے په صورت
روغ يم شکر دے روغ رمټ يم - محنت مزدوري به کوم او حقه
حلاله روزي به څو له راوړم - او اوس ......؟ اوس خو چې
په جمات کښې لمونځ اوکړم او د لوئے خدائے نه بخښنه اوغواړم
شمشېر د سپفور د کوټې نه واپس کېدو چې په دې کښې
هغه په قلبې پسې راروان د خپلې کوټې نه را اووتو او څه
وخت ئې چې شمشېر ته ټوپک په لاس اولېد و نو پوئے شو چې
د شمشېر څه ارادې دي - خو .... شمشېر زر ټوپک اوکړ ته
واچولو او ورمنډې ئې کړې - سپفور ته ورتر غاړه وتو او
په سلګو کښې ئې ورته ټول قصه تېره کړه سپفور
هم شمشېر له کلکه غاړه ورکړه او په ژړو ژړو ئې اوژړل...
قلبه ئې راسته کړه - شمشېر ئې لاس نيولے کور ته راوستو - او
چې څه غرمه کېده نو څه کړ په پولو پټو پړے اېښے وه .....
د سپفور د مزکې نه ئې د شمشېر حصه بېلوله - او خلق ....؟
خلق حق حېران وو چې دا څه وو او څه اوشو -؟
خو اے رونو حېرانېږئ مه - د انسانانو په سينو کښې خدائے
پاک د غوښې زړونه پېدا کړي دي - دغه د غوښې زړونه
نرمېږي هم شي - دغه د غوښې زړونه پستېږي هم شي - په
دې زړونو کښې الله تعالی مينه محبت هم پېدا کړي دي - خو
کاش چې موږ د غوښې په دغه يو ټوټې کښې په خپل صبر او
خپلې حوصلې سره د مينې او محبت اوده جذبات راويښ کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان چې موږ د زهرو په ځاے د ګورې نه کار واخلو چې موږ په خپل عمل سره یو ظالم په خپل ظلم او یو زیاتي کوړ په خپل زیاتي پښیمانه کړو - په خپلو ناروا موټې نادمه کړو - په خپلو بدو ئې شرمنده کړو -

خواږه ورونو زما یوه خبره د خپل ذهن پسکې پورې اوتړئ - زما یوه مشوره د خپلې لارې مشال کړئ نو بیا اوګورئ چې ستاسو ټولې ګرانې آسانیږي او کنه - ستاسو ټول نفرتونه په مینې او محبت باندې بدلیږي او کنه - ستاسو ټولې دشمنۍ په یوې خوږې درنې او نه شلیدونکې ورورولۍ باندې بدلیږي او کنه - او هغه مشوره داده چې

اے ورونو د هر قدم د پورته کولو نه آګاهو د هغې په انجام باندې فکر اوکړئ - که څوک یو قاتل په دې خبره په سړه سینه سوچ اوکړي چې د هر قتل انجام د پهانسۍ تخته ده - د هر قتل سزا دوزخ دے - نو زما په خیال چې هیڅوک به قتل اونه کړي - دغسې د هر غلط قدم انجام شرمندګي - رسوائي او پښیماني ده نو بیا پښیمانه کیدو نه څه فائده - هغه د رحمان بابا خبره چې

ه هر ساعت په مثال مرګ د لحد دے
مړي چا دي ژوندي کړي په دنیا

* * *

"اِنتقام"

(اسویلے) ژوند .... رو ژوند .... یو څو ورځې ژوند .... دَ شمېر یو څو ګهړی ژوند .... دا ژوند که ډېر خوږ هم دے نو په ځنې ځنې حالاتو کښې ډېر تریخ شي .... سره دَدې ظاهري رنګینو - سره دَدې دومره هنګامو - په حقیقت کښې ژوند تریخ دے .... دا بیله خبره ده چې مونږ خپلو ځانونو له تیر وړکوو - خپلو زړونو له دهوکه ورکوؤ - په زور په ژوند کښې هنګامې را پیدا کوؤ - رنګینئ را پیدا کوؤ - ګني حقیقت دادے چې ژوند تریخ دے .... شته دَدې دنیا په مخ کښې یو انسان داسې هم چې دهغهٔ په زړهٔ به څهٔ غم نهٔ وي؟ دَ هغه په زړهٔ کښې به څهٔ ارمان نهٔ وي؟

هر څوک ناقلاره دي ...

غریب ناقلاره

امیر ناقلاره

کونډه ناقلاره

تورسرې ناقلاره

دَ اولاد خاوند ناقلاره -

بې اولاده ناقلاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دنیا په مخ هر څوک ناقلاره دي - نو بیا، ژوند تریخ شو که؟
په دې تریخ ژوند کښې ځینې وخت داسې حالات راپېښ شي
داسې واقعات راپېښ شي چې ژوند زهر شي ګنله پرشي -
جماله ببو مې یاده شي - نبه مې یاده شي - هغه سر وهلې بروهلې
جماله هغه لېونۍ سپېلنۍ جماله - هغه چې هر وخت به لوټه اوتره
وه - هغه چې هروخت به لکه د پارې ناقلاره وه ..... ولې؟
رونهو د ولې جواب ډېر درووند دے - ډېر بوګنوونکے دے -
د ولې جواب خو د انسان په زړه کښې پرهرونه جوړوي نو
بیا .... ؟ بیا به درته زه څه اووایم چې جماله ولې داسې ناقلاره
وه - ولې داسې لېونۍ سپېلنۍ وه - ولې یې شونډو داسې
پوستکي نیولي وو .... تاسو ته نه ده معلومه چې د جمالې په
زړه کښې اور بلېده او دود اوړد غوټلېو د هغې په شونډو
پارونه جوړ کړي وو - جماله د انتقام په اور کښې سوزېده -
د هغې په زړه کښې د انتقام اور په غرغنډو وُ - ... او انتقام
... د چانه؟ د یو داسې څیز نه چې هغه خبره لا شوې کولے -
د دغه څیز د جمالې د شونډو په پاړو څه کار نه وُ - خو
بیا هم جمالې بیو د یو سوړ په حیثیت د دغه بې زبانه څیز
نه داسې انتقام واخستو چې د دنیا د پاره یې یو مثال پرېښودو -
څه اووایمه جمالې .... چې ستا دا قدم ګني خودکشي وه -
ستا دا انتقام ګني ګناه وه ... ته نه زه ستا دې قدم ته، دې
انتقام ته خودکشي نشم ویلے - تا خودکشي نه ده کړې -

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمالي بيو خودکشي نه ده کړې - جماله خو شهيده ده - شهيده - ځکه
چې هغه مړه وه - هغې دا هر څه د مورولۍ د جذبې نه د ډېرې
مجبورتيا د کبله کړي دي - د زوئے .... د ظلمي زوئے ناګهاني
مرګ د هغې دماغ مفلوجه کړې وه - هغه ئې ليونۍ کړې وه ...
څوک څه خبر دي چې دېوې مور په زړه کښې د اولاد د پاره د مينې
او محبت څه جذبات وي څوک نه دي خبر چې يو مور په خپل
اولاد څومره مينه وي ..... او چې څوک نه دي خبر نو را دې
شي د جمالي بيو د ليونتوب نه دې ځان خبر کړي - د هغې په انتقام
دې ځانونه پوئے کړي ، او بيا دې دا فيصله او کړي چې د هغې
دا انتقام کښي خودکشي وه ؟

جماله! زمونږ د کلي يوه سپين سرې بوډۍ - زمونږ د کلي يوه
غريبه پښتنه بوډۍ - دغې بوډۍ ظلمي زوئے و چې
لونګ ئې نامه وه - روښو د لونګ د ژوند قصه به درته نه
کوم - د دې غريبې د کولو هم څه ضرورت نشته چې لونګ
مور څنګه لوئے کړے و - په څه شوا خون ئې لوئے کړے و - جمالي
ته لونګ په غېږ کښې يتيم پاتې شوے و - او د خپل ګنډ تون
دا ۲۵ کاله دې صرف د لونګ په ډاډ تېر کړي وو - پردي
خدمتونه ئې کړي وو - په دې طمع چې لونګ به مې خدائے
لوئے کړي - او زما ټول ارمانونه به اورژوي .... د جمالي
په زړه کښې ارمانونه تت په تت پراته وو - او کله کله به
چې ځان له ناسته وه نو د ارمانونو نسته بوده به ئې را برابول -

او یوه ورځ هم داسې د تصوراتو په دنیا کښې د ورکې جمالې ترغوږو دا آواز راغلو "لوټک په سیند کښې ډوب شو" .... دې آواز د جمالې دنیا د سترګو په رپ کښې درې وړې کړه۔ د مور د پاره دا آواز د شین آسمان تندر وو چې په جمالې راګوزار شو ۔

رونړو! زه درته د جمالې د هغه ځې واره چې څخو۔ هغه د لیونو په رنګې ترکوره او ترکوڅې لیونۍ لیونۍ منډې وهلې۔ هغه چې په مخ سر وهلو ئې را بانډې کړې۔ هغه چې کسونه ئې څیرې ویرې کړې و۔ هغه چې د سر ویښته ئې په موټو موټو اوشوکول۔ دا ټوله نقشه درته په الفاظو کښې نشم بیانولې۔ ځکه چې ما سره دومره دردېدلي الفاظ نشته چې د هغې د سپېرو سپېرو کوکارو نقشه پکښې را ځائے کړم۔ ما سره داسې په غم لړلي الفاظ نشته چې د جمالې غم ته ئې وراغوندم۔ ما سره دومره حوصله هم نشته چې زه درته د هغه وخت او هغه موقعې حالات په زور زړه ټینګ کړم۔

یو زړه جمالې ته اووے چې راشه ته هم سیند ته ټوپ کړه چې د زوے سره ستا هم د لاش هډوپته اونه لګي۔ چې د لونګ سره سم ستا غوښې هم د سیند کبان اوخوري۔ چې مور او زوے دواړه په یو رنګ مرګ مړه شو۔ خو جمالې د زړه سنه تپوس اوکړو چې زما دا عمل به د لونګ سره د مینې او همدردۍ د پاره کنې د اظهار حق اداکړي؟ او دا حق که اداشي نو زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړه کښې چې د انتقام کوم اور بلېږي دا به کله سوړ شي؟ نه دا اور داسې نه سړېږي - دا اور به صرف د انتقام په ذريعه سړېږي - او نن ... زه دې کلي د خلقو په مخکښې قسم خورم چې زما لونګ په اوبو کښې مړ شو زه به پس له دې نه تر مرګه پورې د اوبو څاڅکے د حلق نه تېر نه کړم .... جمالي قسم اوخوړ - او دې قسم نه پس د لونګ مور د اوبو کټورے شونډو ته نږدې نه کړو - ورځې تېرې شوې، هفتې تېرې شوې خو د جمالي د حلق نه د اوبو څاڅکے تېر نشو - ژبه ئې داسې اوچه وه لکه لرګے - لکه د سادړن لوټه .... آخر ترکومه پورې - خلقو ډېر کوشش اوکړو چې جمال له يو ګوټ اوبه اوڅکي خو جمالي نه د چا منت منلو او نه زارې ...... آخر تر کومه پورې ...

تر کومې پورې به غمژپلې مور د تندې مقابله کوله - تر کومه پورې به د خپل قصد پوره کولو د پاره د ژوند سره په پوزولو وه - آخر حوصلې جواب ورکړو - د حالاتو د مقابلې د پاره توان ختم شو - د زنکدن علامې شروع شوې - جمالي حق ته سترګې اونيولې نو په داسې حالاتو کښې د مالت پېرې زنانه د اوبو جام د جمالي شونډو ته اونيو ..... خو د لونګ مور د اوبو جام له ټيله ورکړه - او په سترګو سترګو کښې ئې دغه بنځې ته اووے چې ..... زما په غيرت پورې خندا مه کوه زما د انتقام په لاره کښې اڼيکې مه پېدا کوه ..... پرېږده چې زه خپل قسم پوره کړم - پرېږده چې زه خپل انتقام واخلم....

او بيا څو لحظې نورې تېرې شوې نو جمالي خپل قسم پوره کړو - جمالي خپل انتقام پوره کړو - مرګ له غاړه غړې ورغله خو څاڅکے اوبه ئې د حلق نه تېرې نه کړې - او هغې د اوبو نه د خپل لونګ

بدل وانخستو -

(اسو پلے) اے د میانو و زامنو څهٔ پوے شوی ؟

د مور مقام درته معلوم شو ؟

د مور ذره درته معلوم نه شو ؟

لیکن په خپلو کړو انو کښې سر ونه ښکته کړئ او د خپل هغې عمل جائزه واخلئ کوم چې تن صبا زامن د میانندو سره کوي -

اے د ځوانئ په نشه مستو زلمو تهٔ مهٔ کوئ کو رے د مور سره ضد ونه قصد ونه مهٔ کوئ - مور مهٔ خفه کوئ - مور مهٔ ژړوئ - د مور د خفگان سره به درنه الله خفه شي د مور په ژړا باندې عرش په لړزان شي .... د مور ډیر لوئے مقام دے ډیره لویه درجه ئې ده - د کومې مور د پښو لاندې چې جنت وي نو د هغې درجه او مرتبه کښې د هر چا نه اوچته نشوه .... ؟ مور ډیره مقدسه هستي ده - او د دې مقدسې هستئ عزت او احترام په هر اولاد باندې لازم دے - بلکه فرض دے - او کوم اولاد چې دا فرض ادا نهٔ کړو نو خپل آخرت ئې خوار کړو - خپل ځان ئې د دوزخ د ملبو حقدار کړو -

اوښکې

(اسویلے) روستے پارو ـ مُلا لا بانګ نه وُ وئیلے ـ ټوله دنیا په
خواږه خوب اوده وه .... چُپه چوپیا او بوګنوونکې خاموشي
.... نه د سپو غپا او نه د چرګ چغې آواز ـ کله کله به د یو نیم
چرګ آواز په دې خوشې بېدیا کښې تر لرې لرې پورې خور شو
او زما د ویرې نه خوب ووس زړګے به په څه قدرې راغونډ
شو .... د اوبو وارمې وُ ـ یوم په اوګه پښې ابله پښې
ټنډ ټنډ پېتې ته روان وم ـ لا درا ته سمه نه ښکارېده ـ په
خپل دلیل تلم .... چې لوېې اډېرې ته ورسېدم نو ......
څه فریاد غوږو مې تر غوږ و شو .... او فریاد .... زړه
بوګنوونکے فریاد ـ د پښو لاندې نه مې مزکه اوتښتېده ـ زړه
مې په درزېدو شو ـ په ځائے اودرېدم ـ کلیمې مې په ځان چُف
کړې ـ بابا ګان مې را اولړزول ـ په دې اډېره کښې زه څو ا
هم څو څو ځله ویرېدلے یم ـ دا ډېره درنه اډېره ده ـ دلته غیب عالم
ډېر زیات دي .... ځکه خو چې ما فریاد واورېدو نو رپېدې
واخستم ـ دکو کښې شاته کېښناستم او غوږونه مې د فریاد په
لوري اونیول .... فریاد .... د ښځې فریاد معلومېدو د زړه
دتل نه راوتے فریاد .... په هر فریاد کښې بې شمېره طوفانونه

ښکارېدل - ما داسې محسوسوله چې لکه په دغه وخت کښې د اديرې
کاڼي يو ځلې وُني غنې هر څهٔ په فرياد وُو - داسې معلومېده
چې لکه شپه دا فرياد نور نشي زغملے نو ځکه دا سې په منډه منډه
مخ په وړاندې روانه ده او د صبا سترګه ددې فرياد د اورېدو
د پاره په بوګنبدونکو قدمونو رو رو ساينولي را روانه ده.....
زه هم هغه شان غلے ساء دا ښکلے دکوکښې شاته ناست وُم - شپهٔ
ساعت تېر شو - رڼا رو رو را خورېده - په خوا و شا جماتونو کښې
د سحر بانګونه شروع شول - خو زما په ښپنو کښې لا هغسې دم نهٔ
وُ ..... چې رڼا ښهٔ را خوره شوه نو رو رو په آرام د فرياد
په لورې روان شوم .... فرياد اوس کم شوے وُ. څهٔ ګورم
چې د يو قبر د پاسه يوه ښځه په سره جوړه کښې چې لاسونه
ښپې ئې په نکريزو سره وُو نوره وره پرته وه. زړهٔ مې يو درزا وکړو.
په سترګو مې تياره را غله ..... دا ؟ دا خو د شيرين قبر دے.
د ځوانې مرګ شيرين - د نيمه خوا شيرين - د مور پلار د اِکې
يوزوے شيرين - هغه شيرين چې تېره شپه ئې د وادهٔ ډولئ کور
ته راوړلې وه - چې مور پلار ئې په وادهٔ د خپل زړهٔ ارمانونه
رټولي وُو .... هغه شيرين چې د جاڼي ديو نظر کتو د پاره ئې
په کلونو انتظار کړے وُ ...... نن هغه شيرين د جاڼي ديو نظر کتو ته
مخکښې په دې خوشې بيابان کښې د خاوړو د دې څلي د لاندې په خوابهٔ
خوب اوده دے - ما ته سمد ستې د شيرين د وادهٔ شپه را په مخکښې شوه.
څومره خوند وُ د شيرين په وادهٔ کښې .... څومره په خوشحالئ

خوشحالۍ سره د شیرین د ولس ډالۍ وه او بیا دواړه په شپه
هغه ترتیب ما سختنه پورې شیرین په حجره کښې د دوستانو سره
څومره خوند تاک ګپ لګولے وُ ۔ او بیا مونږ هغه کورته په تللو
مجبور کړو ۔ چې څه څوک یې ستا په انتظار کښې وي .... شیرین
سُسکے غونډې شو او کورته روان شو ۔ په تُند و تُند و قدمونو
..... د هغه کورته ډېره تادي وه ۔ د هغهٔ په زړهٔ ډېرې خبرې
وې چې جمالي ته یې کول غوښتل ۔ څهٔ ګیلې هم وې او څهٔ مانې
هم ۔ څهٔ وعدې هم وې او څهٔ لوظونه هم ۔ ډېرو خبرو ۔ ډېرو
سوالونو او ډېرو تپوسونو د هغه په زړهٔ کښې دغ دغ جوړې
کړے وُ ۔ هم په دغه سوچونو کښې هم په دغه فکرونو کښې د جمالي
د دیدن خوږې تلوسې یې په زړهٔ پورې څخنې نیولے روان وُ، چې
شیرین خپل منزل ته ورنزدې شو ۔ چې خپلې کوڅې ته ورنزدې شو ۔
نو ناګهانه درې ډزې اوشوې ۔ هغو په ورومبۍ ډز شیرین پرمخې
راپرېوتو ۔ بیا ورپسې د زړهٔ په سر لګېدلے وُ ۔ د هغه زړهٔ په سر چې
کوم د چا د لیدو د پاره نا قلاره وُ ۔ چې کوم په دغه وخت کښې د
مینې محبت د جذباتو ته لبرېز وُ ، د هغه زړهٔ په سر شیرین اولګېدو ۔
او چې د ګجرې خلق ورسېدل نو هغه پوره آخرنۍ سلګۍ اووهله
او په دغه سلګۍ کښې هم د هغه په شونډو د جمالي نوم وُ ۔ ......
شیرین ساه ورکړه ۔ د زړهٔ خبرې په زړهٔ کښې پاتې شوې ۔ نهٔ یې
د جمالي مخ اولیدو او نهٔ یې ورته د خپل زړهٔ خبرې اوکړې .....
د شیرین مور لکه د لېونو لاس منډې کړې ۔ پلار یې سرتور سے

او پښې ایله پښې را غلو .... او .... جماله ؟ جماله هم په سره جوړه کښې پښې ایله پښې او سرتور سر د شیرین سرته ولاړه وه د جمالې سټن په سړکه پروت و په مرګ ئې هم په شونډو مسکا خوره وه - لکه چې جمالې ته وائي چې "اے نادانې پېغلې خفه کېږه مه - په دنیا کښې د چا ټول ارمانونه نشي پوره کېدے ..... دغه یو ارمان مو بس وو چې پوره شو - او ته په سره دولۍ او سره جوړه کښې زسوبړ کړه را غلې - او نور ..... ؟ نور ملاقات به په حشر جهان کښې کوو - کوم ځائے چې نه غم شته او نه مصیبت - کوم ځائے چې نه قصد شته او نه حسد - کوم ځائے چې د دوو مینو ترمینځه څوک دیوالونه نشي ودرولے" ..... جماله غلې ولاړه وه .... ټول کلي د ځوانې مرګ

شیرین په ناګهانه مرګ د غم اوښکې تویولې - خو جماله غلې وه - د مړګې خبر ختو خو د جمالې نه .... د هغې په سترګو کښې اوښکې نه وې .... حیرانه وه چې دا څه وو او څه اوشول ؟ دا زه کوم ځائے وم - کوم ځائے ته راورسیدم او په کوم ځائے کښې پاتې شوم .. او غونډې په سړکې کښېناسته - د شیرین په وینو لړلے سر ئې په خپل پتون کېښودو - څو شنګه سونګه کښېناسته .... پکار ده چې په دغه وخت کښې جمالې په زټو زټو ژړلے وے - پکار ده چې د شیرین په وینو لړلے مخ جمالې په خپلو زنه زنو اوښکو وینځلے وے خو..... د جمالې په سترګو کښې چې اوښکې نه وې نو ځکه هغې ژړلے هم نشو ..... او چې څه وخت شافي بیو او وې چې جماله

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپېره ده، دومره سپېره چې د درېيو سره د شيرين د پاره دوه اوښکې هم نشته .... د جمالې په زړه تياره راغله -- يوه تېره کرېکه يې اوده هله او يې هوښه په شيرين راپرېوته .... د شيرين مور پلار ناوے جماله د لاس پښو نه اونيوه او يو خوا ته کښېنولې يې ورواچوله -

رونړو! ډېر د غم ساعت و .... سمه د قيامت شپه وه - صباله ماځيګر چې کېږ و نو د شيرين جنازه پورته شوه. د ځوانې مرګ شيرين جنازه - د مور پلار د اِکې يو زوي جنازه - د يوې شپې د زلمي جنازه .... مور پلار په وزه خوله ژړل - هرچا ژړل - ټول کلي ژړل - خو جماله .... ؟ جماله هم هغسې ګونګه سونګه وه - جنازه پورته شوه ... شيرين خاورو ته وسپارلے شو .... قبر يې جوړ شو او هم هغه کوارده ځمکه چې په قبر اوغورولے شوه.... خلق د کلي زورند سرونه کلي ته واپس راغلل -

او اوس .... ! اوس دا هغه د يوې شپې ناوې جماله ده چې بېګاه يې ټوله شپه د شيرين په قبر تېره کړې ده - زه ورروان شوم - ماوے چې راپورته يې کړم او ورته ووايم چې اے د اکې "د يوې شپې ناوې"، څه بس دے کور ته لاړه شه -

"مرې چا دې ژوندې کړې په ژړا"

خو چې زه ورنزدې شوم نو جمالې لکه د ليونو د قبر سره خبرې کولې .... "شيرينه - بې وفا شيرينه! ووه خبرې دې هم را سره او نه کړې او لاړې - دا وه ستا هغه مينه؟ درو غژنه چې مينه دې

بیا لیلے نشوه نو لاړې دې څه له کولې؟ بې وفا دومره ځو به را ښکاره
شوے وے چې د واده په شپه ورکېنې خوږې لیدلے قدرله وے
نیمه ځوانه زلمیه داسې زړه سرو شوې - زړه سپېره دې چا ته
بېرته ښودم -

شیرینه ماځو د خان سره د ارمانونو یوه لویه دنیا داوړلې وه -
ماځو خان له د خوشحالو یو لوے محل جوړ کړے وُ - بې وفا څنګه دې
د سترګو په رپ کېښې زما د ارمانونو دنیا ورانه ویجاړه کړه -

شیرینه! یو دوه خبرې را سره اوکړه صرف دوه خبرې
چې دا زړه مې په لږ غوندې ډاډه شي - ستا دې د ځپل واده په
دغه ځهرو قسم وي کومې چې اوس ستا په قبر غوړېدلې دي -
ستا دې زما د پښو لاسونو په نکریزو قسم وي شیرینه چې دوه
خبرې را سره اوکړه - دوه خبرې - دوه .... جمالې یوه سلګۍ اووهله
او د سلګۍ سره دیوې شپې تاوې نخه بخه وه - او چې او مې کتل
نو په ښوکېنې ئې دوه غټې غټې اوښکې لکه ملغلرې اوېزان وې -
(راسو پلے)

رونو دېره دردناکه ننداره وه - زړه مې غوښتل چې په
چغو چغو اوژاړم زړه مې غوښتل چې لاړشم شافیۍ بیو راولم
او ورته اوښایم چې جماله سپېره نه وه - راشه اوګوره د جمالې د سترګو
نه اوښکې راتوې شوې داسې اوښکې چې ته له ادیره ئې اولېږدوله،
داسې اوښکې چې قیامتونه پکېنې پټ وُو -

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپې

لکه چې نن سیند بیا په غورزنګ و - شل کاله وړاندې چې کوم سېلاب راغلے و او د کوم سېلاب یوې چپې چې ملاله د ځان سره راوړې وه - لکه چې هغه سېلاب نن د هغې په سینه کښې بهېدو او د سترګو نه ئې روان و -

د دوو میاشتو ماشوم ناجوړه زوئے د ملالې په غېږ کښې پروت وُژړېدو - د ډېر ساعت نه ئې اوچې سلګۍ وهلې څو اوس داسې غلے شوے ښوندې وه ملاله نهٔ د ځان د حاله خبره وه او نهٔ د زوئے د حاله - په مزکه ئې پرته وهلې وه او زوئے ورته په غېږ کښې پروت وُ - د ملالې ګرېوان پرانستے وُ - ببړ سر - خېر نه څخنه - داسې معلومېده چې لکه د ملالې ګرېوان هغه ځُول پرانستے وي - کوم چې د سحره راسې د هغې په سینه کښې الوتو - خدائے خبر چې په هغه خبره کښې څهٔ وو کومه چې ګلډېن نن سحر هغې ته کړې وه - او کومه به چې کله هم هغه ملالې ته اوکړه - نو د هغې زړهٔ به ئې ناقلاره کړو - د هغې دنیا به ئې تباه کړه - باران - سیلۍ او طوفان به راغلو او د ملالې د سترګو نه به روان شو - د ملالې قرار - صبر او هغه لږ

ډېره تسلّي کومه چې دَ ماشوم زوئ په وجه د هغې زړهٔ
ته وه. هغه هر څهٔ به دَ سترګو په رپ کښې په طوفان
کښې لاهو شو. خو ګل دین دَ هر څهٔ نه بې پروا دَ افیمو
په نشه کښې نیم ویخ او نیم اوده وُ. هغه د هیڅ نه
نهٔ وُ خبر. ګل دین موچي وُ. په کلي کښې به یې دَ زوړو پېزار
مرمت کولو. دَ افیمو نشې دَ هغهٔ نه په ځوانه ځوانئ
کښې بوډا جوړ کړے وُ...... ملاله په پېغلتوب دَ
ګل دین د شکي طبیعت او سخت مزاجۍ نه خبره وه. او کله
کله به چې د کلي پېغلو د ګل دین د سخت طبیعتۍ ذکر
ملالې ته اوکړو نو هغه به ورته مُسکۍ شوه او
جواب به یې ورکړو چې خبره دے دَ وادهٔ نه مخکښې هر
زلمے داسې وي او چې واده اوکړي نو بیا ...... بیا به
کهٔ خبرې هر څهٔ سم شي ...... او دَ وادهٔ نه پس څهٔ
موده ګل دین سم دم وُ .. دَ ملالې سره یې ډېر ښهٔ تعلق
وُ خو رو رو هغه بیا په زړهٔ لاړ روان شو. سپکې سپورې
ستغې خبرې او رټل. هر وخت یې په نهٔ څهٔ خبره بدې
ردې ویل دَ ګل دین عادت شو. او یوه ورځ خو یې چې
ملاله په نهٔ څهٔ خبره راګیره کړه او وې وهله نو د ګل دین
په دې زیاتي دَ ملالې زړهٔ ته لویه صدمه اورسېده ...
او بیا دا څهٔ یوه ورځ نهٔ وه بلکې وهل او ټکول دَ ملالې
تقدیر شو. دې ټولو نارامو ته ملالې غاړه ایښودلې وه.

دا هرڅه هغې زغمل څو ..... یو دا خبره ؟ دا خبره هغې
نه شوه زغملے دا هغې نه شوه برداشت کولے .... هغې دا
منله چې هغه په ماشوم والي سیند کښې د سیلاب یو ې
چپې د ځان سره راوړلې وه - خو د هغې دا یقین وُ چې
هغه .... «هغه» نه ده څه چې ګلدین وائي .... ملالې د
ګلدین دا خبره نه شوه زغمېده - او هرکله به چې هغه
ملالې ته دا خبره اوکړه نو د ملالې به د خپل ځان نه هم
زړه توره شو او د ګلدین نه به هم ورله کرکه ورغله .....
په دې اکښې شک نشته چې د ماشوم د پېدا کېدو نه پس د
هغې مینه روس تقسیم شوې وه - د ګلدین زور زیاتې د
ماشوم زوے په مینه کښې را نغښتلې وه - خو د دې باوجود
هم د ګلدین دا خبره نه د هغې د پاره بنه وه نه د ګلدین
د پاره او نه د هغوي د ماشوم بچي د پاره بنه وه ......
هرڅو که د ملالې د ګلدین سره هغه هومره مینه نه وه نکه
چې څو او وه څو ..... بیا هم خاوند خو یې وُ کنه ؟ ملالې نه
غوښتله چې خاوند ورته څه داسې خبره اوکړي چې هغې له
بدې د خپل ځان - خپل خاوند او د خپل ماشوم زوے درې
وارو نه کرکه ورشي - خو هغه بې وسه وه، هغې خاوند
نه شو منع کولے - ملاله به د ګلدین نه دومره ویرېده چې
د هغه په مخ کښې به یې په زوره ساه هم نه اخسته ......
نن سحر هم هغه چې د کوره وتو نو په نه څه خبره یې په

ملالۍ دا پاندې کړې پښهٔ ئې اووهله او په تلو کښې ئې دَ
ږنګې غوندې تېره ټوټه کښې اووے "حرامونې" او دَ
دې ټکې په اورېدو دَ ملالۍ په زړهٔ هغه تیارهٔ راغله
کومه چې دېر طوفان دَ راتلو نه اول راځي .... ګلدین لاړو
دَ کوټې نه اووتو - او ..... طوفان راغلو .... سېلاب
راغلو - کوم سیند چې دَ ملالۍ په سینه کښې غورځنګونه
وهل هغه دَ ملالۍ دَ سترګو نه روان شو.... چپې ئې
وهلې ..... دَ سحر نه ماځیګر شو څو طوفان دکمېدو یا دَ
اوورېدو نوم نهٔ اخستو ..... کېدے شي چې دې چپو هغه
لاهو کړې وے - څو په دې کښې ئې دَ دروازې دَ لرې کېدو
آواز تر غوږ وشو.... دَ ملالۍ دَ زړهٔ دړزا په زیاتېدو شوه -
دَ هغې خیال وُ چې جوړ موچې ګلدین راغلو، او خدائے خبر
چې ولې نن دَ هغهٔ راتلو کښې ملالۍ ته خپل مرګ ښکارېدو
.... څو .... جوړ هغهٔ نهٔ وُ دروازه هوا لرې کړې وه - په
کور کښې ګوټ روپهٔ نهٔ وې - دَ جمالۍ سره فکر شو چې دَ هغهٔ
دَ راتلو نه مخکښې دَ سیند نه یو منګے اوبهٔ راوړې
نو بیا به کتے شي ..... هغې ماشوم زوے په ژړا په کټ
کښې پرېښودو او منګے په سر دَ کوټې نه اووته دَ وادهٔ نه
پس دوه کاله اوشول چې ملاله هم په دې لاره سیند ته دَ اوبو
دپاره ځي راځي .... نن خدائے خبر چې څهٔ چل وُ چې منګے په
سر په دې لاره اوبوله روانه شوه نو خپل پېغلتوب ورته

راڅکېدې شو - په پېغلتوب هم ملاله څهٔ مالداره نهٔ وه -
ولې بیا هم دالاره داسې شاړه او داسې سپېره نهٔ وه -
دوه کاله اګاهو یه چې ملاله منګې په سر د نورو جینکو سره
په دې لاره اوبو له تله نو خپل ځان ورته دومره بې وسه
او مجبوره نهٔ ښکارېده، ځکه چې د ګلالین خیال او د
ګلالین سره د ژوندون د پسکې په ترلو هغې ته ځان د
نورو همځولو جینکو نه ډېر ښسته من او ښکاله ښکارېده
نو هغه ټول خیالونه او نوې نه نوې دروغ ثابت شول..
....دا ولې؟ او ولې؟ په جواب به ملالې لا سوچ کولو چې
مخامخ سند ښکاره شو - چپ چاپ تلې غلې .... او خاموش
خاموش بهېده ... ملالې زر زر په تاده منګې ډک کړو او
په تند و تند قدمونو کورته را روانه شوه او چې کورته راغله
نو ماشوم یوه ډېر ژړلي وو - ځکه چې اوس یې د ژړا په
ځائې او چې سلګۍ وهلې .... ملالې منګې په کړو وبخ
کېښودو - ماشوم یې راواخستو خپلې سینې ته یې راجوخت
کړو او یوه اوږده ساه یې واخسته د ماشوم سینې ته په
رانژدې کولو د هغې زړهٔ ته ډېر اطمینان اورسېده - هغې
داسې محسوسوله لکه چې د هغې خور وور زړهٔ را ټول غوټه شوی
شو ماشوم هم داسې ملالې په خپلې سینې پورې نیولے وُ
چې په دې کښې ګلالین موچې د پښو دو لچه په لاس په کوڅه
رانوتو - او د راتلو سره یې په مړاوې آواز اووے ......

(c) ketabton.com: The Digital Library

در نزن کار نهٔ ؤ دا غلے - بس دومره پیسې مې کټلې وې چې ځان له مې اېښم او د چاښو د پاره مې دا پیسې دا وړل ""

ګلډیز په دالان کښې خپل دَ موچې توب د سامان صندوقچے کېښودو او د پېښو دوچه ئې ملالۍ له ورکړه او ورته ئې اووے چې زهٔ حجرې ته لاړ ځم چې راشم نو بیا به چاے څښم ..... ملالۍ دوچه دَ ګلډیز نه واخسته په جارګي ئې کېښوده او بیا ئې ماشوم په غیږ کښې واخستو او دَ سوچونو او فکرونو په سمندر لاهو شوه ..... په دې کښې پښتنو دا غله دَ پېښو دوچه ئې پرمخې دجارګي ته دا ګزار کړه ..... پس توے شول او د ملالۍ سره غم شو چې اوس به څه کوم - اوس به چاے دَ څهٔ نه جوړوم - اوس که ګلډیز راغلو او خبر شو چې پسې دَ مزکې خوراک شول نو هغه خو به ما مره کړي - هغه خو به په دې تیر ما سختې ماد کوره اوباسي - او چې دَ کوره مې اوباسي نو زهٔ به چرته ځم - زهٔ به کوم خوا ته ځم - زهٔ به دَ چا کوره ځم -

وخت په منډه منډه روان ؤ تېرېدو - ملاله هیڅ په حساب نهٔ پوهېده چې څهٔ چل اوکړي ... په دې کښې ئې خپلې سینې ته پام شو - ماشوم تا جوړه ؤ تول ورځ کښې ئې سینه نهٔ وه څښلې ..... سینه ئې ډکه وه - دَ ملالۍ سینه ډکه وه ..... هغې هرو نور سوچ اونهٔ کړو خو دوچه ئې را واخسته او زرزر ئې دواړه سینې په

ور ته کښې تښې کړې - پښتې ئې په نغري سوره کړه ....
او په څه ساعت پس چې ګل دين د جېرې نه را غلو ... په
کټ کښې کښېناستو نو ملاله په مرو مرو قدمونو لاړه - پيالې
او چاۓ جوش ئې راوا خستل او ګلدين ته ئې په مخکښې کېښودل -
ګلدين پيالې دکوله او پيالې به ئې تښوله - ملالې په کښته
سترګه ګلدين ته کتل .... د هغې زړه غوښتل چې راپاسي او
د ګلدين د خولې نه پيالې راوشوکوي او ورته اووايي چې
ګلدينه مه کوه .... دا څه کوې - دا چاۓ مه څښه دا چاۓ
چې په کومو پېسو کښې پېښې شوي دي هغه پېسې په تا حرام
دي - خو .... ملالې له به دومره زړه چا ورکړے وے - دا
تو لې خبرې که د هغې زړه غوښتلے نو هم کولے نو ئې نه
شوې کنه ..... د هغې په زړه يوه تياره تله او بله
راتله ..... سوچ ئې کولو چې دا څه وو او څه را پېښ
شو - دا نور غمونه کني لږ وو چې دا نوے غم مې د خپله لاسه
خپل ځان له را پېدا کړو ..... ساګ ترې نه سيلي او ړې
وُ - ماشوم هم د لوږې د لاسه الون بلون کولو - په ژړا
ژړا ئې زړه ستړے شو - ګلدين ډېر صبر اوکړو خو آخر
صبر ئې تمام شو - او په سختۍ سره ئې ملالې ته اووے ...
څه له ئې ژړه وې پېسې ورکړه کنه "..... پېسې؟ پېسې ورکړم
دا څه پېښه ورکړم ..... دا سيني ته ئې واچوه کنه؟ .....
په سينه کښې څه دي - تا چې کوم پېسې راوړلې وو هغه

پېښو توئے کړل - او ما تاله چاپې د خپلې سینې په پښو کښې
پخې کړې - هن ! گل دین دَ کټ نه را ټوپ کړو - څنګه دَ کټ
سره نژدې ښخته پرته وه - هغه ئې راوچته کړه او چې را
خطا ئې کړه نو ملاله څو ځله شوه څو دَ ماشوم د سر نه یوه سره
داره دَ ملالې په مخ څوره وره لاړه .... ماشوم اول یوه
ټپه کړیکه او بیا یو څو سلګۍ ووهلې او غلے شو - ملالې
دَ زوئے دَ سر نه دَ وینې دارې چې اولیدې نو بې هوشه په
مزکې پرېوته - او گل دین ؟ گل دین را پاسېدو - ملاله ئې دَ
څو نښتې نه او نیوه راوچته ئې کړه - دهغې مخ په وینو
لیت پیت وه او په داسې حالت کښې گل دین ورته اووے چې
یو - دوه - درې - ته په ما طلاقه ئې - څه او څه دَ دې
کور نه چې کوم ځوا (دې ځو بیه وې لاړه شه ..... او ملالې
خپل ماشوم زوئے راپورته کړو او نیغه سیند ته راغله -
په سیند کښې سېلاب راغلے ؤ - سیند په غورزنګ ؤ چپه
به راتله او چپه به کښېناسته ... په دې کښې یوه چپه
راغله - دَ نورو چپو نه لویه ډېره لویه - او ملالې
ته داسې ښکاره شوه چې لکه دغه چپه دَ دې مور وی هغه
مور چې دې یې ډلې نهٔ وه - چې دهغې په سینې دې څېرې
لوبې نهٔ وې کړې - دې داسې محسوسه کړه چې دغه
چپې (خپله غېږه څوره کړې ده او ملالې ته وائې چې اے
دَ دنیا غمونو ځپلې لورې را څه چې زهٔ درله په خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غېږ کښې ځای دو کړم او ملاتې خپل زوی په سينې پورې کلک له
نيولی د غه چېږې ته ځان او سپارلو . او د غه لويې چپې ملا
په خپلې غېږ کښې واخسته او لاړه په قلاره شوه . او ملا له
د ستړي زوند د ستومانو نه د ټول عمر د پاره خلاصه
شوه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

اِنسان اؤ انسانیّت

..... دَدې دنیا په څ ډېر داسې زړونه شته چې (اسو پیلے)

ډېرو غمونو پېکنې تنهاکې جوړې کړې دي -

ډېر داسې انسانان شته چې دَ هغوي زړونه

دډېرو غمونو دلاسه

سُوري سُوري او غار غار دي -

ډېر داسې پلاران شته

چې په ژړا ژړا ئې سترګې کوغالو ته پرېوتې دي -

ډېرې داسې مېندې شته

چې په ژړا ژړا ئې دَ سترګو تور په سپین بدل شوي دي -

ډېرې داسې تورسرې شته

چې دځېل ځوان خاوند په ناګهاني مرګ ئې ځواني دَخاورو

سره خاورې شوې ده - چې ارمانونه ئې په اورستي شوي دي -

څو په ژړا دچا قسمتونه چرې نهٔ دي بدل شوي -

مړي چرې په ژړا نهٔ دي ژوندي شوي -

ارمان چې دَ ګلاب غوندې بښکلو او ښاغلو ځواني مرګانو

دَ ځېلې بودۍ مور

دَ ځېلې زړهٔ چاودې مور دَ ځېلې غم ژبلې مور دَ زړهٔ سره -

د زړهٔ د تل نه راوتے فریاد اورېدے شوے

هغه فریاد چې عرش ئې په لړزان کړے وهٔ -

چې فرښتې ئې هم په سرو سترګو ژړولې وې

ارمان چې د ګلاب په رنګ شهیدانو څو

د پلار د سترګو نه داروان هغه سېلاب لیدے شوے کوم

سېلاب چې د سترګو په رپ کښې جهانونه غرقولے شي، کلي او

ښارونه ورانولے شي -

ارمان چې د ګلاب په رنګې

ښیمه څوار شاه زلمو څو د ځپاو کونډو تورې سرو

هغه سلګۍ اورېدے شوې

چې کوم سلګۍ د اورېدونکو په زړونو کښې زخمونه او

پرهرونه جوړوي -

اے د ځپلې مور د سترګو توره ګلابه

تهٔ کښې د ځپلې غم ځپلې مور فریاد نهٔ اورې

اے د ځپل پلار د زړهٔ تږکو ګلابه -

تهٔ کښې د ځپل بوډا پلار د سترګو نه روان

د رنو رنو اوښکو سېلاب نهٔ وینې

اے دچا تورسرې د ژوند مدګرے ګلابه تهٔ د ځپلې تورسرې

د پرهر پرهر زړګي نه د زخمي زخمي زړګي نه راوتے فریاد

نهٔ اورې -

اے بے غمه ګلابه د غه سلګو څو ټول کائنات په لړزان کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه فریادونو خو عرش په لړزان کړے دے.

دغه د پلار د سترګو او ښکے خو کاڼي زړونه هم اوبهٔ اوبهٔ کوي او ته ......؟

تهٔ بیا هم غبږ نهٔ کوې،

تهٔ بیا هم خاموشه شونډې پروت يې!

ګلا به خدائے ګواه دے چې تا خو به د ډېرو په سترګو کښې اوښکې نشوې لیدے.

خدائے ګواه دے چې تا به د ځېلې مور په تندي کښې د خفګان ګونجې نهٔ شوې لیدے.

تهٔ به د ډېرو پلارانو د پاره دادو وې

تهٔ خو به د ډېرو تورو سرو د پاره دلاسه وې

نو بیا اوس؟

اوس ولې دا سې غلے پروت یې

اوس دې ولې دا سې د صبر څادر اغوستے دے؟

اے د ې غمې په خوابهٔ خوب اُودهٔ شهید ه سرداپورته کړه او او ګوره چې غمونو او خفګانونو دې د مور په تندي کښې څهٔ چې په ټول عمر کښې يې کندې کپرې جوړې کړې. ستا خو پلار خو هم ستا غم په ځېل ناتوان زړهٔ پورې ځخت نیولے دے. په هرځا ستا ګمان کوي

د هرځا په عمر کښې ستا نقشونه لټوي

خو ګلا به!

اے بنګلیه ګلابه !

ستا د تندي د نقشونو په شان نقشونه موندل خو ګرانه

خبره ده - نا ممکنه خبره ده -

ځکه چې ستا د تندي نقشونه خو

د رحمت فرشتو په خپل لاس جوړ کړي وو

نو ستا پلار خو د ورکي په تکل کښي دے - او په دې تکل

کښي ئې د هر څه جائزه واخسته هر تندي ته ئې بنهٔ په

غور او کتل د هر انسان جائزه ئې واخسته

خو ګلابه ستا په رنګي څه د بل چا نشته

خو ګلابه ستا په رنګي تندے د بل چا نشته

ستا په رنګي نقشونه هم د بل چا کېدے نشي

نو ځکه زهٔ درته دا وایم چې ستا پلار به

ستا د تندي د نقشونو ارمان د ځان سره قبر ته یوسي -

زهٔ دا منم چې مړي چرې په ژړا نهٔ دي ژوندي شوي

کهٔ مړو د پلار کو نتي ملا چرې پیدا شوے

کهٔ مړو د مور پرهر پرهر زړهٔ چرې کتے شوے

کهٔ مړو ته د خپلو تور سرو څیرې ګرېوان او بېرسرونه نیکاره

کېدے شوے نو د مور فریادونو به ګلاب وختي را ژوندے کړے وُ -

د پلار د سترګونه روان د اوښکو سېلاب به ګلاب وختي

د قبر نه په راوتو مجبور کړے وے خو ګلاب په داسې خوب

اوده شوے دے چې هغه د پلار د سترګو نه د اوښکو روان

(c) ketabton.com: The Digital Library

سېلاب نۀ وينې - چې هغۀ ته دخپلې تودسرې څېرې کړې وان
او بېړ سرنۀ ښکارې - چې هغه خپلې خوبرې مور له دَ يوې خبرې
جواب هم نشي ورکولے - ارمان چې گلاب صرف دوه خبرې دَ مور سره
کړے وے .

چې دَ مورې تسلي شوے وے
چې دَ مور ناقلاره زړۀ ئې لږ په قلار شوے وے

گلابه ستا مور ستا په قبر باندې هره ورځ څۀ دَ دې دپاره اوښکې
نۀ څڅوي چې گنې ته دې دَ قبر نه راپاسې او ددې دَ زړۀ داورن
ويجاړ کنډر کور دې بيا آباد کړې ستا مور دا هم نۀ غواړي چې
ته دې بيا زړے ماځيگر مُسکے مُسکے په کوڅه را ننوځې او دَ
مور زړۀ دې دربانډې بيا راتهول شي .

گلابه ستا مور هم لکه دَ نورو ميندو په رنگ مور ده
ددې هم په زړۀ کښې بس اکې يو ارمان دے
يو داسې ارمان چې د پوره کېدو نۀ دے
تو څۀ اوکړې دَ خپل زړۀ نه مجبوره ده
دَ خپلو جذباتو او احساساتو نه مجبوره ده
ډېره مجبوره ده .
ځکه خو هره ورځ ستا قبر ته ناسته وي
ژړا هم کوي او فرياد هم
دُعا هم کوي او تپوس هم
چې گلابه پکيه سر راپورته کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او مال د دواؤ، صرف دَ دواؤ خبرو جواب راکړه -

نو بیا اوده شه خپر دے

بیا درسره زهٔ دا لوظ کوم

چې بل تپوس به درنه نهٔ کوم

بیا به دې دَخوب نه نهٔ راویښوُم

پچیه صرف دومره قدر له راته اووایه

چې په کولی، دَ زړهٔ دَ سر د پاسه خونهٔ وے لګیدلے هنْ ؟

تهٔ خوښ شوے خو نهٔ وے هنْ ؟

چې تا سلګې وهلې نو خپله مور دې یاده کړې وه ؟

تا دا وئیلي وو چې " وئ مورے مړ شومه "

تا ته مور زر رشه .پچیه ! تا زما انتظار ولې نهٔ کولو

مرګ ته دې داسې تادې وه چې خپله مور هم درنه هیره وه -

په دومره اوږد سفر داسې بې تپوسه لاړې -

تا خو به دَ مورنه دَ تپوس نه بغیر بهر قدم هم نه اخستو

کلابه ! سر را پورته کړه .پچیه

دا تمول حالونه راته په یو ساه اووایه

نو بیا خپر دے اوده شه

زهٔ درسره دا لوظ کوم چې بیا به ستا مور

ستا په قبر اوښکې نهٔ څڅوي -

زهٔ درسره دا وعده کوم چې بیا به

ستا مور ستا په آرام کښې خلل نهٔ اچوي

بیا به ستا مور د نیل خدای نه دا سوال کوي
چې ما هم تا سره ملګرې کړي - او د لته
تا سره نژدې - ستا په څو اکښې اوده شم
چې زه هم را شم او په دې څوشې بیابان کښې - د مړو په دې قبرستان
کښې تا سره څوا په څوا اوده شم - او چې دا سې اوشي، چې ما هم
خدای مړه کړي، چې زه هم تا سره په څنګ کښې ښخه شم - نو زما
زړه ته به څو مره تسلي اوشي - اؤ ستا څوږ وور زړه به هم زما
په راتللو را ټول غوندې شي - کنه ګلابه .... ؟

زویه ! په دې څوشې بیابان کښې - په دې تکو تورو شپو کښې
په دې سیلیو ګلی او طوفانونو کښې - په دې غرمو په دې تمرونو
کښې څومې دا سې یو اځې پېښ زو نشي .....

رونو - څوږ رونو ! د ګلاب د ژوند دردېږ لې قصه به
دا وخت نهٔ چېړم . د هغه د ښهٔ سرې توب پا ته به هم دا
وخت نهٔ اړومه - د هغهٔ د ځوانئ صفتونه به هم نهٔ کوم دا
خبره به هم پورې دم چې ګلاب په خپله سینه کښې د یو انسان زړهٔ
لرلو - یو داسې زړهٔ چې پکښې د هرچا د پاره د مینې محبت او همدردئ
نه سېو ایل څځهٔ نهٔ وو -

زهٔ صرف دا تپوس کوم چې بیا ولې د یو پښتون د تماچې نه وتې
ګولئ، د دغه څوږ څوږې انسان په سینه کښې سرې شوې -
بیا ولې یو تش د نامې پښتون را پا سېد و اؤ د دې عظیم
پښتون او عظیم انسان په پاکو وینو ئې خپله لمن دا غدار ه کړه -

د ګلاب غوندې انسانان هم کنې د داسې عمل لائق وي د ګلاب غوندي

پښتون سره هم کنې څوک داسې د کوي او نفرت نه ورک سلوک

کوي ..... ؟

اوه ..... ! ډېر داسې ناپوهه پښتانه شته - ډېر داسې د

نامې پښتانه شته چې هغوی د بدګمانو او شکونو په خړ سیلاب

کښې لاهو شي ، او د ګلاب غوندې د ښکلو او خوږ خوږو انسانانو

په وینو خیږې منګولې سرې کړي -

نه پوهېږم چې دا لا کومه پښتو ده - دا لا کوم غیرت دے - زه

خو د داسې خونړو دے اقدام ته پښتو نشم وئیلے زه خو د دغه

ظالمانو دې حرکت ته غیرت نشم وئیلے - داسې قدم خو د پښتو او پښتون

دپاره پېغور دے - دا حرکت د بزدلۍ او بې غیرتۍ یو ژوندے

ثبوت دے - ځکه چې ګلاب انسان وه ..... بني آدمان خو د دې

مزکې په مخ بې شمېره دي خو انسانان پکښې د شمېر دي - نو د

یو انسان وژل خو د انسانیت وژل شول -

نه پوهېږم چې دا خلق ظالمان ، انسانان ولې وژني ؟

اے ناپوهو پښتنو انسانان مه وژنئ ..... انسان کورے ډېر

په مشکله پیدا کېږي .... د یو انسان نه په لکهونو بني آدمان

قربان شه - د یو انسان نه په لکهونو بني آدمان ټوټې شه -

رونړو دغه عظیم انسان - دا د پاک زړه خاوند - دا د مینې

محبت او شرافت مجسمه ګلاب ،.... د ننه نه څلور کاله آګاهو

یوه ورځ ..... د ماښام په خړه کښې .... سترے ستومانه په تندو

ټټو قدمونو د ښارنه کورته راروان وو - داسې معلومېده
لکه چې د ګلاب نن کورته ډېره تادي وه - خدائے خبرچې څه
چل وه نن د ګلاب زړه څه بې واره غوندې درزېده - په
سوچونو او فکرونو کښې ورک ګلاب وے چې څومره زرچې کېدے
شي چې کورته اورسم ...... او څه وخت چې د کور کښې شهید
ته راورسېده و نو ...... درې دوبې دزې اوشوې درې
ګولۍ د تماچې د شپېلۍ نه راووتې، او د ګلاب په سینه کښې
ننوتې شوې ...... ګلاب راپرېوتو ...... ګلاب یو څو لتې
او ټکولې - ګلاب یو څو فریادونه اوکړل - او بیا ...... بیا د
مور نیاز بین روئے یوه سلګۍ اووهله او د همېش د پاره
غلې شو - ...... کلي ته خبر لاړو - خلق په یو څو راوچلېدل -
ټول راغلل - واړه - زاړه ښځې او سړي ټول راغلل ......
په دغه شخو کښې یوه د ګلاب مور هم وه - دغه مور سرتور
سر او پښې آبله پښې داسې کونټې را روانه وه لکه چې د ملا
تیر ټې ماتې شوې وي ...... او واقعي چې د ګلاب د مور د
ملا تیر د تماچې درو ګولو درې ځاینه چپ چور کړے وه ......
مور راغله - خپل نیاز بین روئے ټې چې په وینو کښې ککړ
اولیده و نو ...... رونو هغه نقشه زه نشم بیانولے داسې
الفاظ زما سره نشته چې زه د ګلاب د مور د لېونتوب حالت په کښې
احاطه کړم - ډېره دردناکه موقعه وه ډېره بوګنوونکې لمحه
وه - ...... د ګلاب مور لکه د لېونو بې واره او بې اختیاره چغې

او وهلي .... لوي ژړل ماشومانو ژړل. ښځو ژړل - هرچا ژړل ...... څو په ژړا څو چرې مړي نهٔ دي ژوندي شوي - مور د خپل زوئے، په وينو لړلے سر په خپل پښتون باندې ايښودلے وه - او په ژړا کښې چې د ګلاب سره داسې خبرې کولې ..... زما ځواني مرګه ګلابه تا څو څهٔ جُرم نهٔ وُکړے چې ظالمانو درله دومره لويه سزا درکړه - تا څو چې څهٔ ليدلي وو هغه دې په عدالت کښې ويئيلي وو - چې څه دې ليدلي وو هم هغه ګواهي دې ورکړې وه - نو د حقې وينا کښې دومره لويه سزا وي"......

رونړو! د ګلاب مور اوس هم ژوندۍ ده - د ګلاب تور سرې بچې چې او د ګلاب بوډا پلار اوس هم ژوندي دي څلور کاله د ګلاب د مرګ اوشول - په څلور کاله کښې په دې کور کښې بيا د چا په شونډو خندا نهٔ شوه هغه ورځ شوه او دا ورځ شوه چې د ګلاب د مور د سترګو اوښکې اوچې نشوې د پلار فريادونه او د ګلاب د تور سرې آهونه ساړهٔ نهٔ شول -

څو اسے د ګلاب پاکې مورې اوښکې دې اوچې کړه - اسے د ګلاب نيا غليه پلاره فريادونه دې په قلار کړه - او اسے د ګلاب پښتنې تور سرې آهونه دې بس کړه - ګلاب مړ نهٔ دے ..... بني آدم مړ کيږے شي څو انسان نشي مړ کيږے - ګلاب انسان وهٔ - يو داسې انسان چې چا د دنيا خلقو له - د دې کلي او محلت خلقو له د انسانيت سبق ورکړے دے - ګلاب پخپله يوه مينه وه - يو محبت وهٔ يو خلوص وهٔ، نو مينه او محبت چرې هم نهٔ مري -

خلوص او شرافت هیڅ کله نه مري ......

. بختورې دي هغه میندې چې د ګلاب په رنګ زامن يې
زېږولي دي. بختوري دي هغه پلاران چې د ګلاب غوندې زامن يې
لوی کړي دي. بختورې دي هغه تورسرې چې د ګلاب غوندې
د ځوان اشنان د ښښتن توب نوم ورپورې دی ..... او څکه
خو زه دا وایم چې ګلاب ژوندی دی. هغه به ژوندی وي تر
هغه وخته پورې چې تر څو پورې د دې ګلي د دې علاقې په پښتون
هم ژوندي وي - او اې شهیده ګلابه د شهادت دا لوړه مرتبه
دې مبارک شه زموږ دا ایمان دی چې ته به خوا خپل خدای
په خپلو رحمتونو کښې ونغښتلې یې - نو اې خدایه ښکلیه
ګلابه جنتونه دې مبارک شه -

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه یاران

علمه یو تر بل ځار به شې ~

دنیا فاني ده مېلمانه دي صورتونه

او دنیا فاني ده د دنیا صورتونه د ساعت ګړۍ مېلمانه دي هیڅ پته نه لږي چې ساعت له څه شي ګړۍ له څه شي - هیچا ته نه ده معلومه چې زه به ترڅو پورې ژوندی یم او که نه - ترڅو پورې څه چې دا هم چا ته نه ده معلومه چې زه دا ساه، یو ځل په خوله او یا سږو نو چې دا به بیا زما وجود ته واپس هم راشي که نه نو..... څومره بې اعتباره دی ژوندون؟ ځکه خو هوښیاران نو ټپه کړې ده چې ~

علمه یو تر بل ځار به شې

دنیا فاني ده مېلمانه دي صورتونه

نو را ځئ چې لږ د دنیا د حالاتو جاج واخلو، د دې خلقو اندازه لږه واخلو - را ځئ چې او ګورو چې دا د دنیا خلق تر څومره حده پورې د یو بل نه قربانیږي - څومره کسان دي چې زړونه یې د انسان او انسانیت په مینه کښې ناقلاره دي - څومره کسان دي چې د بل په غم غمژنه دي - او د بل سره په زړه کښې مینه محبت او همدردي لري - په سلو کښې یو کس به کښې داسې وي، په

ژړوکښې به یو کس ګڼي داسې وي چې دغه په زړه کښې د هر چا د پاره، د ټولو انسان د پاره، صرف مینه او صرف محبت وي؟

..... زما په خیال خو ناممکنه ده - زما په خیال خو ناشونې ده .....

نشته او نو زمونږ په زړونو کښې مینه نشته، زمونږ په زړونو کښې همدردي نشته .... مونږه دوستي کوؤ، مونږه تعلق ساتو، مونږه ورورولي کوؤ، خو د دغه دوستۍ، د غه ورورولۍ او د دغه تعلق مزے دومره کچه وي، چې صرف ،، په مړه قربېږه مړه ووشیږه،، بوطونو باندې اوشلېږي - ددې دوستۍ مزے دومره کچه وي چې په ډېره معمولي خبره هم په منځ دوه ځایه شي -

د احمد او ګلاب مثال مې په مخکښې دے، .... د ګلاب هغه غار غار سینه او د احمد هغه مات تخت به مې هېر نشي - او څنګه به مې هېر شي، که ګلاب په شکل او نامه ګلاب وُه، نو احمد هم ترې څه کم نهٔ وُه، د احمد په ژلمي توب کښې هم د ګوتې ابښودو ځاے نهٔ وُه .... دا دواړه ژلمي همزولي وُو، دواړو د دوه ویشتم کال په څوکاټ قدمونه ایښودلي وُو، دواړه د یو کلي وُو، د یو کندي وُو، او دواړه یاران هم وُو، ..... شپه ورځې یو ځاے ګرځېدل - یو ځاے کېښناستل او یو ځاے پاسېدل وُو ..... دواړه ښهٔ دوستان وُو، ډېر نزدې دوستان ..... د دغه خوږو دوستانو په یو کونتره جهګړه شوه، صرف په یو کونتره - احمد وے چې زما په ښېره ناسته وه او ګلاب وے چې زما په ښېره ناسته وه ..... خبرې کړ مې شوې ..... او دغه کړې خبرې ګرځېدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړمېدې چې جهګړه ترې نه جوړه شوه، او په دغه جهګړه کښې احمد
دومره تاؤ وا خستو چې لاړو کورته ټوپک ئې راوړو ..... او خپل
خوږ دوست، د چوتې یار، هغه چې شپه ورځې به یو ځائے کښېدل،
دهغه ګلاب په لړمون کښې د غوګین غبرګې ګولۍ سرې کړې او ګلاب
لکه د پڅور لندې او پڅور لېدو، په زمکه راپرېوتو او لکه د حلال کړې چرګ او پرېدو
..... لاړو احمد د یوې کونترې د سره خپل دوست قربان کړو ..... د ګلاب مور
سرتوره راغله .... په زوړے راپرېوته ..... د ګلاب خوېندې په
ژړا اشکولا راغلې، په ګلاب راپرېوتې د ګلاب ماشوم ور د
دنیا د حالاتو نه ناخبره د ګلاب سرته ولاړ وۀ - او په ماشومه خوله
ئې لالا لالا کول - ماشوم څۀ خبر وۀ چې لالا د کونترې په تس
کښې لاړو - د خپل دوست د لاسه ..... ارمان دے چې د غه وخت خو
دا مزکه چاؤدلے وے، ارمان دے چې د غه وخت خو د آسمان نه کاڼې
ورېدلے وے، خو .... نۀ مزکه او چاؤده، او نۀ د آسمان نه کاڼې
او ورېدل خو په چا چا به مزکه چوي - په کومه کومه واقعه به
د آسمان نه کاڼې ورېږي - دا کښې صرف ګلاب وۀ چې خپل دوست
د زړۀ په سر او ویشتو، نه ..... دا سې ډېر ګلابان احمد یانو د زړۀ په
سر ویشتلي دي او لا به ډېر احمد یان راپاسي او ډېر ګلابان به د
یوې کونترې د سره زاره وي، .... نو ځکه خو نۀ مزکه پرق
چوي او نۀ د آسمان نه کاڼې ورېږي .... لاړو ګلاب د دنیا نه
تېر شو، ..... ځواني ئې خاورې ایرې شوه ..... مور هم ورله د واده هغه
جوړه راوا خسته چې کومه به ګلاب د واده په بیانګ اچوله ..... او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم هغه د واده کوله ګنګل یې ورته په سرکړه چې په کوڅې باندې به
دهٔ د واده څهره تېره له ..... د ګلاب مړې ، لکه د واده د زلمي خاورو
ته او سپاره لې شو ..... راځئ چې د ګلاب د غم داستان د لته پرېږدو
..... پرېږدئ چې د ګلاب مور لکه د لېونو د شېبې په خوب کښې ګلاب
ګلاب چغې وهي پرېږدئ چې د ګلاب خوېندې د ورپه قبر خورې
ورې پرتې وي ..... پرېږدئ چې د ګلاب پلار د زوئ په قبر هره
ورځ د ګلونو نوې نوې څهره غوړ وي او پرېږدئ چې د ګلاب
ماشوم رور هم د غسې د لالا لالا د ینګټ غږ وي ..... ګورو
به چې تر څو به د ګلاب مور په خوب کښې ګلاب ګلاب چغې وهي - تر
څو به د ګلاب خوېندې د ور په قبر خورې ورې غوړېدلې وي
تر څو به یې پلار هره ورځ د زوئ د قبر د پاره نوې نوې څهرې
راوړي او تر څو به د ګلاب ماشوم رور لالا لا کوي - د مړګي مخ سوړ
دے هر قسم زخمونه د وخت سره سره پخپله خوله ورولي ....
راځئ چې لږ د احمد خبر واخلو ..... د قاتل احمد د چالاسونه چې د خپل
خوږ دوست په وینو لړلے شوي وو چا چې د څلورو روپو د کونټ د پاره خپل
یار وژلے وُ - د غه قاتل احمد پولیس اونیوُ ....
...... لاړه مقدمه شروع شوه ، د دنیا ورځې قصه وه ، په دریمه
پېشۍ کښې احمد شیشن شو - او شیشن احمد ته د پهانسۍ فیصله
واوروله - اوُ احمد د پهانسۍ په کوټه د ننه کړے شو .... د لویو
لویو فولادي تمبو شاته ، کوم ځائے چې په انسان د دنیا باد هم نهٔ
لږې - په هغه ځان له کوټه کښې ز لمے احمد چې ایله شونډه یې شنه
شوې وه ، چې په سر یې لا د واده څهره نهٔ وه تړلې - چې لا په پالنګ

نهٔ وهٔ اوود پس لے - چې په ډولۍ پسې ئې چالا آلا نهٔ وې ناري کړې،
هغه احمد د پهانسۍ په کوټه کښې بندیوان شو، دَ احمد مور
هم د زوئے د څهرې لیدو په ارمان وه، د احمد خوېندې هم دَ
رور دَ ډولۍ په طمع وې، د احمد پلار هم دَ زوئے دَ وادهٔ خوشحالي
لیدل غوښتل، خو هر څهٔ لاړل تالا ترغه شول، دَ شګو کوټهٔ
دَ سترګو په رپ کښې ورانه شوه، ...... احمد په ژوندونې لاړو
.... پلار ئې ډېرې منتې ترې اووهلې، اپیلونه ئې اوکړل -
رحم درخواستونه ئې اوکړل، خو دَ ګلاب خون احمد ته اونه بخښلے شو،
او د پهانسۍ حکم په ځائے پاتې شو، ..... تاریخ مقرر شو، چې دَ
راتلونکې میاشتې په څلورم تاریخ به احمد پهانسي کېږي - خو احمد
لا اوس هم د پهانسۍ په کوټه کښې په دې انتظار ناست وهٔ چې
اپیل به منظور شي، خو هر کله چې احمد خبر شو، نو د دنیا د ژوند
نه ئې توجه آخرت ته اوګرځېده، احمد په خپلو کړو پښېمانه
وهٔ، بې شانه ډېر پښېمانه، د هغه نه دَ ګلاب څهره د یوې لحظې
د پاره هم نهٔ هېرېده - او څنګه به هېرېده؟ ولې ګلاب کښې دَ
احمد دوست نهٔ وهٔ، ..... دوست ئې وهٔ، یار ئې وهٔ، خو ..... دَ دې
باوجود هم دَ ګلاب قاتل وهٔ ..... رو نو دَ پهانسۍ نه یوه ورځې
اګاهو ټول خپل خپلوان د احمد د آخري ملاقات د پاره جېل ته
لاړل .... هر چا ژړل .... هر څوک خفه وهٔ .... او احمد؟ دَ
احمد په وجود کښې ساه نهٔ وه، تک زېړ کوکمان، غونډه سونډه
توره بزیره ئې ساتلې وه، په لاس کښې ئې تسبې وې - څومره ښکلے

ښکارېدو ، احمد ! او ښکلے به ولې نهٔ ښکارېدو ، آخر ځوان وهٔ ، زلمے وهٔ .... احمد د ټولو نه بخښنه اوغوښته ، د هرچا نه يې بخښنه اوغوښته ، او چې زغم يې تمام شو ، نو سترګې يې پټې کړې ، آوازې يې دود شو ..... ټول خلق سرې سترګې د جېل نه را واپس شول... رونړو زهٔ تاسو ته نشم وئيلے چې هغه شپه د احمد مور ، پلار او رونړو په کوم قيامت کښې تېره کړه ..... توبه خدايه توبه دشمن مې دداسې شپې نه ساتې - نو مې مسلمان د داسې او زنه ساتې د احمد مور ځو ټوله شپه سکه د لمونځ ورزه ځوله اسمان ته نيولې وه ، دَ احمد ځو يندو ځو ټوله شپه آسمان په سر راخستے وهٔ ، يقين او کړئ رونړو چې په دغه شپه ټول کلي خوب نهٔ وهٔ کړے ......

خدائے خبر چې په احمد به دا شپه څنګه تېره شوې وي .. چې احمد له څهٔ وخت د جېل عمله راغلې وي ، د شپې په چپه چپيا کښې ، چې ټول عالَم په خوب اودهٔ وهٔ ، چې په دغه وخت کښې دوئ احمد د پهانسۍ تختې ته روان کړے وي ، نو چې دغه وخت به د احمد څهٔ حال وهٔ ، چې دغه وخت به احمد قدمونه څهٔ رنګ پورته کول ، چې د پهانسۍ په تخته به څرنګ ولاړ دې - او چې څهٔ وخت د پهانسۍ تختې د کړک سره مخ په ښکته تللې وي نو چې دغه وخت به احمد څهٔ وئيلي وي ؟ ..... توبه خدايه توبه - يا الله توبه - يا الله ! ال اولاد چې د داسې ورځې نه او ساتې - نو مې مسلمان دَ داسې وخت نه او ساتې - آمين - سحر په توره خره د احمد مړے کلي ته راورسولے شو ، ..... څت يې مات وهٔ د احمد مور سور رومال دَ احمد

دمات ځتې نه چاپیره کړو، زما په خیال چې د ارومال یې سور ساتلے وهٔ،
چې دَ وادهٔ د شکریزو په شپه به پرې احمد له پټه کوټه ته تړي - دَ
احمد مورهم زوئے ته دوادهٔ جوړه وراغوستوله او د وادهٔ توله
اوګنګله یې ورته په سر کړل - احمد په کټ کښې پروت وهٔ - په
مخ باندې یې دَ زلمي توب ځښې نښانې ځرګندې ښکاریدې -

دوښی د احمد مور او خوېندو چې په دغه ساعت، په دغه
وخت څهٔ کړي دي هغه نقشه زهٔ تاسو ته نشم بیانولے - الله دې احمد
او بخښي ..... زهٔ منم چې هغه قاتل وه، خو دَ انسان نه په غصه کښې
تل داسې حرکتونه کېږي چې بیا په پښېمانه وي - الله دې کلاب
هم او بخښي ځکه چې هغه شهید وهٔ،

خو اے دوښی! اے دَ ځوانئ په مینه مستو روښی - اے دَ
غفلت په خوب اودهٔ روښی د خدا اے خاطر اوکړئ چې لږ ساړهٔ ځورئ -
لږ د حوصلې نه کار اخلئ، د انسان ویشتل د انسان وژل کهٔ هر څو
اسان دي خو انجام یې ډېر عبرتناک دے - د داسې عبرتناک مرګ نه
دې الله تعالی هر مسلمان ساتي - - داشئ په دې خپلو زړونو
کښې مینه محبت راپیدا کړئ دَ انسان سره مینه اوکړئ چې خدائے
درسره مینه اوکړي چې دین او دنیا دواړه موخائسته شي -

عالمه یوتوسل زادینئ

دنیا فاني ده مېلمانهٔ دي صورتونه

ترُبور

د زړه پرهرونه که په ژړا رغېدے شوے نو ما به د اوښکو په ځائے په وینو ژړلي وے - د زړه زخمونه که په ژړا جوړېدے شوے نو ما به په رټو ژړلي وُو - خو دا زما د زړه زخمونه چې زړه ئې ناقلاره کړے یم - او دا پرهرونه چې زما د شونډو نه ئې خندا راشوکولې ده دا زخمونه او دا پرهرونه نه په ژړا رغېدے شي او نه په انګولا -

ترڅو پورې چې زمونږ په معاشره کښې غلطه پښتو شته - ترڅو پورې چې زمونږ په معاشره کښې انصاف صداقت او مینه محبت نه وي را پېدا شوے - ترڅو پورې چې یو انسان بل انسان خپلې سینې ته نه وي را نزدې کړے نو زمونږ په معاشره کښې قلارې نه شي را پېدا کېدے - سکون نشي را پېدا کېدے - اطمینان نه شي را پېدا کېدے او دما غونډې حساس طبیعت خاوندان به تل ناقلاره وي - تل به پرېشانه وي او تل به ئې په سترګو کښې د غم او افسوس رڼې اوښکې ځلېږي - اے لویه خدایه دا انسان ولې داسې بې مینې شو - د انسان د زړه نه هغه مینه او محبت ولې داسې ووتل - انسان ولې په حیواني خویونو کښې داسې را ونغښتے شو - انسان خو لا هو حیوان شو بلکه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځني موقعو کښې څو انسان د حیوانیت درجې نه هم راپرېوتو

اے لویه خدایا دا به ترکومه پورې یو انسان د بل انسان
وینې څښي - ترکومې پورې به انسان د انسان په وینو خپل
لاسونه لړي - انسان به د انسان په مرګ چاړهٔ راکاږي ؟

اے لویه خدایا ته په خپل فضل وکرم سره انسان صحیح انسان کړې -
چې ستا په دې ښکلې او رنګینه دنیا کښې سکون او اطمینان راپیدا
شي - چې دا ښکلې دنیا چې د بد رنګ والي او ګنده والي په لور په
تُندۍ سره روانه ده چې د دې ښکلا قائمه پاتې شي - چې دا دنیا
ستا د مخلوق دپاره د دوزخ په ځائے جنت شي هغه جنت چې هرڅوا
ته پکښې خوشحالي او اطمینان وي - چې هرڅوا ته پکښې مینه او
محبت وي - داسې دنیا چې یو انسان پکښې بل انسان خپلې سینې ته
رانزدې کړي - چې انسان پکښې انسان ته د رور په سترګه اوګوري -
چې یو ترېور په کښې بل ترېور ته د ترېور په سترګه نه بلکه د رور
په سترګه اوګوري ترېور زمونږه رور دے - ترېور زمونږ
دشمن نه بلکه زمونږ مټې دي - ترېور زمونږ دشمن نه بلکه
زمونږ ملاتړ دے - د یو نیکهٔ اولاد هم چرې د یو بل دشمن کېدے
شي - په وینه شریک هم د یو بل وینه تویولو ته تیار ېدے شي -
خپله وینه هم څوک تویوي - د خپل رور په مرګ هم ګني څوک چاړهٔ
راکاږي - د خپل ترېور سینه هم څوک په ګولو غارغار کوي
نه ... هیڅ کله نه دا خبره عقل او دماغ نهٔ مني چې یو رور دې
داپاسې او بل رور له دې په دې وجه په مرګ زور کړي چې معاشرې

هغه له د تربور نوم ورکړے دے - يو روړ دې د بل روړ په سينه
کښې شپږ گولۍ ځکه سرې کړې چې معاشرې دغه روړ د تربور
په کرکجن نوم ياد کړے دے ځو د دې دومره دليلونو باوجود
هم د دې دومره حقيقتونو باوجود هم زمونږ په معاشره کښې
تربور ته د دشمن په سترگو کتے شي - ولې ؟ ځکه چې تربور مونږ
خپل ميراث خور گڼو - تربور مونږ خپل سيال گڼو - او پښتون
هرڅۀ زغملے شي خو خپل ميراث خور نشي زغملے - هرڅۀ برداشت
کولے شي خو خپل سيال نشي برداشت کولے - او دا زمونږ د تنگ
نظرۍ غټ ثبوت دے - دا زمونږ د ناپوهۍ ژوندے ثبوت دے -
دا خبره د دې ثبوت دے چې زمونږ په زړونو کښې بغض دے - حسد
دے بدگماني ده - که چرې زمونږ په زړونو کښې بغض او حسد
نۀ وے که چرې زمونږ په زړونو کښې بدگماني نۀ وے نو مونږ
به تربور ته د دشمن په سترگه نۀ کتل - تربور به مونږ خپل رور خپل
خور خوږے او خپل ملاتړ گڼلو - خو ارمان چې مونږ د حقيقت
نه سترگې پټوو - او زمونږ د حقيقت نه دې د سترگو پټولو عمل
ډېرې خونې ورانې کړې - ډېرې تور سرې يې کونډې کړې ډېر
ماشومان يې يتيمانان کړل - او خدائے خبر چې نورې به څومره
خونې د کړې او نفرت په دې تنور کښې ورتے شي - ځکه خو
ماله ژړا راځي -

د ډېرې مودې خبره نۀ ده - د کلونو خبره هم نۀ ده -
د دوؤ مياشتو خبره ده چې يو ورځ چې د ماځيگر نمر په زېړېدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو - چې تمرخېل مخ د تاترې د غرنه د پناه کولو د پاره په تُندې
تُندې مخ په قبلې روان وه - مارغان او کارغان په بېړه ځېلو
ځېلو چالوته په الوت وو الغاؤ تلغاؤ ئې جوړ کړے وه - د مارغانو
په دغه الغاؤ تلغاؤ کښې ملوک خان د جوارو د پټي نه رمبے په لاس راووتو-
په ځغلو کښې جب جُوب وه - په تندي ئې لاس کېښنو تمرېرېوآته
ته ئې اوکتل - خدائے خبر چې څهٔ چل وه نن ملوک خان ډېر
ستړے ستړے وه - په درنو قدمونو د پټي نه را او وتو - لاړو د
لختي په غاړه کښېناستو، اودس چار اندام ئې اوکړو - او هم د
جوارو په پوله ئې د ماښام د مونځ نيت اوتړلو - خدائے خبر چې
څهٔ چل وو څو نن ملوک خان په مونځ کښې د ځپل خدائے سره په
خبرو کښې داسې ورک وه چې ډېر وخت ئې واخستو - او د مونځ نه
پس ئې يوه لنډه شان دُعا اوکړه ... "" خدايا ايمان مې نصيب
کړې "" لاسونه ئې په مخ راښکل او ښځ کورته را روان شو- خدائے
خبر چې نن د هغه کورته ولې داسې تادي ده - ولې ئې ماشوم زوے
سېنفور داسې ډېر په زړهٔ راوورېدو - لکه چې ډېره موده شوې
وي چې ځپل نيازبين زوے ئې نهٔ وي ليدلے - په زړهٔ کښې ئې
د سېنفور سره خبرې کولې را روان وهٔ او چې د شهيد کنډاؤنه
را وُرېدو نو ناګهانه د پوددل خان د تماچې د نسلي نه سرې ګولۍ
که سے ي لمبې، او وتې او د ملوک خان په سينه کښې ښخې شوې-
ګولۍ ښخې شوې او ملوک خان هم ښځ شو- هيڅ ئې اونهٔ وے -
چف ق رله ئې د خولې نه اونهٔ وته صرف دومره قدرله ئې او وے

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خدایا ایمان مې نصیب کړې"

ملوک خان ښهٔ ځوان وهٔ - او دغه ښهٔ او ښکلے ځوان د پوردل خان تربور وهٔ - تربور! چې مونږ ورته د بیړې بور وایو - تربور چې مونږ ئې دشمن کنهو - د پښتو په لغت کښې تربور د دشمن دوېم نوم دے - حالانکې د خدائے په نیز د انسانیت په نیز تربور دشمن نهٔ دے ورور دے - تربور د بیړې بور نهٔ دے ملاتړ دے - تربور د یو نیکهٔ اولاد دے او د یو نیکهٔ وینه ئې په رګونو کښې تهوېږونه وهي - خو د دې دومره نږدې تړون باوجود هم پوردل خان راپاسېده او خپل د ترهٔ زوے ئې شپږ دزه اوویشتو - ولې ..... ؟ ځکه چې ملوک خان په دکه حجره کښې پوردل خان ته خبرې کړې، وې - دېده و چارو ئې منع کړے وهٔ - خبرې ډېرې ښې وې خو کهٔ ملوک خان نهٔ وے کړے - دا خبرې کهٔ بل هرچا پوردل خان ته کړے وے نو خېر وهٔ خو د ملوک خان دا حق نهٔ وُ چې پوردل خان ته ئې دا خبرې کړے وے - ځکه چې ملوک خان د پوردل خان تربور وُ - او د تربور خبرو پوردل خان دومره په غصّه کړو چې خپله غصّه ئې داسې اوویسته چې د تربور په سینه کښې ئې شپږ ګولۍ سرې کړې -

د ملوک خان ماشوم زوئے د پلار د راتلو په طمعه کله کور کله کوڅې ته تلو راتلو - نن د سپفور هم خپل پلار ډېر ډېر یادېده و - ځکه خو ئې داسې بې صبرې کوله - خو ماشوم سپفور نهٔ وهٔ خبر چې د هغهٔ پلار د تربور ولې د سره ذرار شو - تېر ماسختن چې د ملوک خان مړے کورته راوړلے شو نو ماشوم سپفور د پلار لاش ئې

ته په کټو کټو کښېنې اودهٔ شوے وهٔ ځو په خوب کښې یې ځي او چې
او چې سلګۍ وهلې ..... جوړې دغه پاک ماشوم په خوب کښې
دَ پلار د مرګ ټوله ننداره لیدله ځکه خو ئې په خوب کښې ژړل -
ځکه خو ئې په خوب کښې سلګۍ وهلې داسې سلګۍ چې د راویښېدو نه پس هم
په خندا بدلې نهٔ شوې - دَ سپڅو ژوند یوه سلګۍ شوه داسې
سلګۍ چې ټول عمر به دَ دهٔ په ماشومو شونډو ځوره وي - دَ
تربورولۍ سلګۍ - دَ کرکې او نفرت سلګۍ - دَ غلطې پښتو او غلط
احساس سلګۍ ... الله پاک دې په مونږ رحم اوکړي - الله پاک دې
زمونږ دَ زړونو نه بغض حسد او کینه اوباسي - چې دا دَ تربورولۍ
په ناولو جذبو کښې لتاړ شوے دنیا په مونږ جنت شي - آمین

وړه بابا

(اسو پلي) دنیا د غمونو کور دے - او.... واقعي چې دنیا د غمونو کور دے، که دنیا د غمونو کور نهٔ وے نو نن به سپفور ماما داسې لیونے سپېلنے نهٔ گرځېدو، نن به سپفورِ ماما داسې ځیرې گرېوان نهٔ گرځېدو،.... مال شته خو د سپفور ماما چې شلېد لے دي - دولت شته خو سپفورِ ماما لیونے سپېلنے گرځي۔ ولې؟ د ولې جواب دا دے چې دولت گورے د هر مرض دارو نهٔ دی، دولت د هر مصیبت علاج نهٔ شي کولے - اے په دنیا مینو رونړو راشئ دَ سپفورِ ماما د حال نه عبرت واخلئ - اے په دنیا پسې ایمان خرڅوونکو راشئ دَ سپفورِ ماما دَ قصې نه سبق واخلئ راشئ او گورئ چې دولت د انسان نه غم نهٔ شي اخستے۔ صرف دولت انسان له خوشحالي نهٔ شي ورکولے، بعضې وخت په شته دولت کښې هم انسان لیونے شي، په شته جایېداد کښې هم انسان بربند شي، د خندا شي..... زهٔ تاسو څنگ پوهے کړم رونړو، زهٔ تاسو ته په کومو الفاظو کښې اووایم رونړو، چې راشئ! اے په دنیا مینو دولت ته سجدې لگول پرېږدئ.... دولت ته جنگجگړې او سلامونه کول پرېږدئ - د دولت د پاره خپل ایمانونه مهٔ خرڅوئ - خپل آخرت مهٔ خرابوئ د دولت د پاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل ضمیرونه مړه ځغرې کوي، ځکه چې دولت هیڅ ثمین نهٔ دے، دولت هیڅ نشي کولے، دولت د انسان نه هر غم نهٔ شي اخستے، هر مصیبت ترې نشي اخستے. هره خوشحالي ورله نشي ورکولے، کهٔ دولت او جایداد دا هر څهٔ کولے شوے نو نن به ئې د سپفوړ ماما د زړهٔ په پرهرونو باندې مرهمونه اېښودلي وُو، نن به ئې دَ سپفوړ ماما د دردمنلو زړهٔ څهٔ درمان کړے وَه ..... څومره لوئے غم غریب ته ورتر غاړه شوے دے - انسان دېر سخت دے کني نو پکار خو دا وه چې سپفوړ ماما هم هغه تماچه دې خپلې کپړې ته راړولے وے، یا ئې د خپل زړهٔ سرته نیولے وے، چې د خپل زوئے سره دے هم د توړ لحد توړ و تیږو ته تلے وے، خو سپفوړ ماما نهٔ سرته تماچه اونیوه اونهٔ زړهٔ ته، ځکه چې ځان خوږ دے کنه، ..... ډېر خوږ دے - د مور پلار نه خوږ - د ښځې نه خوږ، او د اولاد نه هم خوږ، کهٔ خوږ نهٔ وے نو ...... یوه ورځ کوز ماځیگر سپفوړ خان دَ پېټي نه سترے ستومانه راغلو، .... لا په کټ نهٔ وهٔ ناست - چې خدائے خبر زړهٔ ورته څهٔ اووے چې نیغ لاړو کوټې ته تماچه ئې راواخسته، په کټ کښې ئې ځان ته کېښوده، او دا ئې خیال وهٔ - چې لږ دمه شي نو تماچه به صفا کوي ډېره موده اوشوه چې صفا کړې ئې نهٔ ده، هسې نه چې زنگ شي .... سپفوړ خان غریب څهٔ خبر وهٔ چې ..... په دې کښې دَ سپفوړ ماشوم زوے شکوړ راغلو ..... [illegible]

(c) ketabton.com: The Digital Library

چه کې هن؟ » ..... په دې به دزې کوؤ بنه » ...... « لاکه چې زه
په دزې اوکړم » ...... نه پېځې چې ته لوے شې نو بیا به پرې
دزې کوې بنه » « ناما لا اوس لاکه زه پرې اوس دزې کوم »
..... « درته وېم چې لوے شې نو بیا به پرې دزې کوې » ...

« هن هن مالا اوس لاکړه »

« درته وېم چې مډکوه ورانے »

« نا زه به پرې دزې کوم »

« نه منع کیږې؟ که ورانے کوې نو او به دِ لم »

اؤ سپفور خان تماچه راواخسته، د هغه دا خیال وه چې تشه
ده او د زوے د ویرولو دپاره ئې هغه ته اونیوه - او په دې کښې
دز شو، .... ماشوم پرځې راپرېوتو او د راپرېوتو سره ئې چغه کړه
« وی بابا بیا به نه کوم » .... ماشوم لکه د حلال کړې چرګ
په مزکه اولوغړېدو، مور ئې رامنډه کړه ..... او سپفور هم په
وینو لېت پېت زوے د مزکې نه راپورته کړو، خپلې سینې ته ئې
رانژدې کړو، .... ماشوم په وار خطا سترګو د پلار مخ ته اوکتل،
او په سترګو کښې ئې پلار ته اووے چې ..... « بیا به
نه کوم بابا، زما دې توبه وي بابا - پام چې بل دز اونه کړې
بابا » ..... او یوه سلګی ئې اووهله .... او ددغه سلګی سره
ماشوم شکور د پلار په غېږ کښې یخ پخ شو - مور ئې په مخ
راباندې کړې، د سر ویښته ئې اوشوکول، جامې ئې تار تار
کړې - او سپفور خپل ماشوم زوے هم هغه رنګ په سینې پورې ئې

نیولې وه..... حق حیران وه چې دا څه وو او څه اوشو - داسې معلومیده چې لکه سپفور څکه ماشوم زوئې په سینې پورې نیولې دے، چې دا خپله ساه دَ هغهٔ په وجود کښې داخله کړي - سپفور دا غوښتل چې زما د زړهٔ حرکت دې بند شي خو چې د شکور ماشوم زړهٔ بیا په ټوپونو شي، .... سپفور غوښتل چې زما سترګې دې پټې شي خو چې دَ سپفور د نړې رڼې او خوږې خوګې سترګې بیا او غړیږي - خو نهٔ د سپفور د زړهٔ حرکت بند شو، او نهٔ د شکور ماشوم زړهٔ بیا په ټوپونو سر شو.... نه د سپفور سترګې پټې شوې، او نهٔ د شکور رڼې رڼې او خوږې خوږې سترګې بیا او غړیدې .... سپفور شکور ښکل کړو، په دواړه مخه ئې ښکل کړو، په دواړو سترګو ئې ښکل کړو، .... دَ سپفور خوله دَ شکور په سرو سرو پاکو وینو سره شوه.... داسې ښکاریده چې لکه سپفور د شکور وینې څښلې وي، دَ خپل خوږ زوئې وینې، د خپل نیاز بین زوئې وینې .... او د لته دَ سپفور زغم تمام شو، حوصله ئې ختمه شوه یو سپږه کړیکه ئې اووهله - جامې ئې اوشکولې او لاړو په کوڅه اووتو.... سپفور لیونې شو نهٔ د شکور د جنازې نه خبر شو نهٔ دَ شکور قبر له راغلو، نهٔ ئې شکور لحد ته کوز کړو او نهٔ ئې په لحد کښې د شهید او نیاز بین زوئې مخ اوکتو، سپفور ماما چې هغه لیونې دے، نو لا خدائې خبر چې ترڅو پورې به لیونې وي... په لارو کوڅو کښې به ګرځي - شلیدلې جامې سر تور سر - پښې ابله پښې

بالکل چپ خاموش، ټيټې ستر ګې زوړند سر، لکه چې د څهٔ په تلاش
کښې وي، لکه چې څهٔ لټوي.... اوُ! سپفوره ماما د څهٔ په لټون
کښې دے.... د سپفورې ماما نه شکور ورک شوے دے - ماشوم شکور،
نيازبين شکور ماشومان څو ورکېږي، تل ورکېږي - او بيا را پيدا
کېږي،.... خو اے بد قسمته سپفورې ماما، شکور به پيدا نهٔ شي -
شکور په داسې لار ورک شوے دے، چې د هغه لارې ورک شوي چرې
بيا واپس نهٔ دي راغلي، هغوي بيا نهٔ دي پيدا شوي - نو ته څهٔ
له زوړند سر او ټيټې ستر ګې ګرځې، ته ولې داسې سروهلے بروهلے
ګرځې - ترکومې پورې به ګرځې.... اے بد نصيبه سپفورې - اے
بد قسمته سپفورې، زهٔ څهٔ او وايم چې ته څومره بد قسمته يې....
ستا لاسونه د خپله ماشوم زوے په وينو لړلي شوي دي؟ تا خپل
نيازبين زوے په غېږه لو ستر کو په خپل لاس وژلے دے؟ ځکه
ته ليونے شوے؟ ځکه ته داسې سروهلے بروهلے ګرځې؟

اے رونړو! اے پښتنو رونړو! دا تاسو دومره بې احتياطه
ولې يئ، دا د وسلې سره تاسو داسې لوبې ولې کوئ - دا د وسلې نه
تاسو څهٔ جوړکړي دي، چې هر چا به يو يو سپاړ غاړې ته اچولے
وي، چې هر چا به يو يو او دلنړونے په اوږه کړے وي - او هر د تماچې
او ټوپک خاوند به کوږ کوږ په نخره و ګرځي - د شرافت معيار ګڼي
تماچه او ټوپک شو - د موتبرۍ معيار ګڼي وسله شوه،

مهٔ کوئ رونړو بې ضرورته وسله مهٔ ګرځوئ - هېڅ ضرورت نشته
چې هر څوک د ځان سره وسله ګرځوي - څومره ځوانې دې ټوپکو

تماچو ورانې کړې - څومره تورسرې ئې کونډې کړې، څومره کلې ئې دګل کېدو نه اګاهو اوړولې - نو اے دوسلو خاوندانو دخدائے خاطر اوکړئ او وسلې سره لوبې مهٔ کوئ - ځکه چې وسله ډېر بې اعتباره څیز دے -

او اے سپفور ماما خدائے دې ستا د ې غمژپلي ژوند خاتمه اوکړي - الله دې تاله صبر درکړي - او الله دې ستا دا لېونتوب په هودتوب بدل کړي - د دنیا د غمونو کور دے دلته غم شته - مصیبت شته - پرېشانۍ شته، او د دې غم، مصیبت او پرېشانۍ علاج نهٔ ستا دولت کولے شي او نهٔ ستا جائیداد - په عقل ستا د رنګ علاج کران دے - هغه چا ته په کښې ده چې -

~

دخدائے په لوئے کرم به کښېني
په عقل کرانه ده زما د جانانه

اَحمد

(اسویلے) احمده خدائے گواه دے چې ستا په سترګو کښې د اوښکو
سېلاب د انسان زړهٔ اوبهٔ اوبهٔ کړي - زهٔ څهٔ اوکړم، کهٔ دا
غم دا خستو وے نو مابه درنه څهٔ قدرې کم کړے وهٔ ......
کهٔ زما وس کېدے نو مابه ستا دې پرهر پرهر زړهٔ له تکور
ورکړے وهٔ - مابه پرې ملهمونه او پیاهې ایښودلے وے -
مابه ستا د زړهٔ دا سپېرې سپېرې سرېکې لږې قدارې کړې
وې ..... خو څهٔ اوکړم .... زهٔ هیڅ نشم کولے .... ځکه هغه
سوزې چې اور پرې بلېږي .... زړهٔ هغه خوګېږي چې
پرهرونه پکښې جوړ شوي وي .... سترګې هغه ژړېږي چې
د زړهٔ تسکین او آرام ئې چا لوټلے وي .... تهٔ څومره
بد قسمته ئې احمده! ..... ستا په بدقسمتئ خو ماله ژړا
راځي ...... چې تهٔ ژاړې نو خدائے شته چې ماته دا خپل
زړهٔ وائي چې زهٔ هم درسره په چغو چغو اوژاړم - ......
ځکه چې ستا غم زما زړهٔ هم ناقداره کړے دے .... زما دَ
شپې خوبونه ئې هم زمانه راشوکولي دي ..... زهٔ منم چې
آفتاب ستا زوئے دے .... زهٔ منم چې افتاب ستا د زړهٔ تکړه
وه .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د اُمېدونو مرکز وهٔ، ځکه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا مشرے زوے وهٔ ..... د ټولو نه مشر ..... تا د آفتاب سره
څومره خوارۍ کړې وې - څومره شوا خون دې ورسره کړے وه
..... او اوس ؟ اوس ایله ستا د اوګونه پېټې لږ سپک شوے
وه ..... اوس آفتاب تا نه ستا غمونه په خپلې ماشومې څټې اخستې
وو ..... آفتاب د پروران وهٔ کنه ؟ د پر شوخ وهٔ کنه ؟ ....
تا به د هغهٔ نه همېشه سر ټکولو کنه ؟ .... ولې بیا هم چې د کله
نه د هغهٔ شونډه شنه شوې وه ، نو ستا د ملا تیر مضبوط
شوے غوندې وو .... تا په خپلو متو کښې طاقت غوندې محسوسولو
.... ځکه چې آفتاب ستا مشرے زوے وهٔ .... او مشرے زوے د
مور پلار د ملا تیر وي ..... خو نن ستا د ملا تیر مات شو، نن
تهٔ بیا خپلې متې کمزورې محسوسے .... ځکه چې آفتاب ستا د
سترګو تور آفتاب ...... د وخت نه اګاهو .... تهٔ غمونو او
مصیبتونو ته یو اځې پرېښودې .... لاړو آفتاب په ټول عمرې
خوارۍ د خوب اوده شو، او تا ته ئې یو نهٔ هېرېدونکے غم .... یو نهٔ
قلارېدونکے درد.... یو نه ختمېدونکے مصیبت پرېښودو..... احمده!
ستا غم که هر څو نه هېرېدونکے دے، خو دا غم به تهٔ هېره وې .....
ستا درد که هر څو نهٔ قلارېدونکے دے، خو دا درد به تهٔ په خپل
همت او په خپلې حوصلې قلاره وې ..... تهٔ به دې غم ته غاړه
غږې ورځې .... تهٔ به دې درد له سینه په سینه ورځې .... تهٔ انسان
ئې .... تهٔ مسلمان ئې ..... انسان د هر مصیبت مقابله کولے شي ....
مسلمان هرې سختۍ ته غاړه بدي ..... راځه بوره راځه .....

د آفتاب د قبر په خاوره روښکې مه تویوه ..... د آفتاب قبر ته ژړا
مه کوه ...... پرېږده چې دا زلمے شهید ..... پرېږده چې دا ماشوم
شهید د دنیا د لانجو نه بې غمه د جنت په رنګینو کښې د آرام او اطمینان
ژوندانه تېر کړي .... دا پاسه .... را څه ...

رونړو! دا احمد زموږ د کلي - زموږ د چم کاونډیو زوړے
زوړ چکے کمزورے سړے دے ..... څو دې زړې زوړ چکې انسان له
قدرت دومره همت ورکړے دے - په دې مانده هډوکو کښې لویه
حوصله او لوئے زغم پروت دے .... د احمد د ژوند نورې حالات به
پرېږدو - زاړه واقعات او زاړه حالات به نه را یاده وو..... څو د
زن نه پنځلس ورځې آګاهو دې احمد مشرے زوئے آفتاب سحر وختي
په سائیکل سور د کور نه خوشحاله خوشحاله مدکروسره سکول ته
روان شو .... تېره له ورځې په سکول کښې سبق رووېلو او ماښخین
پاؤ باندې یوه بجه د سکول نه چهټي شو ..... په سائیکل سور د
کلي په لور دا روان شو ..... د تېرې ورځې سبق د آفتاب مخ مړاوے
کړے وه ..... په خپل ترنګ کښې کور ته روان وه ..... په خپل فکر
کښې د کور په لورې روان وه ..... خدائے خبر چې دغه وخت به د آفتاب
په زړه کښې کوم خیالونه او کوم فکرونه په غورزنګ وو......
خدائے خبر چې دغه وخت له آفتاب په زړه کښې څه کرل او څه ریبل
.... څو چې د میچني پهاټک ته ورنږدې شو ..... چې د خپل کلي او
کور نه لا دوه میله لرې وه ..... نو څنګه نه یو تمرک ټکه دا جل په
صورت د آفتاب مخې ته دا غلو .... او چې ماشوم آفتاب د ځان د

حال خبرېدو و خبرېدو ..... نو دغه خونړي ټرک لکه دیو مست
ساتهي بیا د خپلو پایو د لاندې چخړې کړے وه .... یو درز
او شو او په دغه درز کښې یوه نرۍ غونډې کړیکه یوه ذړه
بوګنوونکي غونډې کړیکه راپورته شوه .... څومره هیبت
وه په دغه کړیکه کښې څومره درد وه په دغه کړیکه کښې
..... توبه خدایه توبه ..... دغه کړیکې خو د خوا و شا موجود
خلقو زړونه هم په لړزان کړل ..... خلقو را منډې کړې او
چې آفتاب له راورسېدل ..... نو ماشوم شهید په خاورو کښې
غړېدو .... په وینو کښې لت پت خپل خدائے ته رسېدلے و
...... د ماشوم آفتاب سر د خونړي ټرک پایو چخړې کړے
وه ...... هرچا دا نقشه اوکتله هرچا دا ذړه بوګنوونکي ننداره
اولیده .... د هرې سترګې نه اوښکې څڅېدې هرچا ژړل ...
او آفتاب! ماشوم آفتاب د دنیا او د دنیا د اوسېدونکو د حاله
بې خبره په خاورو کښې پروت دے ښکارېدو چې لکه مسکے وه
تابه نه وے چې آفتاب مړ دے .... تابه نه وے چې آفتاب
یو بې پرواه ډرائیور د خپل ټرک د پایو د لاندې چخړې کړے
دے ..... پلار ته خبر لاړو چې را شه ستا آفتاب ټرک اووهلو
..... مور ته جواب لاړو چې را شه ستا د سترګو تور تا نه د ټول
عمر د پاره جدا شو ..... پلار پښې آبله پښې را منډې کړې
..... او مور ..... ؟ د مور په ذړه تیاره راغله ..... مور بې هوښه
شوه .... مور دغه غم برداشت نه کړے شو .... مور دغه سېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اواز اونهٔ زغملے شو .... مور بې هوشه، د ځان د حاله بې خبره
کوره پرته وه، او پلار سرتور سر او پښې ابله پښې د خپل زوے
د کتو د پاره په منډه را خلاص وه .... رونړو هغه نقشه درته نشم
بیانولے - د انسان زړهٔ د دغه نقشې د لیدو او اورېدو توان
نهٔ لري - لاړو د احمد د سترګو تور د ټول عمر د پاره جدا شو...
شهید خاوُرو ته او سپارلے شو.... مور د پرې و پنا کانړي وکړې ....
د پرې چغې او سورې ئې اوهلې - خو مرې په ژړا چرې نهٔ دي
ژوندي شوي - د احمد د زړهٔ دنیا ورانه شوه، د آفتاب د
سور د زړهٔ دنیا ویجاړه شوه ..... چا ویجاړه کړه؟ .... د ټهرک
دیو د ډرائیور لږې غونډې بې احتیاطۍ ..... د ټهرک د ډرائیوری
لږ غونډې غفلت یو کور وران کړو .... د یو پلار د ملا تیر ئې
مات کړو .... د یوې مور د زړهٔ په سرکښې ئې زخم جوړ کړو....
څومره کورونه د ټهرکونو او لارو د ډرائیورانو وران کړل .... څومره
کلونه ئې اوړژول ..... څومره کلی ئې د خاوُرو سره خاوُرې کړې
...... اے رونړو ولې! .... دا ولې داسې کوي .... دا ولې د زړه توُ
آزارونه اخلی .... دا ولې میانډې بورې کوي پلاران ژړوی ....
دا ولې تورسرې کونډه کوی .... دا ولې د تور سرو خونې ورانوی...
مهٔ کوئ رونړو مهٔ کوئ - اے د ټهرکونو او بسونو خاوندانو د
خدائے خاطر او کړئ .... لږ روشئ لږ په قلار شئ - داسې په هوا
مهٔ الوځئ .... د خپلې لږې غونډې فائدې د پاره تاسو څومره
لوئے جرمونه کوئ .... داسې جُرمونه چې د معاف کولو نهٔ دي......

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے دهغې تړک خاونده چې آفتاب دې دخپل تړک دلاندې څخړې
کړے وه .... ته څه خبر یې چې احمد بېګاه د باران سېلۍ او
طوفان دا هیبتناکه شپه دا ده دخپل زوے په قبر په ژړا تېره
کړې ده .... ته څه خبر یې چې دده د زړه نه څومره فریادونه
ختلي دي ..... ته نه یې خبر چې دده د زړه د تل نه دا ختلو سوو
لوو فریادونو بېګاه د قبرستان سړې هم آرام ته نه دې پرېښودلي
..... احمد مجبور وه .... هغه په دې زوال او طوفان کښې خپل نیاز بیني
آفتاب په دې لویې څو شي بیابان اوده کښې یوا ځې ته شو پرېښودے
..... نو څکه څو په نیمه شپه کښې دا غلے دے او د شهید زوے په
قبر دا دے څوړ وور پروت دے ..... نو اے د تړک خاونده ،
دا شه لېر د احمد د زړه په برخه کښې اوګوره چې ستا لېږ غوندې
بې احتیاطۍ په کښې څومره پرهرونه جوړ کړې دي .... ده دا
منم چې دا به د آفتاب په قسمت کښې وو - دا به د آفتاب په تقدیر
کښې لیکلے شوي وو - څو اے د تړک دا اُوس په دې دلیل به ته کښې د الله
په حضور کښې د سزا نه بچ شې - نه تا ته به ستا د غفلت او ستا د
بې پروا هۍ تپوس کولے شي - الله تعالی به تا له دخپلو کړو سزا درکوي
او اے احمده دا پاسه - دا څه چې کورته لاړ شو . مړې چرې په ژړا
نه دي ژوندي شوي - تاله دې خدائے صبر درکړي او ستا په زخمي
زخمي زړه دې الله دخپل فضل او مهربانۍ پټۍ کېږدي - آمین

ژوند

(اسوېلې) سحر شي، ماښځین شي، ماځیگر شي ماسختن شي
دَ ژوند گـړی کمېږي ناگهانه به پوره شي

او دَ ژوند گړی کمېږي - ژوند د خپل منزل په لور په تندۍ سره روان دے .... څوک خپل منزل ته رسېدلي دي او څوک بس ور رسېدونکي دي

دچا د ژوند دیوه پخوا کل شوې ده او دچا دَ ژوند دیوه بس په سلگو ده ..... دَ گل کېدو په انتظار ده ..... دَ مړ کېدو په انتظار ده .....

بس دَ باد یوه نرۍ غونډې چپه ..... دَ هوا یوه نرۍ غونډې چپه به ئې گل کړي ..... او بیا .... ؟ ددې آبادۍ او ودانۍ د نیا نه به .....

د غمونو مصیبتونو او تکلیفونو دَدې دنیا نه به ..... ددې ښکلې ښائسته او رنگینې دنیا نه به .... دَ گورستان هغه خوشې خوشیا ته ورسي..

د قبرستان هغه چُپې چُپیا ته ورسي .... دوه لاس او دوه پښې به دمنونو منونو خاوړې دَ لاندې بنخ کړے شي .... او بیا .... ؟

بیا به د غه تورې لحد کښې ..... بیا دَ مړو په دغه خپل خانه کښې ....

نهٔ څوک دَ فریاد اورېدو شته ..... نهٔ څوک دَ ژړا دَ اورېدو شته

نهٔ څوک د تسلۍ شته او نهٔ څوک د داد گیرنې .... زوے نشته چې د فریاد سره رامنډې کړي چې .... ؛؛ ولې بابا... څهٔ تکلیف دے درته - سر درله او منډم پښې درله او منډم ،، .... لُور نشته چې د وی سره رامنډې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي چې .... د "خېر شه بابا - ولې بابا ... څه دي؟" بنځه نشته .....
مور نشته ..... خپل نشته - پردے نشته .... یو ځان .... یو د لحد
تورې تیپ توره تیاره او یو عمل .... عمل زمونږ د لارې مل ... عمل زمونږ
د قبر ملګرے دے .... عمل زمونږ د سختئ او اسانئ سبب دے .... عمل
به په مونږ د لحد سختئ اسانه وي .... تور تیپ لحد به راله روخانه کوي
عمل به راته د لحد نه سرې سړو تهکې جوړه وي .... سور تنور به راته
ترې نه جوړه وي ..... او په دغه سړو تهکو به مونږ تر قبږ و
په دغه سور تنور کښې به مونږ وریتېږو ..... ډېر سخت مقام
دے رونړو ډېر سخت .... د دویم ژوند ابتداء ډېره سخته ده......
د ابدي ژوند د شروع کېدو مقام ډېر سخت دے ..... راځئ رونړو
چې هغه سختئ ځان ته آسانې کړو .... راځئ رونړو چې د لحد سرې سړو تهکې
په سړو ګلونو بدلې کړو .... راځئ چې د لحد تورې تیږې په رنړاګانو
بدلې کړو ..... راځئ .... راځئ .... اے مسلمانانو چې سم مسلمانان
شو .... راځئ چې د خپلو زړونو نه بغضونه او یاسونه او د نفض کینې
او حسد په ځائے .... د خوښې په دغه کور کښې د غوښې په دغه بوټې
کښې مینه راپیدا کړو .... د حسد په ځائے محبت
راپیدا کړو ..... د کینې په ځائے الفت راپیدا کړو .... هغه مینه!
چې انسان پرې د انسانیت معراج ته رسېدلے شي .... هغه مینه، چې
انسان پرې انسان خپلولے شي .... چې انسان پرې انسانیت خپلولے
شي .... هغه مینه چې د خدائے خوښه ده .... هغه مینه چې د رسول الله
صلی الله علیه وسلم خوښه ده راځئ چې د مینې په برکت د اتول معراجو ته

خپل کړو .... را ځئ چې د مینې په برکت په معاشره کښې ځان له هغه مقام راپیدا کړو .... چې د مرګ نه پس .... زموږ په جنازه باندې د ګلونو د څهرې په ځائې د انسانانو د ګکو د نهې رنهې او پیاکې پاکې او شکې څهرې شي .... ګلونه شي .... امیلونه شي .... د پاک ضمیر د خاوند په جنازه .... د ګلونو د امیلونو ضرورت نشته .... د میته ناک زړه د خاوند په جنازه باندې د ګلونو د څهرو ضرورت نشته ..... ځکه چې ګلونه د محبت د اوښکو سیالې نشي کولے .... ګلونه د عقیدت د اوښکو سیالې نشي کولے .... ګلونه د چامېن د اوښکو سیالې نشي کولے ... را ځئ روښو چې صحیح انسانان شو، چې انسانیت را باندې سر ګسکے شي ..... را ځئ چې صحیح مسلمانان شو چې اسلام را باندې سرهسکے شي .... را ځئ چې سم مخلوق شو چې خدائے پاک زموږ په تخلیق ویاړ اوکړي ..... دا موږ د ځان نه څه جوړ کړي دي .... دا موږ د ژوند په کوم ډګر روان یو ..... دا موږ د ګلګیچونو ..... پیچمونو او کندو کپرو په کومه لار روان یو ..... موږ په نامه انسانان د انسانیت نه څومره لرې شوي یو .... موږ په نامه مسلمانان د اسلام نه څومره انوا شوي یو .... سمه لار موږ ته پېښې ده .... په کند و کپرو سر یو .... ننغه لاره موږ ته پېښې ده په کږو وږو روان یو ..... آخر ترکومه به موږ دغسې تېکرې خورو .... ترکومه به موږ د حقیقت نه سترګې پټوو .... اے غافله انسانه .... اے ناپوهه انسانه .... زموږ هر قدم موږ مرګ ته یو قدم ورنزدې کوي .... زموږ هر پل موږ لحد ته ورنزدې کوي .... دا مزل به آخر یوه ورځ ختم شي .... دا لار به آخر یوه ورځ اووهلے شي ..... اوهر

کله چې مزل ختم شو... لا د ختمه شوه نو بیا؟ ..... مخ په وروستو هیڅ
هم نشته .... مخ په شا هیڅ هم نشته .... بیا مخکښې قبرستان دے
او په دغه قبرستان کښې یوه وړه غونډۍ شکاره په کچه کچکړې
دوه نیم گزه مزکه یو ژور ډېر ژور .... لکه کوے لحد .... دغه زمونږ کور
دے ..... دا بنګلې موټرونه به شاته پاتې شي .... دا مزکې جایدادونه
به شاته پاتې شي... په دغه تک تور لحد کښې به دولت زمونږ په کار نه
شي .... سره سپین به زمونږ بکار نه شي .... بلکه په ناجائزه گټلے دولت
به زمونږ د پاره لړمانان شي .... د یتیم حق به راته خاماران شي .... د
مظلوم آه به راته سرې لمبې شي .... د مزدور اسوېلے به راته لوگے لوگے او تورې
تېرې شي .... نو اے انسانه .... اے مسلمانه که ځان د قبر د لړمانانو
نه په امان کول غواړې نو ناجائزه گټه پرېږده، په شودو کښې اوبه اچول
پرېږده، ناجائز کاروبار پرېږده، ملاوټ پرېږده، غل بازارې پرېږده-
که ځان د قبر د لړمانانو ماړانو نه ساتل غواړې نو یتیم ته خپل حق
واپس ورکړه .... یتیم ځان ته رانزدې کړه .... د یتیم په سر د مینې
همدردۍ او محبت لاس راکاږه .... د ونو اووېرېږه د یتیم د ژړا نه
..... د یتیم د سترگو هره اوښکه کور دے طوفان دے ..... د یتیم د سترگو
هره اوښکه کور دے عذاب دے .... د مظلوم هر آه .... په خپله لمن
کښې سرې لمبې لري .... د مزدور هر اسوېلے به مونږ کور دے لوگے لوگے او
ایره ایره کړي .... په دې فانې دنیا پورې زړونه مه تړئ ..... په
دې نیمگړې دنیا دومره مه مئینېږئ .... د مرگ خیال د زړونو نه مه
اوباسئ .... مرگ؟ .... یو حقیقت دے .... مرگ؟ .... د هر ژوندي پېله

قسمت کښې لیکلی دے .... نو د داسې حقیقت نه سترګې پټول کنې هوښیارتیا
ده؟ .... د داسې حقیقت نه بې پرواه کېدل کنې عقلمندي ده؟ ......
نه! دې ته هوښیارتیا نشي وئیلے - دې ته عقلمندي نشي وئیلے
.... بلکه دا زمونږ غفلت دے .... دا زمونږ ناپوهي ده .... او د دې
غفلت او دې ناپوهۍ انجام به ډېر خراب وي .... ډېر .... ډېر ....
اوس هم وخت شته - اوس هم موقع شته .... اے انسانه که ته
اوس هم صحیح مسلمان شوې نو مبارک دې شه ..... اے خدایه!
ته انسان په صحیح معنو کښې انسان کړې .... اے خدایه ته مسلمان
په صحیح معنو کښې مسلمان کړې .... چې انسان ستا په دې دنیا کښې
د ژوند په خوند پوهه شي - آمین

ـه

سحر شي - ماسپښین شي ماځیګر شي ماخستن شي
د ژوند ګهړۍ کمیږي ناګهانه به پوره شي
(سمندر)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library